

НА ОДРУ ТИТОГРАФИЈЕ

Владислав Б. Сотировић

**Награда
од
100.000
рајхсмарака у злату!**

100.000 Рајхсмарака у злату добиће онај који доведе жива или мртва вођу банди Дражу Михајловића.

Овај злочинац бацио је земљу у највећу несрећу. Отупавивши од развратног живота, уобразио је он да је позван да „ослободи“ народ. Као енглески плаћеник, овај смешни хвалисавац није ништа друго радио већ утирао пут болшевизму и тиме помогао да се униште сва национална добра која су народу од вајкада била висока и света.

Он је тиме пореметио мир сељака и грађанина, упропастио имање, добро

па и живот хиљадама људи, а земљу бацио у неописиву белу и невољу.

Стога је овај опасни бандит у земљи уцењен са 100.000 Рајхсмарака у злату.

Онај који докаже да је овог злочинца узнемо безовесним или га преда најближој немачкој власти не само што ће добити награду од 100.000 Рајхсмарака у злату, него ће тиме извршити и једно национално дело јер ће ослободити народ и отаџбину од бича нечовачног крвавог терора.

Врховни Командант
немачке групе у Србији

СЧЕТНИЦИ!
THE FIGHTING GUERRILLAS

PHILIP DORN ANNA STEN JOHN SHEPPERD VIRGINIA GILMORE MARTIN KOSLECK

A 20TH CENTURY FOX PICTURE
DIRECTED BY LOUIS KING - PRODUCED BY SOL M. WURTZEL

Владислав Б. Сотировић

НА ОДРУ ТИТОГРАФИЈЕ

Збирка деветнаест чланака

Виљнус 2012

UDK 940.53(497)

So-121

Владислав Б. Сотировић

НА ОДРУ ТИТОГРАФИЈЕ

Корице и дизајн

Владислав Б. Сотировић

©2012 Владислав Б. Сотировић

Сва права задржана

Штампа

Штампарија Литванског едуколошког
универзитета „Едукологија“

улица Т. Шевченка 31, ЛТ-03111, Виљнус,
Литванија

Прво издање

Тираж 50 примерака

Виљнус, 2012

ISBN 978-609-408-241-2

[HTTP://ANTI-TITOLOGIJA.WEBS.COM](http://ANTI-TITOLOGIJA.WEBS.COM)

UDK 940.53(497)

So-121

Vladislav B. Sotirović

ON THE CATAPHALQUE OF TITOGRAPHY

Design by Vladislav B. Sotirović

©Vladislav B. Sotirović 2012

All Rights Reserved

First edition

50 exemplars

Printed by Lithuanian University of Educational
Sciences Press „Edukologija“

T. Ševčenkos g. 31, LT-03111 Vilnius, Lithuania

Vilnius, 2012

ISBN 978-609-408-241-2

[HTTP://ANTI-TITOLOGIJA.WEBS.COM](http://ANTI-TITOLOGIJA.WEBS.COM)

У ЧЕТНИКЕ СРБСКИ РОДЕ!

У четнике србски роде

тамо ти је спас

чувај Србство и Србију

сви у један глас

чувај Србство и Србију

сви у један глас

Нек се знаде чије чете

крстаре по гори

и да Србин јоште живи

и да се још бори

и да Србин јоште живи

и да се још бори

Разви барјак нек се вије

преко србских гора

преко река и долина

до Јадранског мора

преко река и долина

до Јадранског мора

Сив се соко пење горе

горе на врх дуги

са висине да ускликне

живео Петар Други

са висине да ускликне

живео Петар Други

Садржај

Предговор	стр. 8
1. Исправљање једне неправде према Јосипу Брозу Титу	стр. 9
2. Где је гробно место Чича Драже?	стр. 15
3. Краљева „Наредба“ од 12. септембра 1944. г. и ЈВуО	стр. 22
4. Антисрпска партија Југославије	стр. 32
5. Два документа о Јосипу Брозу Титу	стр. 50
6. Лажни споразуми о колаборацији између Дражиних четника и немачких нациста	стр. 62
7. Четници једини непријатељи или ко је реокупирао Србију у јесен 1944. г.	стр. 72
8. Како су Титоисти преко српских костију освојили власт	стр. 84
9. Зашто не треба рехабилитовати ђенерала Михаиловића	стр. 93
10. Saradnja Brozovih partizana i Pavelićevih ustaša	стр. 102
11. Говор Николе Калабића	стр. 131
12. Комунистичко тестерисање по Србији	стр. 137

13. Комунистичке црвене тројке или „Сачувај нас Боже куге, глади, Броза и Енглеза!“	стр. 139
14. Где су похвалнице и ордени за Тита?	стр. 158
15. Квислинг Јосип Броз Тито	стр. 168
16. Како је Краљевина Југославија увучена у рат:	
27. март 1941. г. или „Мајчино те отровало млеко кад имао вере у Енглезе!“.....	стр. 174
17. И после Монструма – Монструм!	стр. 182
18. Почетак титоистичког забегривања Србије и Српства	стр. 186
19. Истина о четницима: Зашто је спаљена варошица Страгаре 1943. г.?	стр. 192
Поговор	стр. 203
Ауторов животопис	стр. 205
Summary	р. 208

Предговор

Поштовани читаоци,

пред вама се налази књига која се састоји од деветнаест изабраних чланака писаних у протекле три године и објављених на неколико интернет портала. Неки од овде објављених чланака су већ послати редакцијама научних часописа и њихово објављивање се очекује следеће или за две године док ће други морати претходно да се дораде према свим захтевима знанственог објављивања пре него што буду послати за штампу. У овој књизи се датум коначне редакције сваког чланка спремљеног за штампање у овој збирци налази на његовом крају.

Тематика ове збирке чланака је комунистичко преотимање власти у бившој Југославији и завођење антисрпске и пре свега великохрватске диктатуре у циљу што темељнијег уништења Србије, Срба и свега што је српско, а на другој страни задовољавање националистичких апетита свих не-српских нација и појединих националних мањина. Југословенски комунисти, предвођени не-српским партијским врховништвом, су уништавање Србије и Српства као свој партијски и национални циљ зацртали још пре Другог светског рата да би у току самога рата уз помоћ солдатеске прекодринских Срба и пресвучених усташа успели да коначно освоје Србију и Југославију коју су преуредили и водили тако да су у њој Срби и Србија били једини губитници. Титоистичко силовање Србије и Српства се спроводило и преко прекрајања и подметања ноторних лажи о карактеру и току Другог светског рата у Југославији а у овим повесним кривотворинама и идеолошко-политичком испирању мозга је предњачила пре свега новоформирана квазинаучна грана историјске науке - **титографија** чијој је основни циљ био да своје повесне фалсификате и ноторне лажи легализује и тако наметне као недодирљиву догму читавом друштву под називом **титологије**.

Циљ ове збирке је да се искључиво позивањем на релевантне истинске повесне изворе и логична закључивања ова великохрватска антисрпска титографска титологија бар донекле раскринка и разбије како би се коначно спаковала у мртвачки сандук и занавек покопала. На вама је да оцените колико смо успели у нашим намерама.

7. јануар 2012. г., Виљнус

Ваш, Владислав Б. Сотировић

1. Исправљање једне неправде према Јосипу Брозу Титу

Ових дана је држава Србија (тј. њени територијално-физички остаци) објавила преко своје фамозне „Комисије“ за (не)проналажење гробног места и евентуалних посмртних остатака генерала Драгољуба Драже Михаиловића да ће тзв. „скенирање“ терена на Ади (Циганлији) почети у суботу 18. јуна тако да

смо се надали да ћемо ускоро и открити где и како је завршио министар војни југословенске владе у избеглиштву. Међутим, није прошло ни 24 часа а нашим надама је дошао крај изјавом у јавности којом се (индиректно обавештава јавност ко је још увек у Србији „газда у кући“ још од октобра 1944. г.) још једанпут огласио незаобилазни пензионисани генерал ЈНА Стеван Мирковић, експерт (руку под руку са Јовом Капичићем) за народноослободилачку борбу, четнике и остале “сараднике окупатора” да је Дража Михаиловић стрељан, кремиран а пепео расут на разне стране и то све по стандардима Уједињених нација који прописују како се поступа са осуђеним “нацистима” – пракса која је примењивана након Нирнбершког процеса. Ову изјаву Стевана Мирковића треба узети крајње озбиљно обзиром да је познато да су исту примењивали Мирковићеви, Ђиласови и Капичићеви антифашистички борци за “народно ослобођење” широм Босне, Херцеговине а нарочито Црне Горе (зима 1941. г./1942. г.) под фирмом тзв. „пасијих гробаља“ а којих има и на територији Србије након јесени 1944. г. па и у самој њеној престоници која је експресно “ослобођена” од стране Мирковићевих истомишљеника у октобру 1944. г. за разлику од Загреба који фактички никада и није био ослобођен јер су се „мирковићевци“ само ушетали у главни град НДХ маја 1945. г. (дакле читавих 6 месеци након Београда) кога су усташе напустиле у

највећем реду и по свим уџбеничким правилима привременог напуштања прве линије фронта. Узгред, у Загребу до дана данашњег није пронађено ни једно једино „пасије гробље“ за разлику од Београда где „пасија гробља“ тек испливавају на површину.

Генерал Стеван Мирковић нам је у оквиру свог најновијег јавног наступа још једанпут предочио “заслуге” “нашег највећег сина свих наших народа и народности” а ова кратка лекција из курса “Општенародне одбране и друштвене самозаштите” од “повампирене четничке идеологије” је очигледно имала за своју циљну групу младе европске нараштаје евроатлантицистичке Србије који нису имали ту част да часно живе са “маршалом” (врховним Мирковићевим командантом) а камоли то задовољство да свом вољеном Другу пренесе изливе љубави и захвалности путем мултиетничке штафете и добровољних слетова младости на стадиону ЈНА (то је иначе стадион оне Мирковићеве армије која је експресно по угледу на Београд 1944. г. разбила и спољњег и унутрашњег непријатеља од Вардара па до Триглава још у лето 1991. г. тако да су се и Туђман и Алија и Тачи и ХОС и ОВК и Зелене беретке у највећој бежанији нашли код својих иностраних газда још док се летња сезона отворених базена није завршила). Ипак, и Мирковићу и осталим чуварима лика и дела нашега јединог и јединственог “маршала” сукцесивно промиче један детаљ из животописа “нашега највећег сина” а на који бисмо желели да укажемо овом приликом како би наше младе европске генерације на својим пропутовањима по Европи исправиле и ову велику неправду и предочиле потпуну слику својим европским вршњацима о највећем “антифашисти” кога је дао Стари континент а чији је антифашизам “потврђен” од стране западних антифашистичких земаља многобројним орденима (нпр. од стране Харија Трумана, Шарла де Гола...) који се могу наћи у маршаловом штафетном музеју на Дедињу у оквиру комплекса *Куће цвећа*. Дакле, ради се о “највишим државним орденима” добијеним од стране антифашистичке западне коалиције за “антифашистичку” борбу – ордење о коме је један “квислинг” Дража Михаиловић могао само да сања.

У времену „постслобоумног“ бивствовања на просторима Београдског пашалука (под још увек званичном фирмом „Република Србија“) а под диригентском палицом еуропејске Србије Бориса Тадића за многе пашалушке грађане и није нека вест прворазредног домена да је неки политичар, јавни радник, дисидент илити једноставно патриота предложио да се нека улица у неком граду Тадићеве Србије назове по команданту ЈВуО Драгољубу Дражи Михаиловићу. Са стране чисте

науке, тј. научних чињеница, сматрамо да је равногорски командант у једном најмање европском опсегу (ако не и светском) заслужио не само назив тамо неке улице већ најмање главног булевара (илити авеније) сваког иоле већег урбаног насеља у Остацима Србије а са тачке гледишта демократско-слободарских принципа и напора антитоталитаристичке (антифашистичке, антикомунистичке и антинацистичке) Европе слободни смо да предложимо Савету Европе да се главни град ове свеевропске институције – Стразбург, преименује у „Михаиловићбург“ (Mihailovichbourg).

Колико је ђенерал Михаиловић, од народа од милоште назван “Чича” (као што то бејаше прозван и краљ Петар Први – “Чика Пера”) задужио слободарску, демократску и антитоталитаристичку Европу, Србију и српски народ није потребно посебно истицати нити у недоглед понављати тако да се по овом питању, сматрамо, не воде данас неке озбиљније полемике на чињенично-научном нивоу, док дневно-политикантско-пропагандистичко настојање разноразних Мирковића и Капичића да задрже материјално-друштвене позиције и банковне рачуне не бисмо желели да коментаришемо, бар не овом приликом. Као што смо већ и напоменули, овде бисмо желели да истакнемо неправду коју је југословенска, а нарочито српска, повеснографија нанела, и још увек наноси, лику и делу Јосипа Броза Тита. Свима нам је познато да је наш вољени друг Тито на основу космичких заслуга у Другом светском рату (сламање Трећег Рајха преко Бате Живојиновића) крајње

заслужено самонаденоу своје маршалско име свим главним булеварима у свим већим селима и нешто јачим урбаним заједницама дуљем наше нам липе отаџбине (од Вардара па до Триглава). На жалост, никада до дана данашњег на читавом простору наше (бивше) отаџбине од Триглава па до Вардара нису уочене Брозове заслуге за све наше народе и народности, републике и покрајине (а нарочито за Србију и Србе), из времена његовог учешћа у Првом светском рату. Сматрамо да је дошло крајње време да се коначно исправи и ова велика неправда и да се праведно избалансира Брозова револуционарна делатност и као каплара у Првом и као маршала у Другом светском рату на просторима Југославије, али такође и Источне Европе.

Што се тиче команданта Равногорског покрета (илити ЈВуО) Драже Михаиловића познато је да се он у Првом светском рату херојски борио (у српској униформи) па је стога из тог истог рата заслужено изашао са читавих пет (5) ордена. Међутим, остаје потпуно несхватљиво да до дана данашњег нису уочене (чак ни од једног Милована Ћиласа, Стевана Мирковића или Јове Капичића) документоване заслуге Јосипа Броза Тита (у аустро-угарском мундиру) у истом том рату а зна се да је за те заслуге каплар-Броз од стране аустро-угарске војне команде добио две (2) медаље. Није баш као Дража Михаиловић добио свих пет комада али се и две Брозове ратне медаље из 1914. г. и 1915. г., и то од европске Аустро-Угарске, морају поштовати и дати им се заслужно место у општој Брозовој ратној биографији тим пре што их је Вели Јожа заслужио (исто као и Михаиловић – за храброст) и то на два фронта (у Србији и Русији) а Дража само на једном – балканском.

Загорски металац је био најмлађи водник (тј. каплар)-извиђач у аустро-угарској војсци, и као такав је и ушао на територију Србије 1914. г. а из које је изашао 1915. г. у чину старијег водника. Дакле, унапређење је зарадио на територији Краљевине Србије врло вероватно и зато што се јављао као добровољац-извиђач који хвата тзв. “живе језике” (за овако деликатно-рискантне задатке одређивани су искључиво добровољци, тј. на Брозовом загорском језику драговољци). Данас је повесничарима познато да се будући (из Другог светског рата) југословенски (самопроглашени) маршал Тито у Првом светском рату борио на територији Србије у редовима (по злу) чувене аустро-угарске 42. домобранске тзв. “Вражије дивизије” која је између осталог одговорна и за тзв. “Алеју вешала” у Мачви. Колико је друг Тито особно партиципирао у формирању ове алеје за сада није познато. Оно што је за сада ипак знано повесничарима је то да је каплар Броз са својим 45. домобранским пуком у оквиру 42. “Вражије дивизије” прешао ратни пут у земљи Србији: Љубовија-Мали Зворник-Лозница-Крупањ-Бела Црква-Столица-Текериш-Ваљево-Мионица-Љиг-Лајковац.

Оно што на овом месту свакако треба истаћи је чињеница да се (и дан данас) у Крупњу главна градска улица назива “Улица Маршала Тита” иако за време Другог светског рата маршал Тито особно није боравио у Крупњу али за време Првог светског рата јесте и то у чину аустро-угарског каплара па би стога било оправданије да се ова главна градска авенија преименује у “Булевар аустро-угарског каплара Јосипа Броза Тита”. Тим пре што је такође познато да је

каплар Броз показао изузетну храброст у биткама (против војске Краљевине Србије) на реци Дрини, Гучеву, Мачковом камену, Церу и Колубари (дакле у најближем околишу Крупња) па је стога и добио заслужно (једно од два) одликовање (не од Краља Петра већ од Цара Фрање Јосифа). У току операције аустро-угарске опсаде главног града Краљевине Србије друг Тито се борио код Умке, Остружнице, на Бановом Брду, Сењаку, Ади Циганлији као и на Бежанијског коси. Из овог ратног периода маршала Тита сачувана је и једна фотографија (у аустро-угарској униформи са пушком у руци како нишани на сред бојног поља а која се прилаже уз овај текст) која из до сада неразумљивих разлога није угледала светло дана заједно са илити поред Титове фотографије са Сутјеске (без оружја и са руком у завоју) у било ком писаном животопису нашег највољенијег сина свих наших народа а посебно (албанске) народности. Каплар Броз је 1915. г. напустио Србију отишавши у Русију, тј. на Источни фронт, да и тамо задужује Русију и Русе бар онолико колико је задужио Србију и Србе. На жалост, нити Руси нити Срби се до дана данашњег нису одужили каплару Брозу именовањем бар једног булевара у својим отаџбинама – “Булевар аустро-угарског каплара Јосипа Броза Тита”. Стога предлажемо да се ова неправда што скорије исправи бар за живота Јове Капичића и Стевана Мирковића којима убрзано истиче рок трајања, како би могли да поднесу рапорт свом врховном команданту да је и овај пропуст коначно скинут са дневног реда.

На крају, што се тиче судбине команданта ЈВуО вероватно је генерал Стеван Мирковић у праву да је Дража Михаиловић завршио у неком од титоистичких “пасијих гробаља” ако ништа друго а оно на основу сачуване последње Михаиловићеве фотографије коју су направили Мирковићеви другови а на којој се види раскомадан и избоден леш Чича Драже. Можда је за Мирковића, како је то сам изјавио у горе споменутој изјави штампаној у београдском европском дневнику *Данас*, случај Михаиловић за Титоисте завршен 15. јула 1946. г. али је сигурно да за многе грађане Србије и Србе уопште случај Титоиста тек треба да се завршава на овакав или онакав начин.

21. јун 2011. г., Виљнус

Јосип Броз Тито, римокатолички полуХрват, полуСловенац (према званичној државној титографији) у тајној посети Ватикану 1944. г.

Борис Тадић, сарајевски Босанац, опробаним Брозовим прекодринским стопама у званичној државној посети римском папи у Ватикану

2. Где је гробно место Чича Драже?

Већ неколико година уназад, када је и званично основана државна Комисија Републике Остатака Србије за проналажење гробног места посмртних остатака Драгољуба Драже Михаиловића, класична фарса једног класичног тоталитарног и анационалног режима, који вуче корене у времену “ослобођења Београда” 20. октобра 1944. г., у вези са откривањем посмртних остатака генерала Драже, се у недоглед наставља по принципу каубојских сапунских серијала типа “Династије Карингтонових” са Силвијом Криста илити домаћег ријалити шоуа а ла “Фарма”. Сваке године се по неколико пута као по диктату појављују “нови сведоци”, “очевици из прве руке” који се периодично по потреби ваде као кечевци из рукава државних структура.

Да се само потсетимо да су тренутно на власти у Остацима Србије епигони треће генерације “ослободилаца Београда” типа Јошке Броза “маршаловог” унука којима још увек није доста кољачких оргијања по Србији из 1944. г. и 1945. г. док првогенерацијски “маршалови” генерали дебело у сласти и масти уживају у својим “ослободилачким” мировинама типа Јове Капичића који би да га питате основао још сијасет Голих Отока дуљем Липе Њине да докрајчи и оне “четнике” и њихове синове и унуке које није успео да нахрани пресланом рибом, протера кроз шпалир звани “топли зец” илити потоци на дно измет-јаме поред Бријуна од 1948. г. до 1953. г. Иначе, сви ови “сведоци из прве руке” су, наравно, лично гледали како се покопавају земни остаци ликвидираног вође Југословенске Војске у Отаџбини док су неки од њих према сопственим исказима и особно учествовали у самој ликвидацији овог “народног издајника и колаборационисте”. Све у свему, читава једна Прва пролетерска бригада још увек живих сведока и учесника у догађајима! Наравно, и чланови Комисије се по потреби периодично појављују у мас-медијима са софистицираним изјавама да је услед обиља противуречних исказа за сада немогуће лоцирати гробно место ђенерала Михаиловића јер га на основу сведочења очевидаца има на претек.

Међутим, из изјава горе споменутих “сведока” и “учесника у догађајима”, који се иначе могу водати као вашарске мечке по семинарима из предмета “Сувремене повести наших народа и народности” од Штипског до Љубљанског свеучилишта, може се закључити да су им свима заједничке следеће тачаке:

- сви, мање-више, знају тачно место или егзекуције или угробљавања Чича Драже,
- “самоиницијативно сведочење”, што ће рећи да их нико није био по ушима да се јављају државној Комисији него се драговољно као савесни пучани јављају на прочитани оглас у *Политици* надлежним институцијама да помогну опћој ствари и идеји “грађанског друштва”, колико се то може у датим околностима светске економске кризе и стезања финансијског околотрбушног хлачодржача Европске Свезе,
- свако наводи другу локацију и егзекуције и укопавања у односу на свог претходника и наследника “сведока из прве руке”, тако да се стиче опћи дојам да је дара превршила меру у малтретирању поштених и самосвесних пучана-сведока,
- већина ових наведених локација су такве да се не могу проверити обзиром да се данас над њима налазе разноврсти вишеспратни објекти, мочварни терени, избетониране површине... тако да се у техничком и правном смислу речи данас ископавање ради проналажења земних остатака првог антифашистичког герилца и вође отпора у читавој поробљеној Европи не може извршити из, у најмању руку, практичних разлога.

Овде се, међутим, поставља и круцијално питање шта се стварно крије иза овакве врсте диригованих сведочења? Одговор на ово питање можемо добити уколико знамо да постоји аутентична фотографија тела стрељаног ђенерала која је публикована још за време живота “нашег највећег сина” од стране четничке емиграције. Ову фотографију су наравно направили сами егзекутори “ослободилачке” “Шесте Личке” и њима слични и делили је на разне стране са крајњим циљем да се публикује како би свима било јасно у чему је ствар. А ствар је била, и још увек јесте, у томе да се на фотографији јасно види одсечена лева ђенералова рука изнад лакта и унакажена прса, тј. распорен грудни кош, са пуно крви али са нетакнутим лицем и брадом, тј. читавом главом, како не би било икаквог двоумљења да се ради о Чича Дражи. Поред тела а испред

одсечене леве руке се јасно види и одсечена шака. Фотографија је направљена у зору 17. јула 1946. г., бар према писању емигрантске штампе а на основу сенки особа које су стајале око мртвог Драже. Дакле, јавна порука Ранковићеве ОЗНЕ, која је ову фотографију растурила, јесте веома јасна, кристално недвосмислена и пре свега гласна: тело Чича Драже је по погубљењу-стрељању физички распарчано, тј. транжирано, што директно имплицира да су остаци тела покопани на разним местима! Даке, “четници” одустаните од јалова посла да нађете гробно место свога ђенерала. У истом смеру и са истим циљем одбијања “четничких експедиција” у проналажењу Михаиловићевих земних остатака и гробног места показују и други наследници ОЗНЕ, као што је то случај са пензионисаним (Титовим) генералом Стеваном Мирковићем, који се појавио у јавности са причом да је Чичино тело спаљено, тј. кремирано, а пепео наравно разбацан на све четири стране света (пагански обичај).

Дакле, општа порука “Шесте Личке” је: оканите се ћоравог сизифовског посла. Очито да је ОЗНА (као и њени правно-идеолошко-ментални наследници, УДБА, СДБ, БИА, итд.) веома добро испланирала тактику да се обесхрабри проналажење ове локације, ако уопште она и постоји. На овом месту, да се само потсетимо, да су у ОЗНУ примани након дебеле селекције тзв. “отровани комунисти” који би стрељали и рођену децу и остатак читаве фамилије зарад победе револуције против “великосрпске шовинистичке буржоазије...”. Очекивати да је неком од њих игром случаја “прорадила савест” је у доменима научнофантастичних филмова типа *Ратови Звезда* или *Детитоизација Србије без револуције*. Оно што ОЗНА-ши раде у вези са тајном где је гроб ђенерала Михаиловића, још од 1946. г. па до данас, се у неким другим земљама назива триком “сушене харинге”: наиме, да би онемогућио потеру, криминалац оставља на путу сушену харингу, чији мирис блокира њух паса трагача.

Главно питање које се сада поставља јесте: Шта треба радити даље? Међутим, да бисмо дали одговор на ово питање требало би прво одговорити на следеће подпитање: Да ли је баш толико битно доћи до гробног места (или гробних места) и посмрних остатака Драже Михаиловића, са вероватним трагањем које се може отегнути у бесконачну недоглед, ште је очигледно и била и јесте намера његових егзекутора и њихових генерацијских наследника на Дедињу. У том контексту предлажемо да се уради следеће а што независно од конкретних (не)резултата истраге државне Комисије:

- “Народна скупштина Републике Србије”, као репрезентативно тело нације, треба да одреди посебним законом “Одбор за подизање меморијалног споменика бившем министру војном Краљевине Југославије и врховном команданту ЈВУО Драгољубу Дражи Михаиловићу”,
- локацију за подизање меморијалног споменика треба изабрати на пригодном месту у главном граду Србије Београду укључујући и ону на дорћолском *25 мају*, с тим што би се онда то титоистичко и морално и архитектонско ругло које сада тамо стоји изместило на неко пригодније место (Кумровец, Голи Оток, Бријуни, Јајце, Бихаћ...). Лично предлажемо да се овај споменик подигне на београдском тргу Славија стим што би се наравно и сам трг морао реконструисати (тј. довести у неку визуелну нормалу) и преименовати у *Трг Ђенерала Драже*,
- у Одбор би ушли искључиво еминентни чланови српског друштва, нпр. из САНУ, са високообразовних и истраживачких научних институција, истакнути чланови српске емиграције, итд., с тим што би требало забранити анационално-непријатељске организације да делегирају своје чланове. Ту свакако не би требало да уђу чланови политичких партија, посебно СПО, СПС, ДС, ЛСВ, ЛДП а поготово не окупаторски, петоклонашки и колаборационистички елементи, типа НВО, СУБНОР и њима слични,
- гробно место у смислу светилишта Ђенерала Михаиловића може бити и “кенотаф”, тј. фиктивни гроб, што не би био преседан у историји а овакав древни обичај води своје порекло још од времена старих Грка (систем гробних места тзв. “незнаних јунака”). У овом контексту треба напоменути да је врло вероватно да је и Брзова гробница у Београду такође празна обзиром да нема ниједног сведока да је Титова лешина положена у ковчег који је затим архивиран у *Кући срама*. Према неким сведочењима, тело аустро-угарског каплара је одмах након смрти почело да се распада и смрди што само по себи говори о његовим неделима за живота. Такође, има индиција да је Тито сахрањен у Ватикану (не би нас зачудило и у заједничкој крипти са лешиним поглавника Анте Павелића), а можда чак и у (родном?) Бечу. У сваком случају, обзиром на његове “заслуге” за Србију и Србе, није му место на тлу које је покоравао три пута (1914. г., 1941. г. и 1944. г.).

Врло вероватно да је Дража Михаиловић најтрагичнија личност целокупне српске историје. Можда ће то једног лепог и сунчаног дана (вероватно не и овог миленијума) да примети и неки архијереј у тзв. “С”ПЦ, чији је званични календар препун иностраних светаца-мученика (заслужних за блискоисточно- азијатско хришћанство) а који за Србију и Србе нису никада ни чули, а камоли за њу и њих нешто добро и урадили. Тачно је да је, захваљујући нама, ђенерал Михаиловић испао за сада велики губитник а каплар Броз победник. Али, губитник је на почетку био и извесни Исус из Назарета све до појаве Павла из Тарза. Можда ћемо се српском Исусу једног дана колико-толико и одужити. Са Србима је све могуће. Само да се појави и српски Павле.

12. април 2011. г., Виљнус

Ђенерала Дражу Титоисти спроводе на монтирано стаљинистичко суђење на Топчидеру 1946. г. Стражар који спроводи Дражу Србијанца је прекодрински Крајишник „ослободилац Београда“ октобра 1944. г.

Чича Дража на суђењу на Топчидеру у Београду 1946. г. Титоисти су овај монтирани судски процес назвали „процесом столећа“

Дража Михаиловић на „суђењу столећа“ 1946. г. Врховни командант ЈВуО је заробљен од стране Титове и Ранковићеве ОЗНЕ 13. марта 1946. г. у околини Вишеграда у источној Босни. Након стаљинистичког процеса у згради Дома гарде на Топчидеру у Београду Михаиловић је стрељан у рану зору 17. јула 1946. г. вероватно у Лисичијем потоку на Топчидеру. Тело му је раскомадано и укопано на неколико локација

3. Краљева „Наредба“ од 12. септембра 1944. г. и ЈВуО

Девети мај текуће 2011.-те г. је не само прослављен у читавој демократској и антифашистичкој Европи као званични „Дан Победе“ над Силама Осовине (Немачка, Јапан и Италија) и њихових сателита (Словачка, Хрватска, Бугарска, Мађарска...) већ нас је и уједно потсетио још једанпут на крај Другог Светског рата на тлу Старог континента. Да се потсетимо да је то био завршетак оружаних дејстава и политике геноцида са дотада у повести невиђених жртвама, али пре свега цивилног становништва, - геноцида у коме су Хрвати и босанскохерцеговачки муслимани као „хрватско цвијеће“ уписани у анале светске повеснице као најзверскији кољачи (Срба) које памте историографи од стварања Света па до наводне ликвидације Осаме Бин Ладена (2011. г.). Међутим, ратне операције те 1945. г. се нису завршиле и на тлу Југославије, где је настављен обрачун са ненаоружаним некомунистичким формацијама у оквиру

наставка грађанског рата најмање још годину дана.

Оно што је најбитније истаћи у овом тренутку је то да након 66 година од завршетка Другог светског рата у светским оквирима тај исти рат у Србији и међу Србима још увек траје, само сада уместо ватреним

оружјем, пропагандно-политичким средствима (укључујући и она средства повесно-изворно-фалсификаторске провенијенције), пре свега путем јавних медија а на првом месту оних интернет-електронског карактера. На то су нас потсетили, поново као и у низу претходних година, коментари у нашој штампи, који нашу ратну и послератну повесницу гледају још увек кроз комунистичку призму, са неизмерним ретроспективним оптимизмом. Тако смо ових дана маја 2011.-те г. у једном од таквих брозоморних коментара могли да

прочитамо да су припадници Југословенске Војске у Отаџбини (ЈВуО), тј. „бивши четници“, прешли у Титову Југословенску Армију (ЈА, тј. партизанску војску), после „Наредбе“ краља Петра Другог Карађорђевића од 12. септембра 1944. г. О овој још увек неистраженој епизоди с краја рата мало је писано тако да су многе ствари остале недоречене, али и невероватне.

Ипак, док наши историчари, овде мислимо на оне који су рођени после 1935. г., дакле не они који су били активни учесници рата и као такви не могу имати нужни кредибилитет повесне објективности, не расветле овај значајни период наше савремене повеснице, који ће обележити карактер нашег друштва за следећих 70 година, сматрамо да је крајње време да се широј читалачкој публици предоче неке релевантне чињенице, или макар неке назнаке стварних повесних догађаја.

Да почнемо од већ споменуте „Наредбе“ краља Петра Другог. Пре свега звучи крајње невероватно да номинални суверен државе и уједно као такав и врховни командант ЈВуО (тј. својих сопствених легитимних оружаних снага у држави чији је још увек легитимни суверен) изда овакву наредбу, коју су припадници ЈВуО, а пре свих ђенерал Драгољуб Дража Михаиловић, од истог тог краља постављен, начелник Врховног штаба ЈВуО, с правом доживели као нож у леђа, односно као акт велеиздаје. Међутим, овде се поставља и круцијално питање у чему је могла бити ствар са овом тзв. „Наредбом“? Док се не обелодане историјски документи, (али не они из комунистичке архиве „Војно-историјског института“ у Београду, тог стоваришта и ђубришта НОБ-истичких ноторних фалсификата), обични грађани ове земље су принуђени да се баве пре свега претпоставкама, мање или више уверљивим.

У том контексту две опције нам стоје, за сада, на располагању:

1. Британски премијер, Винстон Черчил, врши притисак на југословенског краља Петра Другог, директно или преко владе Ивана Шубашића (Хрват), да краљ смени ђенерала Драгољуба Михаиловића (Србин), на изричито тражење србофоба Јосипа Броза Тита (Јеврејин или Хрват/Словенац). Овај последњи (иначе самопрокламовани ни мање ни више него маршал) захтевао је, такође, да се ЈВуО распусти као војна формација и да њени припадници (који су дотле били према титоистичком Агитпрп-у „домаћи издајници“, „сарадници окупатора“, „злочинци“, „гибаничари“, итд), придруже тзв. НОБ-ци. Черчил се већ био одрекао ЈВуО у корист партизана и Јосипа Броза, из разлога који су били колико логични, толико и округни.

Поменућемо овде само два разлога:

- постојање два ривалска антагонистичка покрета значило је међусобну борбу и уништавање, уместо борбе против окупационих снага. Требало се што пре одлучити за једну од ове две антагонистичке снаге, подржати је на рачун оне друге, која би, тако била жртвована за рачун стратегијских савезничких циљева и ратних и послератних. Јосип Броз је успео да убеди Савезнике, пре свега Черчила (који му је можда био и рођени отац), да је он неупоредиво јачи ривал, а да је ЈВуО слабија у односу на његове партизане а уз то и сарадница окупатора. О овоме постоји бројна документација, која је позната историчарима и на томе се нећемо задржавати (треба напоменути да је Тито у читавој својој политичкој и војној каријери остао познат и на Истоку и на Западу као врстан лажов, глумац и преварант па је данас повесничарима знано да је четничке саботаже, диверзије и друге војне акције против Сила Осовине масно приписивао својим партизанима). Поменимо само један од кључних мотива за Черчилову одлуку, који је, иначе, отворено мрзео комунизам као такав. Њему је било апсолутно јасно да се Тито и његови партизани боре првенствено за власт, а да је окупатор само препрека да се до ње дође. А за Тита је заобилажење окупатора, или пак директна сарадња са њима, била војно-политичка стратегија а не пука нужност и то у току читавог рата од Ужица преко Бихаћа и Јајца до Дрвара и Београда. ЈВуО се борила за очување старог поретка, без претензија да после победе сама дође на кормило земље или да икако учествује у расподели власти. Ова разлика у мотивацији резултирала је у агилности оба покрета, при чему је код партизанског то било на ивици фанатизма. Черчил је био свестан шта ће бити када комунисти освоје власт, али како је цинично рекао Антони Идну (свом министру спољних послова), „Хоћете ли ви тамо да живите?“ било је јасно шта му је био проритет. Војно-политичка прагматичност је превагнула над чашћу уз опаску да је Черчил са Титом имао и далекосежније послератне планове обзиром да је Брзова комунистичка Југославија требала да одигра кључну улогу „Тројанског коња“ у Стаљиновом табору што је Џугашвили релативно брзо и схватио па је Тита и његову партију избацио из Информбироа још јуна 1948. г. Овде треба истаћи да је немачки Вермахт, разумљиво, имао супротну логику. Његова

стратегија је била одржавати максимално балансирано ривалитет домаћих оружаних снага, како би се међусобно уништавале и ослободиле притисак на окупационе снаге (случај тзв. „Битке на Неретви“). У Босни и Херцеговини је то значило ратна дејства која нису била на штету ЈВуО, обзиром да је посао за Вермахт одрађивао Јосип Броз и то са немачким оружјем, али у Србији све до средине 1944. г. (где партизанских снага практично није ни било) Вермахт је водио бескомпромисну борбу против снага Драже Михаиловића (операција „Михаиловић“, операција „Форстрат“, операција „Копаоник“, операција „Хајнрих“, операција „Рудник“, операција „Хајка“, операција „Фрилинг“...) јер се није могао ослонити на Титове формације обзиром да их није било.

• обезбеђивање даљег учешћа Црвене Армије у ратним дејствима у Европи, јер је било јасно да је Јосип Броз Стаљинов експонент а Џугашвили је отворено захтевао од западних Савезника да се само Тито помаже. Западни Савезници су стрепели током целог рата да се не понови сценарио из Првог светског рата, са Брест-Литовским миром (3. март 1918. г.) када је Лењина совјетска Русија једнострано изашла из рата што је и био немачки план са којим је Лењин (Јеврејин) и послат из Швајцарске у блиндираном возу за Русију 1917. г. Бирајући између Сциле и Харидбе – сепаратног мира и „Црвеног терора“ пост-револуционарног грађанског рата, Черчил се определио за подршку Стаљиновог играча у Југославији. Једна од главних одлука Брозовог тзв. „Другог заседања АВНОЈ-а“ у Јајцу, у ноћи 28./29. новембра 1943. г. на усташкој територији а након срамних „Мартовских преговора“ и договора са Немцима те исте 1943. г., била је „забрана“ повратка краљу и династији у земљу. „Забрана“, наравно, није могла да има никакво правно дејство и била је један од многих блефова Јосипа Броза којима је обиловала његова каријера све до саме (званичне) смрти 1980. г. која је и сама са све грандоманске сахране била један велики блеф као што је била и одлука да му се додели чин „маршала“ (једном обичном аустро-угарском каплару), док се он у том звању потписивао месецима пре заседања АВНОЈ-а, тј. државног удара у Јајцу.

2. Сада се поставља и главно питање: ако је југословенски краљ заиста и издао поменути „Наредбу“, тј. одлуку да своју и државну

војску, чији је био врховни командант, практично преда човеку који му је „забранио“ улазак у сопствену земљу у којој се и родио (за разлику од Тита који се врло вероватно родио у Бечу), државу коју је створио непосредно или посредно, његов предак и чији је деда, краљ Петар Други (Чика Пера) био најомиљенији владар у своје време, како је био „привољен“, тј. „натеран“ на овај у суштини велеиздајнички чин? Чин који су прадници ЈВуО доживели с пуним правом као „нож у леђа“, и своја и национална, и то од стране суверена коме су се заклињали на верност („Краљу и Отаџбини“). А власт је према „Наредби“ практично предата човеку који је ту исту земљу својски растурао и разбијао како за време Првог светског рата у униформи аустро-угарске солдате тако и између два светска рата у чину највишег официра КПЈ па чак и за време општепрокламоване мобилизације свих војноспособних грађана у априлу 1941. г. када су комунисти масовно саботирали одбрану земље а на основу Рибентроп-Молотовљевог пакта од 23. августа 1939. г. (о потписаној сарадњи између усташа и комуниста из 1932. г. је већ писано од стране аутора овог текста).

Да се и на ово питање осврнемо са две хипотетичке напомене обзиром да до сада нико није никада објавио и архивско-документовани доказ о баш особно-изговореној краљевој „Наредби“. Да се исто тако потсетимо да је исти тај краљ Петар Други Карађорђевић крајње злонамерно злоупотребљен од стране британских марионета пучиста Душана Симовића од 27. марта 1941. г. када му је објављен на радију аудио „Проглас“ подршке пучистима а који није никада изговорио. Дакле, дипломатија која је буквално злоупотребила краља у пролеће 1941. г. могла је исто тако да га злоупотреби и у јесен 1944. г.:

- тешко је поверовати да се радило о присили, било физичкој, било политичкој тим пре што су у краљевом саветодавном окружењу биле такве личности као интелектуално-патриотска громада Слободан Јовановић. Једина могућност која човеку пада на памет јесте давање лажних обећања, тј., читај, превара. Није искључено да је краљу понуђен „деал“: распусти своју војску, па ће ти бити омогућено да се вратиш у земљу и „наставиш да краљујеш“. Часном човеку тешко је поверовати у овакав сценарио, али треба размотрити сваку могућност поготово ако знамо да се ради о британској (увек и само саможиво-перверзној) дипломатији.

• друга, и по нашем мишљењу врло вероватна, могућност јесте фиктивно учешће номиналног суверена, које му је наметнуто. Сећамо се како је за време несрећног за Србе, али феноменално одлично одрађеног за Британце и Хрвате, војног пуча 27. марта 1941. г. малолетни престолонаследник напречац проглашен (пунолетним) краљем, који је преко *Радио Београда* прочитао своју подршку пучу и пучистима. Касније, када су прошли сви британски и хрватско-кољачки влакови, се испоставило да малолетни престолонаследник није са тиме имао никакве ни најмање благе везе и да је проглас прочитао неко други, представљен као краљ а са веома сличним краљевим гласом. Није ли се нешто слично догодило и 12. септембра 1944. г.?

Реакција припадника ЈВуО на ову намештену дипломатско-политичку свињарију најбоље је илустрована спонтаном народном песмом:

*„Чика Дражо ми ти се кунемо,
да са твога пута не скрећемо“.*

Иронија историје је да су исту ту песму, „мутатис мутандис“, певале Брозове присталице после прогласа Информбироа од 28. јуна 1948. г. (на Видовдан):

*„Друже Тито, ми ти се кунемо,
да са твога пута не скренемо“.*

(са тачке гледишта ауторских права, чист [комунистички] плагијат).

Следеће питање гласи: колики део састава ЈВуО је и стварно послушао „Наредбу“ краља, тј. свог врховног команданта, да се преда Титовим партизанима, тј. да пристану да им аустро-угарски каплар буде нови врховни командант? О томе за сада ништа не знамо и можемо само да нагађамо. И, ако се радило о неким знатнијим бројчаним снагама, питање је шта је са њима било на крају рата?

Једна могућа варијанта би могла да се наслутити по неким узгредним епизодама с краја рата 1945. г.. Наиме када Тито полази у посету Москви после формирања несрећног и трагичног по Србе „Сремског фронта“, страхујући од србијанских дивизија у походу на Загреб (тада је Тито издао наредбу својим партизанима да не руше католичке цркве по Славонији али није никада издао сличну наредбу истим формацијама да не руше православне богомоље на Косову и Метохији или централној Србији), он каже изричито начелнику Главног штаба, генералу Велимиру Терзићу да је „Сремски фронт“ – фронт краља

Петра и „кад се вратим, да га више не видим“ (Милорад Екмечић, *Од клања до орања. Историја Срба у Новом веку (1492–1992)*, треће, допуњено издање, Београд, 2010, стр. 494).

Како тумачити ову наредбу? Поред голобраде србијанске омладине која је послата на Титов „Сремски фронт“ буквално као „топовко месо“ за дефинитивно освајање власти од стране каплара Броза над читавом Југославијом, сигурно су и биши припадници ЈВуО били почаствовани таквом улогом. А ево како је то, према сведочњу ђенерала Ђоке Јованића изгледало:

„У саставу дивизије био је и један руски артиљеријски пук и један дивизион каћуша. Дошао је к мени командант руског артиљеријског пука и рекао ми:

„Друже генерале, ја сам гледао како ви нападате, Ви имате велике губитке. Не треба то тако да се ради. Треба да извршите артиљеријску припрему, да уведете тенкове, па тек онда...“ ‘Како да уведемо тенкове и артиљерију када их уопште немамо?’ ‘Треба чекати од руководства да вам их набави па тек онда прећи у напад.’

*Ја сам онда рекао. „Хвала вам лепо, ми ћемо гледати да сад имамо мање губитке“ (Милан Шарац, *Исповест генерала Ђока Јованића*).*

Нема никакве сумње да су бивши припадници ЈВуО („војници краља Петра“), колико их је пришло партизанима, „потрошени“ на овакве битке. Титови команданти су их слали, као и све друге Србе на „Сремском фронту“, у сигурну смрт као наставак хрватске јасеновачке политике али сада на десној страни Дрине. Узгред, „Сремски фронт“ су држали, поред Вермахта, и хрватске усташе којима је ово одлично дошло да примене политику „Коначног решења српског питања“ и над Србима из Србије. На обе стране пало је преко 30.000 бораца. Фронт су, иначе, пробиле јединице Црвене Армије, баш као што су пре тога заузеле Београд (и предале га србофобу Брозу). На овај начин је комунистичко-ушашки споразум из 1932. г. о узајамном садејству коначно добио и свој епилог. Цена су били Срби и краљ Петар Други Карађорђевић.

P.S.

Текст говора краља Петра Другог Карађорђевића (против самог себе) од 12. септембра 1944. г. је објављен у *Службеним новинама Краљевине Југославије*, број 20, од 25. октобра 1944. г. 1.

29. мај 2011. г., Виљнус

„Други равногорски корпус“ на маршу

Ђенерал Дража Михаиловић на свечаној трибини приликом дефилеа трупа на Светосавском конгресу у селу Ба 28. јануара 1944. г. Са његове десне стране је Живко Топаловић а са леве Драгиша Васић. Заставу држи капетан Божа Перовић. Трибина је окићена југословенском тробојком са сликом младог Краља Петра Другог Карађорђевића

Светосавски конгрес је био најзначајнији скуп политичке природе који је Равногорски покрет организовао у току читавог Другог светског рата а сазван је као одговор на политичке одлуке Брозовог бандитског Другог заседања АВНОЈ-а у Јајцу (Босна) у ноћи 28./29. новембра 1943. г. када су Титоисти извршили државни удар. На Светосавском конгресу (одржаном у сред бела дана) у селу Ба у западној Србији (на југоисточним падинама планине Суворора, у подножју Рајца, у свечаној сали сеоске основне школе) је усвојен програм о унутрашњем уређењу послератне Југославије заснованог на следећим принципима: очување државног јединства Југославије и изградња државе на основама политичке, социјалне и економске демократије и правде. Истакнута је верност савезницима којима је упућен и захтев да и они буду лојални законитој влади Краљевине Југославије

Долазак на Светосавски конгрес у селу Ба 28. јануара 1944. г. и
смотра јединица врховног команданта ЈВуО

4. Антисрпска партија Југославије

Сажетак: Циљ овог чланка је конструктиван допринос проучавању феномена антисрпског карактера Комунистичке партије Југославије, тј. каснијег Савеза комуниста Југославије, југословенској и пре свега српској историографској науци. Ова тематика до сада није адекватно обрађивана, а камоли обрађена, пре свега из идеолошко-политичких разлога обзиром да несрпске југословенске историографије за то нису ни заинтересоване из националних разлога док је у случају српске државне историографије (тј. историографије Републике Србије) разлог

за потцењивање ове тематике чисто практичне природе уколико знамо да Србија још увек није раститоисана па се стога неможе очекивати да још увек владајуће титоистичке структуре једноставно раде против самих себе. С друге стране, српска емигрантска историографија је након 1945. г. традиционално заокупирана проучавањем и изношењем

истине о антифашистичком и антититоистичком „четничком“ покрету ђенерала Драгољуба Драже Михаиловића. Они малобројни пионери у документованом изношењу праве истине антисрпског карактера пребровске и бровске КПЈ/СКЈ и њене војноударне песнице тзв. „Народноослободилачке војске Југославије“ из времена Другог светског рата (попут Милослава Самарцића) се систематско-плански игноришу или проглашавају за научне „дилетанте“. Овај рад је покушај схватања корена савремене националне катастрофе Србије и српскога народа уопште – корена чији се један од најдебљих кракова зове Комунистичка партија Југославије.

Кључне речи: Југославија, комунистичка партија, комунизам, тоталитаризам, бољшевици, Срби, Србија, антисрпство.

Комунистичка партија Југославије (КПЈ) је од самог свог оснивања на „Вуковарском“ конгресу (од 20.-ог до 25.-ог јуна 1920. г.)¹ заузела видан антисрпски став који се провлачио од тог момента кроз све партијске документе о „историјски правичном“ решавању националних питања у Југославији за време Краљевине СХС и Краљевине Југославије (1920. г.–1941.г.).² Сходно оваквом партијском програму о „сузбијању великосрпског хегемонизма“ произилазило је и конкретно антисрпско политичко деловање партије све до почетка Другог светског рата да би се након априлског слома 1941. г. партијска антисрпска политика из предратног периода преточила у конкретне војно-политичке акције за време самог рата, тј. „социјалистичке револуције“, која је у националном смислу имала етноцидни карактер решавања српског националног питања. Отворен или прикривен антисрпски вид деловања КПЈ и њених партијско-партизанских формација (тзв. „Народно-ослободилачке војске Југославије“) за време револуционарног преузимања (тј. преотимања) власти на простору читаве Југославије 1941.г.–1945.г. је у својој антисрпској компоненти вишеслојан. Међутим, јасно се уочава да је његова круцијална далекосежна политичко-национална карактеристика била пре свега прохрватска³.

¹ На овом конгресу у Вуковару је уствари дошло до преименовања већ основане Социјалистичке радничке партије Југославије (комуниста). СРПЈ(к) је основана на конгресу у Београду од 20.-ог до 23.-ег априла 1919. г. и том приликом се ова новооснована полубољшевичка партија јасно изјаснила за револуционаран рад али са јаким елементима социјалдемократског деловања. За главног секретара партије је тада изабран Филип Филиповић. Партија је одмах ступила у новоосновану (марта 1919. г.) Трећу комунистичку интернационалу у Москви. На конгресу у Вуковару наредне године је од ове партије направљена чиста бољшевичка странка по узору на Лењинову тако да су у програму нове КПЈ остали само бољшевички а избачени социјалдемократски елементи. По овом новом бољшевичком програму југословенски комунисти су се отворено залагали за стварање совјетске републике по узору на Лењинову совјетску Русију и Кунову Мађарску, тј. за „Совјетску Републику Југославију“ преко диктатуре пролетаријата у виду совјета, тј. бољшевичких већа. Оваква прва совјетска република на тлу Југославије је основана од стране КПЈ и Јосипа Броза Тита у јесен 1941. г. са центром у Ужицу (тзв. „Ужичка Република“) која се одржавала уз помоћ „црвеног терора“ и масовних убистава грађана Ужица и његове околине а који се нису слагали са идеологијом и политиком КПЈ. О бољшевичком терору у Ужицу 1941. г. постоји релевантна архивска и фото документација укључујући и сведочења преживелих (нпр. Сергије М. Живановић, *Трећи српски устанак*, књига трећа, Нови погледи, Крагујевац, 2000, стр. 19–24).

² У Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца након уједињења ниједан народ није имао апсолутну већину (исто као и у Брозовој Југославији). Најбројнија нација су били Срби (4,704,876, тј. 39%), затим Хрвати (2,889,102, тј. 23,9%), Словенци (1,023,588, тј. 8,5%), муслимани као вероисповесна група (756,656, тј. 6,3%, македонски Словени (630,000, тј. 5,3%), Немци (512,207, тј. 4,3%), Шиптари (483,871, тј. 4,0%), Мађари (472,079, тј. 3,9%), Румуни (183,563, тј. 1,6%), Турци (143,453, тј. 1,2%), Италијани (11.630, тј. 0,1%) итд. Све у свему у читавој Краљевини СХС је 1921. г. живело 12,055,715 становника (Branko Petranović, *Istorija Jugoslavije, 1918–1988*, NOLIT, Beograd, 1988, str. 32). Нешто другачије резултате за годину 1918.-ту даје Иво Банац: Ivo Banac, *The National Question in Yugoslavia: Origins, History, Politics*, Cornell/Ithaca/London, 1984, стр. 58.

³ Класично-стандардизовани титоистичко-фалсификаторски стереотип о карактеру и улози КПЈ у предратном, ратном и послератном раздобљу, као о „антифашистичком покрету“, који је уживао

У контексту горе наведеног бисмо овом приликом указали на један од релевантних повесних извора из самога ратнога периода а који између осталих комунистичко-животињских зверстава говори и о масакрирању Веселина Петровића који је био председник општине Дивци, села близу Ваљева, а кога је живог обезглавио тестером комунистичко-партизански политички комесар Хинко Мајер. Тестерисање Србина Веселина Петровића од стране Хинка Мајера је описано у документу под насловом *Крвава листа комунистичких злочина у Србији* а која је издата, на основу сведочења очевидаца, од стране власти генерала Милана Недића године 1942. У овом конкретном случају очевидац је Љубомир Рафаиловић из самог села Дивци. Ево шта између осталог стоји у овој листи комуниста поводом овог случаја:

„Последњих дана септембра комунистички зверови, под вођством Јеврејина Хинка Мајера, 'велетрговца' из Заграда, ухватили су Веселина Петровића, председника општине Дивци у срезу ваљевском, и уморили га најстрашнијим мукама. Прво су му секли део по део тела, онда су му тестером одсекли главу.

Ова иста банда Мајерова [овде се конкретно ради о комунистичком Колубарском Народно-ослободилачком партизанском одреду, примедба В. Б. С.] имала је свој штаб у септембру [1941. г., примедба В. Б. С.] у селу Дупљаји. Када су владини одреди очистили ово село и тај крај од комунистичких разбојника нашли су у дворишту те куће 35 гробова у којима су плитко били покопани сељаци из тог краја које је Хинко Мајер са својим целатима уморио најужаснијом смрћу, најчешће секући им комад по комад тела. Један од судија Мајеровог 'преког суда' имао је обичај да сељаку изведеном пред овај скуп црвених зверова забије две каме, по једну са сваке стране у врат и онда да кроз смех пита своје остале другове: 'Да ли да га ослободимо?'“ (стр. 58–59) .

Ставови КПЈ и њеног етнополитички неспског политбиро-руководства су као и читава идеологија партије били чиста копија антируске политике и идеологије етнополитичког антируског

„огромно поверење и популарност од стране народа“, итд. је нпр. заступљен, поред већ наведене трилогије Бранка Петрановића, и у књизи: Миодраг Зечевић, *Југославија 1918–1992. Јужнословенски државни сан и јава*, Просвета, Београд, 1994. Карактеристично је за ове две, као и за многе друге њима сличне, монографије да су писане без навођења иједног јединог историјског извора а камоли документације која потиче из различитих извора и архива а односи се на исту ствар, тј. догађај или проблематику.

руководства партије Бољшевика (касније Комунистичке партије Совјетског савеза) с тим што су улогу Руса као „угњетачких експлоататора“ на простору Царске Русије у југословенском случају преузели Срби као читав етноколектив. С тога, није ни чудно да су југословенски комунисти дословце преузели и бољшевичку реторику и начин решавања националних питања па је тако послератна титоистичка Југославија преуређена на основу принципа преузетих из Лењиновог (1918. г.) и Стаљиновог (1936. г.) устава за СССР. А конкретна решења компликованих националних питања како на простору СССР-а тако и социјалистичке Југославије су почивала на једноставној формули: „колективна кривица – колективна казна“. Тако је читаво политичко-територијално устројство Титове Југославије почивало на наводној српској колективној кривици из међуратног периода⁴ док се из неког „необјашњивог“ разлога колективна кривица хрватског народа (заједно са муслиманским „хрватским цвијећем“) за етноцид над Србима у периоду Другог светског рата на просторима Независне државе Хрватске (НДХ) није узимала у обзир. Тако смо након рата 1945. г. нпр. учили у школским уџбеницима и другим пропагандним памфлетима да су у јасеновачком логору смрти „фашисти“ убијали „антифашисте“ или у најбољем случају да су „ушаше“ убијале „партизане“ и друге „антифашистичке родољубе“.⁵ Међутим, овај „ушашки“ (али никако

⁴ Branko Petranović, *Istorija Jugoslavije 1918–1988*, prva knjiga, NOLIT, Beograd, str. 157

⁵ О масовним организованим и садистичким покољима Срба у Независној држави Хрватској од стране државних власти, наоружаних хрватских и муслиманских формација и римокатоличке цркве види у: Марко Аурелио Ривели, *Надбискуп геноцида. Монсињор Степинац, Ватикан и ушашка диктатура у Хрватској, 1941–1945*, Јасен, Никшић, 1999; Marco Aurelio Rivelli, *la genosido occulte Etat independent de Croatie 1941–1945*, Tosana, l'Age d'Homme, 1998; *НД Хрватска-Држава геноцида*, Двери српске-Часопис за националну културу и друштвена питања, год. XIII, број 47–50, Београд, 2011; Вуксан М. Церовић, *Велика завера*, I–II, Елит, Београд, 1994; Viktor Novak, *Magnum Crimen. Pola vijeka klerikalizma u Hrvatskoj*, Zagreb, 1948. Међутим, иако је постојао и још увек постоји огроман број документованих доказа о овом етноциду над Србима југословенска комунистичка власт је након 1945. г. све урадила да се ови злочини на изучавају и не спомињу у јавности и школским програмима поред директног уништавања и самих доказа. Тако је логор смрти Јасеновац смишљено и систематски демолиран, претворен у ливаду за испашу стоке а на његовом месту постављен срамни споменик изругивања жртвама покоља у облику огромног споменика са четири ушашка слова “U” (наводно распукла ружа) која гледају на све четири стране света као симбол универзалне победе хрватског расистичког нацизма. О директној спреси хрватских ушаша и Брозове КПЈ и НОВЈ из ратног периода у циљу решавања српског питања у НДХ индиректно говори и случај од 31. јула 1966. г. на отварању Маузолеја и спомен обележја жртвама јасеновачког логора (тек 1966. г.!). Наиме, као једна од званица и уједно представник власти СР Хрватске на овој церемонији био је присутан и председник Сабора СР Хрватске – Стево Крајачић, иначе један од Брозових најповерљивијих сарадника. Када се церемонија отварања завршила, а мислећи да су микрофони искључени, Крајачић се окренуо српским борцима рекавши им дословце: “Овдје смо вас премало побили”. Међутим, на Крајачићеву (и Брозову) жалост микрофони нису били искључени тако да је након насталог скандала Крајачић био присиљен да поднесе оставку. Иначе, Јосип Броз Тито за време од читавих 35 година своје владавине у Југославији није нашао за сходно да ни једанпут посети нити Јасеновац нити било које друго масовно стратиште Срба у НДХ.

хрватски и бошњачки) етноцид над Србима на простору читаве НДХ у временском периоду од 10. априла 1941. г. па све до 15. маја 1945. г. је ипак коначно верификован од стране КПЈ и њене тзв. „Народно-ослободилачке“ војске Југославије (НОВЈ) након рата тако што је као посебна република у оквирима социјалистичке Југославије створена увећана (са италијанском Истром, италијанским делом Далмације и српским Дубровником) и етнички до пола очишћена Хрватска у Брозовим границама (од 24% Срба пре рата на 12% након рата)⁶ и то без икаквих национално-територијалних аутономија за преживеле Србе, док је с друге стране територија социјалистичке Србије раздробљена у три неповезана и међусобно антагонистичка дела (Војводина, централна Србија и КосМет). Зашто Истра и Дубровник (тј. територија бивше независне Републике Дубровник)⁷ нису добиле аутономни статус у оквиру НР/СР Хрватске по узору на Војводину, а Крајина (и то након етноцида над Србима Крајишницима) по узору на КосМет, може се објаснити само уколико се добро простудира антисрпска политика КПЈ од свог самог оснивања као и реална антисрпска улога НОВЈ за време рата. У том контексту лако је схватити и зашто нису западни делови НР/СР Македоније добили аутономан статус (нпр. као Аутономна покрајина Илирида са административним центром у Тетову) по угледу на јужне делове НР/СР Србије јер се читава политика након рата владајуће КПЈ касније Савеза комуниста Југославије (СКЈ) заснивала на предратној политици разбијања Српства по принципу „слаба Србија (и деградирани Срби као етноколектив) – јака Југославија (на чијем челу је Хрват-Словенац Јосип Броз Тито)“⁸. Тако је логично било да након 1945. г. македонски Словени добију статус оделите нације (од Срба) са својим новопрокламованим и састављеним стандардним и језиком и писмом, али је исто тако било нелогично да се национална држава (НР/СР Македонија) сада те новоформиране етнонације „Македонаца“

⁶ Према подацима Андре и Жан Селера у СР Хрватској је 1981. г. било 3,455,000 Хрвата и 532,000 Срба поред 25,000 Мађара, 25,000 Словенаца и 379,000 „Југословена“ (André Seller, Jean Seller, *Atlas des peuples d'Europe centrale*, Paris, 1991, стр. 143–166). Треба нагласити да се већина тзв. „Југословена“ са пописа становништва из 1981. г. и 1991. г. након растурања Брозове Југославије изјаснила као Срби.

⁷ О културно-историјском и етнополитичком карактеру независне Дубровачке Републике види у: Лазо М. Костић, *Насилно присвајање дубровачке културе. Културно-историјска и етнополитичка студија*, Мелбурн, приватно издање, 1975.

⁸ О личности Јосипа Броза Тита види у: Владимир Адамовић, *Три диктатора: Стаљин, Хитлер, Тито. Психополитичка паралела*, Информатика, Београд, 2008, стр. 445–610. Публикована архивска документа о политичком деловању Јосипа Броза Тита која се не цитирају од стране титоистичких историчара су издата у збирци докумената: Перо Симић, Звонимир Деспот, *Тито. Строго поверљиво. Архивски документи*, Службени гласник, Београд, 2010. Тако се овде између 242 документа из домаћих архива могу пронаћи и они који недвосмислено говоре да је генсеку КПЈ освајање власти било далеко важније од борбе против окупатора као и у том контексту отворена понуда за колаборацију са немачким нацистима.

територијално раздробљава стварањем некакве шиптарске аутономне покрајине или бар области. У сваком случају, јасно је да је овакав развој послератног начина решавања националних питања од стране титоистичких победничких војно-политичких структура имао своју предратну (1920. г.–1941. г.) повесну позадину на коју бисмо у најкраћим цртама желели да укажемо у доњем тексту.

Основни костур аутентичних ставова југословенских комуниста у вези са решавањем националних питања у вишенационалној новоформираној Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца (СХС) поставио је Сима Марковић у расправи *Национално питање у светлости марксизма* објављеној 1923. г. За њега је сама Краљевина била „узгредни продукт“ али не и дело „националне револуције“. Суштину оваквог става можемо схватити уколико знамо да је тзв. „уједињење Југословена“ стварно проглашено у Загребу 23. новембра 1918. г.⁹ а не у Београду 1. децембра исте те године¹⁰ као што се то учило и још увек учи у школама па и на универзитетима обзиром да је регент Краљевине Србије тог 1. децембра 1918. г. *de facto* само верификовао *de iure* проглашено уједињење у Загребу од 23. новембра 1918. г. од стране загребачког Народног вијећа.¹¹ Другим речима, Марковићева (тј. КПЈ) порука је јасна: Загребу је „Прокламација о уједињењу Државе Словенаца, Хрвата и Срба са Краљевином Србијом и Црном Гором“ само успутна станица до које се дошло игром повесних околности (пораз Аустро-Угарске и самим тим идеје о стварању велике Хрватске у њеним оквирима као оделите

⁹ „Proclamation by the National Council of the unification of the State of Slovenes, Croats and Serbs with the Kingdom of Serbia and Montenegro“, Zagreb, November 23rd, 1918 у Snežana Trifunovska (ed.), *Yugoslavia Through Documents. From its creation to its dissolution*, Martinus Nijhoff Publishers, Dordrecht/Boston/London, 1994, стр. 151–153.

¹⁰ “Proclamation of the Kingdom of Serbs, Croats and Slovenes”, Belgrade, December 1st, 1918 у Snežana Trifunovska (ed.), *Yugoslavia Through Documents. From its creation to its dissolution*, Martinus Nijhoff Publishers, Dordrecht/Boston/London, 1994, стр. 157–160.

¹¹ Хрватским политичарима је тог новембра 1918. г. уједињење са победничком Србијом било преко потребно из два круцијална разлога: 1. да би Хрватску и Хрвате са поражене превели на победничку страну и тако избегли плаћање огромних ратних репарација, тј. ратне отштете, за злочине и материјалну штету коју су починили у Србији за време аустро-угарске окупације 1915. г.–1918. г. као и за време борби у западној Србији 1914. г., и 2. да би могли да употребе српску војску за одбрану источног Јадрана од легитимне италијанске окупације и анексије након рата а на основу Лондонског уговора од 26. априла 1915. г. између Италије и Сила Антанте (Велике Британије, Француске и царске Русије). Стога је загребачко Народно вијеће и званично позвало војску Краљевине Србије да у новембру 1918. г. пређе реку Дрину. Загреб је под „уједињењем“ подразумевао политичко сједињавање две независне државе, тј. Државе Словенаца, Хрвата и Срба и тадашње проширене Краљевине Србије са Вардарском Македонијом и Црном Гором с тим што се у Загребу неоправдано сматрало да је Држава Словенаца, Хрвата и Срба заснована на тзв. „хрватском повијесном праву“ па је стога и званична застава те државе била хрватска тробојница (без шаховнице). Треба напоменути и то да су у тој држави Срби били најбројнији народ. О стварању Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца види у: Vladislav B. Sotirović, *Creation of the Kingdom of Serbs, Croats and Slovenes, 1914–1918*, Vilnius University Press, Vilnius, 2007.

федералне целине)¹² а не крајњи национално-политички циљ Хрвата и осталих неСрба. А који је то био крајњи национално-политички циљ Загреба објаснио је др. Фрањо Туђман (иначе Титов ратни саборац и послератни генерал који се у првим месецима НДХ 1941. г. борио у усташкој униформи) крајем тог истог столећа када је тражио да се приликом раздруживања од остатака Југославије загребачкој Хрватској врате све оне територије (наравно без Словеније) које је загребачка Држава Словенаца, Хрвата и Срба наводно и унела у Краљевину Срба, Хрвата и Словенаца 1918. г. иако су Срби у Држави СХС чинили етничку већину.

Шта се даље крило иза овакве КПЈ формулације сам Марковић је конкретно „појаснио“ ставом који ће од тада па све до „правичног“ решавања националних питања у послератној Брозовој Југославији за комунисте и њихове симпатизере (који су и дан данас на многим руководећим функцијама у Србији) важити као неприкосновена аксиома: тзв. *великосрпска хегемонија је била облик политичке надокнаде за привредну неразвијеност српске буржоазије у поређењу с хрватском буржоазијом*, која је (хрватска буржоазија), при томе, за време Првог светског рата 1914. г.–1918. г. још више материјално ојачала у односу на српску.¹³ Да се у том контексту узгред потсетимо

¹² Идеју о стварању уједињене католичке провинције Јужних Словена у оквиру Аустро-Угарске је званично истакла група од 33 јужнословенска народна делегата тзв. „Југословенског клуба“ у бечком Парламенту 30. маја 1917. г. Они су тада, наиме, тражили уједињење Словенаца, Хрвата и Срба у јединствено и аутономно „државно тијело“ под „жезлом Хабзбуршко-лоренске династије“ дајући овој политичкој идеји изразито католички и прохабзбуршки карактер али и антинемачко-мађарски собзиром да је суштина ове идеје била у томе да се Аустро-Угарска као дуалистичка (немачко-мађарска) монархија преуреди на тријалистичким основама. Другим речима, поред аустријских и мађарских земаља постојале би и јужнословенске земље као конститутивни елемент са административним центром у Загребу. Није тешко закључити да се иза ове треће федералне јединице у суштини крила идеја о великој и уједињеној Хрватској у оквирима преуређене и преименоване послератне Хабзбуршке Монархије (“Declaration of the ‘Yugoslav Club’”, Vienna, May 30th, 1917 у Snežana Trifunovska (ed.), *Yugoslavia Through Documents. From its creation to its dissolution*, Martinus Nijhoff Publishers, Dordrecht/Boston/London, 1994, стр. 140 [преузето из књиге збирке докумената: Ferdo Šišić, *Dokumenti o postanku Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca 1914–1919*, 1920, стр. 94]).

¹³ Овде је од најбитнијег значаја недвосмислено Марковићево, тј. комунистичко, признање да Срби и њихова буржоазија у Краљевини СХС и Краљевини Југославији нису имали економско-финансијску доминацију већ су то имали управо Хрвати и Словенци преко својих националних буржоазија које су се обогатиле за време рата и тако финансијски ојачане ушле на новостворено југословенско тржиште. Тако је у међуратној Југославији најјачи финансијски завод била Прва хрватска штедионица. Међутим, пропаганда КПЈ није никада инсистирала на борби против хрватских и словеначких финансијских и привредних „експлоататорских“ кругова који експлоатишу друге нације у првој Југославији. Такође, опште је позната ствар да је читава економија Брозове Југославије била асиметрично конфедерализована тако да су „отомански“ делови Југославије били само проширено тржиште и сировинска база за предузећа из СР Словеније и СР Хрватске што је резултирало и тиме да је животни стандард у Словенији и Хрватској био већи у односу на општи југословенски просек. Тако је животни стандард у Словенији у односу на тај просек 1991. г. био три пута већи а у односу на Косово и Метохију чак већи за осам пута. Треба се потсетити и на чињеницу да је словеначко

да је око 50% индустрије Краљевине Србије за време Првог светског рата било уништено а у том уништавању су добрим делом учествовали Словенци, Хрвати и Бошњаци у аустро-угарским униформама а нешто слично се догодило и након Другог светског рата 1941. г.-1945. г. када су фабрике из Србије премештане у Словенију ваљда као надокнада за међуратну *великосрпску хегемонију*. Треба напоменути да је у Првом светском рату било случајева одбијања извршавања наређења за стрељање или вешање српских цивила од стране чешких и словачких јединица у аустро-угарској војсци на територији окупиране Србије (подигнут им је споменик у Шумарицама у Крагујевцу – тзв. „Чехословачко гробље“ као и спомен плоча на Текеришу у западној Србији обзиром да су због одбијања извршења наређења стрељани) али да није постојао ни један једини случај (бар не забележен) оваквог одбијања извршења наређења од стране словеначких, хрватских или бошњачких јединица, тј. војника. Историчари знају и то да је аустро-угарски каплар Јосип Броз Тито на србијанском фронту у Првом светском рату 1914. г. као припадник злогласне 42 домобранске „Вражје дивизије“ учествовао у крајње деликатним војним задацима тј. у „хватању живих језика“ а обзиром на велики степен ризика у овакве акције су се слали искључиво добровољци (тј. драговољци). Што се тиче већ споменутог „индустријског питања“, на другој страни, индустријска инфраструктура на територији Државе СХС је остала нетакнута за време рата тако да је управо словеначка и хрватска индустријско-финансијска буржоазија након уједињења била та која је уживала привилегован па чак и хегемонистички положај у односу на српску.

За Марковића и КПЈ су се историјски затегнути међунационални односи могли „скинути са дневног реда“ давањем широких национално-покрајинских политичких аутономија. Како је у пракси ова оригинална идеја из 1923. г. реализована након 1945. г. видели смо на примеру (кон)федералистичког уређења Брозове Југославије када су шест социјалистичких република након 1974. г. постале независне државе од којих је само једна – Србија применом принципа национално-покрајинских аутономија у оквиру политике

тржиште било скоро потпуно а хрватско добрим делом затворено за производе из Србије док су се словеначки и хрватски производи у Србији продавали по принципу „тржишне економије“.

„асиметричног (кон)федерализма“ била систематски и смишљено разбијана и коначно разбијена на три дела. Стога је и јасно зашто су Љубљана и Загреб одлучили да напусте (кон)Федерацију (са територијама које им је дао Тито а зарадили Срби као огромна већина у партизанским јединицама) у тренутку када се у Београду прочуо захтев (небитно од кога) да Србија из три дела мора бити опет цела.

Да је национално питање било једно од најбитнијих ставки у комунистичкој платформи борбе за власт извођењем социјалистичке револуције јасно је истакнуто на тзв. Трећој конференцији КПЈ јануара 1924. г. у Београду. Основни закључци ове конференције су били да је: *великосрпска хегемонија изазвала одбрамбено груписање хрватског и словеначког народа и националних мањина, као и покрета за аутономију Црне Горе, Босне, Војводине, као и за независност Македоније.* Овако срочени закључци Треће конференције КПЈ сугеришу да је српска „хегемонистичко-утњетачка политика“ за само прве четири године постојања заједничке државе довела до оправдане побуне Словенаца, Хрвата, Босне, Војводине, Црне Горе и Македоније – дакле за сада шест аутономних и касније независних делова нове Југославије. Дакле, Далмација, Крајина, Славонија и Дубровник своје незадовољство против „великосрпског хегемонизма“ не изражавају самостално већ само и искључиво преко Хрватске док у исто то време Војводина, Босна, Македонија и Црна Гора не изражавају своје незадовољство преко Србије (чији су саставни делови били у тренутку уједињења 1918. г.)¹⁴ већ оделито. Међутим, суштина горе наведених закључака је да се имплицитно сугерише стварање нових нација на простору Југославије – отцепљених само од српског националног бића – обзиром да је нелогично сматрати да би се македонски, црногорски, босански и војвођански Срби борили против своје сопствене националне хегемоније. Дакле, став КПЈ је био да читава једна нација (српска) утњетава све остале нације и националне мањине – па стога након револуције мора да буде и адекватно кажњена у колективном смислу – као и да Војвођани, Црногорци, Македонци и Босанци не припадају српском етнолингвистичком корпусу (али да Дубровчани, Далматинци и Истријани припадају хрватском, тј. у истарском случају и словеначком али никако и италијанском). КПЈ је оваквим ставовима фактички не само признавала стварним и

¹⁴ На пример, видети акт уједињења Црне Горе са Србијом: “Resolution of the Great National Assembly of the Serbian people in Montenegro concerning unification of Montenegro with Serbia”, Podgorica, November 26th, 1918 у Snežana Trifunovska (ed.), *Yugoslavia Through Documents. From its creation to its dissolution*, Martinus Nijhoff Publishers, Dordrecht/Boston/London, 1994, стр. 153–156.

новопрокламованим нацијама право на самоопредељење већ, што је најбитније, и право на национално-територијално отцепљење и образовање властите националне независне државе. О којим се конкретним територијама радило које остале несрпске нације имају „право“ да отцпе од српског етногеографско-националног корпуса видели смо приликом формирања послератне југословенске федерације 1945.–1946. г., доношења фактички конфедералног (тзв. „гробарског“) Устава 1974. г., разбијања југословенске конфедерације 1991.–1995. г., рата на КосМету 1998.–1999. г., етничког чишћења Републике српске Крајине (1995. г.) и КосМета (након јуна 1999. г.) и покушај затирања свега што је српско у независној Црној Гори након 2006. г. Залагање КПЈ на својој Трећој конференцији 1924. г. за федералистичко и републиканско преуређење Краљевине СХС коначно је реализовано након рата и то на принципима и ставовима КПЈ из прве половине двадесетих година када је партија радила у илегалу.

Да би се остварили овако зацртани очито антисрпски циљеви, КПЈ је логично подржавала све антисрпске и антијугословенске покрете формиране од стране несрпских народа и народности али је такође и настојала да успостави присну сарадњу са њима. Обзиром да су Хрвати били најбројнији Југословени после Срба као и да је њихова финансијско-индустријска буржоазија била најјача у Краљевини логично је било да ће КПЈ подржати сваколики вид хрватског сепаратизма и антисрпства зарад разбијања Краљевине СХС/Југославије што је КПЈ и званично уврстила у свој партијски програм као дугорочни политички циљ¹⁵. Стога нимало не зачуђује

¹⁵ Идеју југословенских комуниста о нужном разбијању Краљевине СХС/Југославије је прихватила и Коминтерна у Москви чија је секција била и КПЈ што је озваничено на Коминтернином Петом конгресу који је одржан јула месеца 1924. г. у Москви. Овом приликом је усвојена и издата посебна резолуција о националном питању у Југославији а чија је окосница била захтев за издвајањем Хрватске, Словеније и Македоније из састава Краљевине након чега би се све три претвориле у независне националне државе. Истом том приликом је Хрватска републиканска сељачка странка (ХРСС) од самог Стаљина означена као напредно-револуционарна партија са којом наравно југословенски комунисти треба да сарађују. Овде је неопходно нагласити да овом коминтерновском резолуцијом није предвиђен излазак Босне и Херцеговине и Црне Горе из састава Југославије нити су одређене границе „Словеније“, „Хрватске“ и „Македоније“ па је стога практично остављено домаћим југословенским комунистима да сами реше питање државно-републичких граница на југословенском тлу што је коначно и урађено 1945. г.–1946. г. заједно са прокламовањем и две нове нације: „Црногораца“ и „Муслимана“. КПЈ је те 1924. г. прихватила и коминтерновску политику о правима народа на самоопредељење до коначног територијално-физичког отцепљења од постојећих и међународно признатих држава што је у југословенском случају спроведено у праксу од 1991. г. до 2008. г. Под директним утицајем Коминтерне југословенски комунисти су усвојили званични став да је Краљевина СХС/Југославија вештачка версајска творевина што је само оправдавало већ усвојене политичке смернице КПЈ о разбијању Југославије. Коначно, КПЈ је на свом Четвртном конгресу новембра месеца 1928. г. у Дрездену (одржаном у згради партијске школе Комунистичке партије Немачке „Роза Луксембург“) коначно политику разбијања Краљевине

чињеница да у међуратном периоду чак и у својим јавним партијским гласилима КПЈ отворено подржава идеолошки расистичко-нацистичку антисрпску (велико) Хрватску револуционарну организацију (ХРО), тј. усташки покрет, формирану 1929. г. Тако је у званичном „Органу Централног Комитета Комунистичке Партије Југославије (Секције Комунистичке Интернационале)“, како тачно стоји у заглављу „органа“ – *Пролетеру* у броју 28.-ом из децембра 1932. г. (дакле мање од две године пре убиства краља Александра од исте те ХРО) објављен чланак о подршци КПЈ усташком покрету. Први и главни пасус тог чланка гласи дословце овако:

„Комунистичка Партија поздравља усташки покрет личких и далматинских сељака и ставља се потпуно на њихову страну. Дужност је свих комунистичких организација и сваког комунисте да тај покрет потпомогну, организују и предводе. У исто вријеме Комунистичка Партија указује на досадашње недостатке и погрешке у том покрету, које се разјашњавају тим да у покрету досада знатан утицај играју хрватски фашистички елементи. (Павелић-Перчец), којима није у интересу да против великосрпске војно-фашистичке диктатуре развијају један Србски масовни покрет, јер се боје да би се такав покрет окренуо не само против диктатуре него и против њих и њихових талијанских господара. Због тога се

СХС/Југославије уврстила у званични партијски програм. Том приликом је издата и посебна тзв. „Дрезденска резолуција“ којом КПЈ позива југословенски пролетаријат да се у наступајућем рату западних империјалистичких буржоазија против СССР-а бори за пораз владе Краљевине СХС, тј. за ликвидацију „*sadanje imperijalističke države SHS, za punu nacionalnu nezavisnost ugnjetenih nacija, za svrgavanje buržoazije, za radničko-seljačku vlast i za uspostavu Balkanske federacije radničko-seljačkih republika*“ (Branko Petranović, *Istorija Jugoslavije 1918–1988*, прва knjiga, NOLIT, Beograd, str. 160). Овде треба обратити и нарочиту пажњу на чињеницу да текст Дрезденске резолуције у лингвистичком смислу речи одише речником стандардизованог хрватског књижевног језика што доста говори и о самом карактеру руководства КПЈ које је и срочило резолуцију. Југословенски комунисти су у својој антијугословенској и пре свега антисрпској мржњи ишли чак дотле да је Милан Горкић (тј. Јосип Чижински – од друге половине 1932. г. привремени генсек КПЈ постављен директно од стране Коминтерне) изјављивао априла 1929. г. да у случају устанка у Хрватској КПЈ мора да прави „*privremeni strateški sporazum sa stranim imperijalizmom*“ на шта се мислило на Мусолинијеву Италију и Хортијеву Мађарску којима би се чак уступиле и неке области Краљевине Југославије зарад уништења главне политичке опасности, тј. режима „*velikosrpske hegemonije*“ (Branko Petranović, Momčilo Zečević, *Agonija dve Jugoslavije*, Beograd, 1991, str. 191). Југословенски комунисти су били у току Другог светског рата доследни овим Горкићевим смерницама па су тако здушно сарађивали како са немачким окупатором тако и са Павелићевим усташама (Милослав Самарџић, *Сарадња партизана са Немцима, усташама и Албанцима*, Погледи, Крагујевац, 2006; Михајло П. Минић, *Расуте кости (1941–1945)*, Детроит, САД, 1965; Клаус Шмидер, *Партизански рат у Југославији 1941–1945*, 2005).

они ограничавају на акције малих одреда и метода индивидуалног терора“.¹⁶

Овакво комунистичко становиште о комунистичко-ушашкој сарадњи је било директно инспирисано ставовима стаљинистичке Коминтерне (под директним и хегемонистичким руководством Грузина Јосифа Цугашвилија Стаљина који је седео у руској Москви као што је након 1945. г. у српском Београду седео Хрват-Словенац Тито) о решавању „националних“ питања широм Европе што је значило у пракси да сваки истински или исфабриковани народ, тј. нација, има право на самоопредељење до коначног отцепљења. Стога је под њеним утицајем КПЈ заузела став да је Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца била „версајска творевина“ без обзира на чињеницу да је хрватски Загреб прогласио уједињење са “Краљевином Србијом и Црном Гором“ још за време самога рата 23. новембра 1918. г., тј. још пре почетка заседања међународне послератне конференције у Паризу и његовим унаоколо дворцима.¹⁷ Суштина оваквог става КПЈ се огледала у чињеници да је Политбиро партије усвојио званични став да се Југославија (као „великосрпска творевина“) има разбити што практично значи да је сваки антисрпски савез легитиман и добродошао. Стога претерано и не зачуђује политика КПЈ и њене НОВЈ у Другом светском рату сарадње са ушашама. О овом феномену бисмо изнели и један конкретан случај о документованој сарадњи ушаша и партизана на простору Гацке долине.

Гачка долина као и читава Гацка област је добила назив по реци Гацкој а простирала се од Медака преко Госпића и Горског Котара па све до Српских Моравица на северу недалеко од границе са Словенијом, тј. Крањском. На овом простору су се налазиле италијанске, ушашке, партизанско-комунистичке и четничке (Динарска четничка дивизија под командом бившег попа а ратног војводе Момчила Ђујића) војне формације. Партизани са совјетским војним ознакама су током читавог ратног периода покушавали војним ударима герилског типа да преотму ову зону од четника Динарске дивизије али им то није полазило за руком и због тога што се локално српско (већинско) становништво углавном опредељавало за четнике а не за партизане а један од главних разлога за овакво престројавање је била и видљива сарадња партизана са кољачима Срба – хрватским ушашама, као и чињеница да су партизански

¹⁶ Текст је штампан на латиници а сви бројеви *Пролетер*-а се чувају у Архиву ЦК СКЈ у Београду.

¹⁷ Као што је већ наведено, види: „Proclamation by the National Council of the unification of the State of Slovenes, Croats and Serbs with the Kingdom of Serbia and Montenegro“, Zagreb, November 23rd, 1918 у Snežana Trifunovska (ed.), *Yugoslavia Through Documents. From its creation to its dissolution*, Martinus Nijhoff Publishers, Dordrecht/Boston/London, 1994, стр. 151–153.

одреди комунистичког Главног штаба Хрватске својим понашањем на терену учествовали у геноцидној политици усташког Загреба према локалним Србима. Управо на овим просторима је и дошло за време Другог светског рата до отворене и недвосмислене сарадње усташа и партизана а један од класичних примера је случај са сарадњом на терену између два рођена брата Хрвата – Иве Рукавине, команданта Главног штаба Хрватске и Јуце Рукавине, команданта најзлогласније усташке бојне формације – Црне легије.¹⁸ О каквој конкретној војној сарадњи на терену се у овом случају радило говори споменути извор из прве руке казујући да су комунистичке формације повучене на „народни збор“ у село Кунић и то у тренутку када 1.500 усташко-кољачких црнокошуљаша продире преко Кордуна и Лике. Дакле, у тренутку када један рођени брат Хрват продире са својим кољачима да затре све што је Српско колико се то може у датом моменту, у том истом тренутку други брат Хрват уместо да брани народ од покоља своје војне формације повлачи са правца продора формација другог брата на народни сабор.

Ево шта конкретно пише о овом догађају Мане Пешут:

*„И док су, партизански хероји, играли коло и веселили се, дотле су усташе несметано вршиле свој крвави пир. Колики је био плен, лов на Србе, видело се најбоље по врсти убијања. Плен је био толики, да усташе нису имале времена по њиховом урођеном принципу, жртве најпре садистички мучити а потом убијати, већ су само пресецали вратове. Највећи злочин почињен је у Тржићу и Приммишљу а потом у Вељуну и Перјасици. Многе жртве, које нису одмах умрле, превезене су воловском упрягом на четничку територију у Плашки, где им је указана прва помоћ. За цело време покоља није испаљена ни једна партизанска пушка на усташе“.*¹⁹

Ово сведочење умногоне потсећа на случај „Крагујевачког октобра“ из 1941. г. када су партизанске јединице буквално шенлучиле у оближњем селу Дивостину за време стрељања цивилног становништва од стране Немаца уз комунистичко образложење сељацима из Дивостина да онај ко није са њима јесте против њих.

¹⁸Мане М. Пешут, *Револуција у Лици 1941–1945*, издање аутора, Билефелд, Немачка, 1966. Мане Пешут је био командант батаљона Динарске четничке дивизије. Након рата је емигрирао у Немачку где је написао споменути књигу која је историјски извор првог реда обзиром да ју је писао очевидац. Пешут је у Немачкој уређивао часопис *Бели орлови*.

¹⁹ Исто, стр. 181–217.

Закључак

Комунистичка партија Југославије је од самог свог почетка рада на политичкој сцени Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца (од 1929. г. Краљевина Југославија) заузела јасан и оштар антисрпски став у својим званичним документима, наступима и јавном деловању а што је директан производ партијске програмске политике. То се између осталог може јасно уочити и у партијској политици вештачког формирања до тада непостојећих нација, али искључиво и само оделитих од српске нације, што је такође било прокламовано као део партијског програма између два светска рата. Тако је на Трећем конгресу КПЈ у Бечу одржаном од 17.-ог до 22.-ог маја 1926. г. формално признато постојање „македонске нације“, али није и

постојање нпр. „далматинске“, „дубровачке“ или „истарске“ нације. У истом контексту је као продукт Четвртог заседања КПЈ у Дрездену новембра месеца 1928. г. издата тзв. „Дрезденска резолуција“ којом се јасно тражило растурање Југославије на комунистички

схваћеној националној основи и формирање националних држава „угњетених и обесправљених нација“: Словеније, Хрватске и Македоније. Овај програмски захтев је испуњен на тзв. „Другом засиједању АВНОЈ-а“ у босанском Јајцу 29. новембра 1943. г. са циљем да се национална држава српске нације сведе на опсег Кнежевине Србије у периоду од Берлинског конгреса 1878. г. па до Балканских ратова 1912.-1913. г.

У циљу конкретног спровођења у дело овог партијског програма а преко освајања власти у земљи, КПЈ је за време Другог светског рата директно и индиректно сарађивала са својим револуционарним војним формацијама (НОВЈ) како са иностраним окупатором тако и са хрватским усташким покретом. Након рата, а на основу зацртане партијске политике из предратног периода, владајућа КПЈ је у пракси

реализовала основне одлуке своје партијске резолуције у Дрездену о разбијању српског етнонационалног бића зарад, пре свега, стварања велике Хрватске и легализације етноцида над Србима почињеног на просторима НДХ 1941. г.-1945. г. Коначно, у временском периоду тоталног разбијања Југославије и Српства након 1990. г., остварени су сви програмски циљеви антисрпске политике КПЈ из 1920.-их година па се стога ова политичка организација и неможе другачије назвати него *Антисрпска партија Југославије*.

КОРИШЋЕНА БИБЛИОГРАФИЈА

- Адамовић В., *Три диктатора: Стаљин, Хитлер, Тито. Психополитичка паралела*, Информатика, Београд, 2008.
- Banac I., *The National Question in Yugoslavia: Origins, History, Politics*, Cornell/Ithaca/London, 1984.
- Novak V., *Magnum Crimen. Pola vijeka klerikalizma u Hrvatskoj*, Zagreb, 1948.
- Petranović B., *Istorija Jugoslavije, 1918–1988*, I–III, NOLIT, Beograd, 1988.
- Petranović B., Zečević M., *Agonija dve Jugoslavije*, Beograd, 1991.
- Rivelli M. A., *La genosido occulte Etat independent de Croatie 1941–1945*, Tosana, I Age d Homme, 1998.
- Seller A., Seller J., *Atlas des peuples d'Europe centrale*, Paris, 1991.
- Trifunovska S. (ed.), *Yugoslavia Through Documents. From its creation to its dissolution*, Martinus Nijhoff Publishers, Dordrecht/Boston/London, 1994.
- Vladislav B. Sotirović, *Creation of the Kingdom of Serbs, Croats and Slovenes, 1914–1918*, Vilnius University Press, Vilnius, 2007.
- Живановић М. С., *Трећи српски устанак*, књига трећа, Нови погледи, Крагујевац, 2000.
- Костић М. Л., *Насилно присвајање дубровачке културе. Културно-историјска и етнополитичка студија*, Мелбурн, приватно издање, 1975.

Крвава листа комунистичких злочина у Србији (документ), Београд, 1942.

Марковић С., *Национално питање у светлости марксизма*, 1923.

Минић П. М., *Расуте кости (1941–1945)*, Детроит, САД, 1965.

Миодраг Зечевић, *Југославија 1918-1992. Јужнословенски државни сан и јава*, Просвета, Београд, 1994.

НД Хрватска-Држава геноцида, Двери српске-Часопис за националну културу и друштвена питања, год. XIII, број 47–50, Београд, 2011.

Пешут М. М., *Револуција у Лици 1941–1945*, издање аутора, Билефелд, Немачка, 1966.

Пролетер – Орган Централног Комитета Комунистичке Партије Југославије (Секције Комунистичке Интернационале), бр. 28, децембар 1932.

Ривели М. А., *Надбискуп геноцида. Монсињор Степинац, Ватикан и усташка диктатура у Хрватској, 1941-1945*, Јасен, Никшић, 1999 (превод са италијанског: Marco Aurelio Rivelli, *L'Arcivescovo del genocidio*, Milano, Kaos Edizioni, 1999).

Самарџић М., *Сарадња партизана са Немцима, усташама и Албанцима*, Погледи, Крагујевац, 2006.

Симић П., Деспот З., Тито. *Строго поверљиво. Архивски документи*, Службени гласник, Београд, 2010.

Церовић М. В., *Велика завера, I–II*, Елит, Београд, 1994.

Шмидер К., *Партизански рат у Југославији 1941–1945*, 2005.

ANTI-SERBIAN PARTY OF YUGOSLAVIA

Summary: The aim of this article is to bring a constructive contribution to ex-Yugoslav and primarily Serbian historiography to the studies of the subject of anti-Serbian character of the Communist Party

of Yugoslavia (KPJ), ie. later the League of Communists of Yugoslavia (SKJ). This subject, unfortunately, has not been yet adequately addressed primarily because ideological and political reasons. This article is an attempt to understand the roots of contemporary national disaster of Serbia and the Serbian people in general – whose roots are one of the thickest branches called the Communist Party of Yugoslavia

Keywords: Yugoslavia, communist party, communism, totalitarianism, bolsheviks, Serbs, Serbia, anti-Serbianism.

11. септембар 2011. г., Виљнус

Чланак је написан и послат за штампање у стручном часопису *Serbian Studies Research* у Новом Саду, Србија (ISSN 2217-5210)

Једна од многих забрањених фотографија из доба титографије а која недвосмислено и директно илустративно потврђује повесну стварност о систематској и свеобухватној сарадњи Брозових партизана и Павелићевих усташа у току Другог светског рата. На фотографији се рукују један Брозов партизан (на коњу) и један Павелићев усташа (стоји) у окружењу својих сабораца

Фотографија Јосипа Броза Тита у аустро-угарској униформи 1914. г. на фронту у Србији. Своју борбу против Срба Броз је наставио и у току следећег рата у савезништву са хрватским усташама

5. Два документа о Јосипу Брозу Титу

У Немачкој је недавно званично поднет захтев да се „највећем сину југословенских народа и народности“ одузме орден „Савезног крста“ који му је та држава доделила 1974. г. уз образложење да је Брзова Југославија, тј. њена СДБ, директно организовала и спроводила атентате на простору државне територије Немачке против „Хрвата у егзилу“. Поводом ове иницијативе у доњем тексту нам није намера да раскривавамо политичко-идеолошку нарав тих 14 „Хрвата у егзилу“ (читај усташе) на мети Брозовог тајног државно-редарственичког сервиса већ нам је намера да конструктивно допринесемо, на основу релевантне архивске грађе, осветљавању политичког лика „нашег највећег сина“.

О лику и (не)делу Јосипа Броз(овића) тзв. „Тита“ (7. септембра 1892. г., Кумровец – 4. маја 1980. г., Љубљана) писано је до сада много и

нашироко али углавном без осврта на релевантне, тј. поуздане, архивалије. У свим овим писанијама остало је ипак до краја неразјашњено као прво, његово стварно порекло, као друго његов особени карактер и као треће Титово лично богатство. У намери да објективно допринесемо расветљавању ове три непознанице

прилажемо два архивска документа о Титу а који бацају доста светла на решавању горе споменутих проблема.

Као прву архивалију представљамо строго поверљив документ београдске специјалне полиције о „Титу“ од 13. децембра 1943. г. а који се налази у Архиву Југославије под сигнатуром 838, ЛФ ЈБТ III-11/15.

У овом документу откуцаном на писаћој машини ћиричним графемама се као пошиљалац наводи Управа Града Београда, Одељење специјалне полиције а као адресант-прималац

Претседништво Владе у Београду. Документ је следеће садржине и преносимо га онако како је аутохтоно и издат са три лексичко-фактографске допунске исправке у великим заградама:

“Овом Оделењу је част известити Претседништво, да је примљено обавештење, које садржи извесне појединости о акцији партизанске војске, о личности њиховог “команданта” Тита, његовом начину живота, као и о односу између њега, његових најближих сарадника и његове војске. Ова обавештења примљена су од лица која су пре извесног времена дошла из Црне Горе.

Тако је примљено обавештење да је Тито са својим штабом прошлога лета боравио на планинама близу Никишића и то на месту званом “Горанско”. Ту на “Горанско”, партизански штаб је организовао и санитетску службу користећи тамошњу болницу, где су се лечили и рањени партизани. У овој болници лечили су се и мештани, од којих је једним делом и примљено ово обавештење. У односу на саму личност Тита подаци с којима се располаже су апсолутно идентични с подацима који су примљени од ових лица. Поред познатих података примљени су још и ти, да је Тито узраста средњег, спољашњости углађене и да носи грађанско одело које је махом новије. Говори једним поквареним српским језиком, који личи на кајкавски.

Однос између Тита, његовог штаба и чланова је ауторитативан и то било у службеном опхођењу или приватном животу. Ова разлика нарочито се огледа у опхођењу Тита према својим сарадницима, чак и оним најужим. И сам начин живота знатно се разликује од живота осталих, јер докле Тито има изобилну храну, разне слаткише и живи неморалним животом и има крај себе једну младу девојку јеврејског порекла са којом је и раније живео, дотле његова “војска” добија врло слабу храну. Овакву слабу храну добијају чак и болесници – рањени партизани.

Његову најужу околину поред осталих сачињавају и Јеврејин Моша Пијаде као и бив[ши] југословенски официри генерал Оровић Саво и капетан Јовановић [Арсо], мада се за ову двојицу тврди да су случајно пришли њима. Поред осталог тврди се да у штабу Титовом има само млађих људи, уколико се то не односи на њихове важне функционере.

Штаб Титов је врло покретљив и редак је случај да се негде дуже времена задржи. Покрет се јавља увек онда када је примљено обавештење од стране обавештајца о претстојећој опасности. Такав случај догодио се је и с овим последњим местом биваковања, одакле су и потекли ови подаци. Приликом покрета с планине и места зв[аног] „Горањско“ партизани су спалили сву архиву, као и саму зграду у којој су били, па чак и 40 својих најтежих рањеника, што они то често и раде.

Обавештајна служба развијена им је у врло јакој мери и махом су за ову службу употребљаване тамошње мештанке, ређе мештани, чији спољашњи изглед није скретао пажњу тамошњих власти. Из истих извора сазнаје се да се данас Тито и његов штаб налазе у планинама између Плеваља, Павиног Поља и Никшића.

Предње обавештење уступа се наслову, с молбом ради знања и употребе истог”.

Документ је потписан овако:

„По наредби, Управник Града Београда, Шеф Одељења специјалне полиције, Инспектор“.

Узели бисмо себи слободу да у доњим редовима укратко проанализирамо овај извештај који очито потиче са „лица места“ и од људи који су били у непосредној Титовој околини па се стога може сматрати у великој мери веродостојним.

1. У извештају се истиче да су подаци добијени са „терена“ потпуно идентични са другим подацима које ова полицијска служба поседује о Титу. Дакле, овај извештај који извештава о Титовој личности са „лица места“ је, како се и наводи, апсолутно компатибилан са многим другим извештајима о истој особи па се стога са великим степеном вероватноће може закључити да су подаци изнети у њему једноставно речено тачни. Другим речима, са повесно-зnanствене тачке гледишта, овај извештај се по својој документацијско-изворној битности треба сматрати као документ „из прве руке“ првостепене важности.

2. Изричито се спомиње да је Тито чак и на фронту, тј. у овом случају у планини, носио „грађанско“ одело које као прво уопште не приличи његовој пролетерско-пропагандној антибуржоаској идеологији са којом су партизански

политички комесари испирали мозгове обичном народу који је из ових или оних разлога приступио Титовој „војсци“ а о чему имамо одлично сведочанство код Бранка Топића у његовом „Николетини Бурсаћу“. Да је Тито био „буржоаских“ манира потврђују и извештаји Недићеве владе из 1941. г. у којима јасно стоји да се Тито у западној Србији у лето 1941. г. појавио у белом мерцедесу и у гланц новом оделу (са аушвајсом уредно издатом од стране усташких власти у Загребу). Ово само потврђује већ добро познату истину да је Броз потицао из добростојеће кулачке обитељи што се да визуелно и доказати приликом посете његовој родној кући у Кумровцу. „Кицошку“ нарав Титову од свог најранијег детињства па до смрти одлично документује један од његових биографа – Џаспер Ридли (Jasper Ridley) у биографској монографији *Тито – Биографија*, Прометеј, Загреб, 2000. г. (иначе велики Титофил). Без обзира где се кретао, по европским престоницама пре рата, балканским гудурама за време рата или по сафари ловачким турама након рата увек и у свим приликама је „друг“ Тито био одевен по последњим модним трендовима западног капиталистичког света. Поједини сведоци тврде да на врхунцу своје политичке моћи није никада два пута улазио у исто одело и ципеле а са Фиделом Кастром је вероватно имао уговор о рекламирању кубанских томпуса које му је вођа кубанске револуције редовно слао. На крају је и умро од претераног дувањења и свакодневног испијања шкотских, канадских, ирских и америчких вискија. Да ли се овде радило о аустро-угарском васпитању или о скоројевићској менталној природи сина једног загорског кулака остаје да се накнадно утврди.

За разлику од Јосипа Броза, његовог главног али и јединог војно-политичког противника, Дражу Михаиловића, уколико не бисте знали о коме је реч, не бисте сигурно сматрали за неког (врховног) команданта па чак ни вишег официра јер је по својој ратној гардероби више личио на локалног сељака или планинског пастира него на врховног команданта војске једне међународно признате државе и то у чину генерала (легално добијеног и заслуженог).

3. Тито очито никада није успео да се „декајкавизује“ иако је скоро четири деценије владао Југославијом из штокавско-екавског Београда који је сам из тактичких разлога изабрао за престоницу иако су му најближи сарадници с разлогом предлагали да то буде Сарајево. Интересантно је да су

немачки извори из 1941. г. управо на основу његовог језика напомињали да се вероватно радило о увезеном „Русу“ док је Дража Михаиловић у то био чврсто убеђен након његовог првог састанка са Брозом у Струганику 19. септембра 1941. г. у вили војводе Живојина Мишића. На жалост, наша историографија до данас није утврдила да ли се у Брозовом случају радило о два или о једном Титу. Што се тиче Брозовог (оног из Кумровца) кубуровања са језиком, и то са својим матерњим – кајкавским, оно се документовано може пратити све до Јосиповог првог разреда основне школе који је морао да похађа два пута обзиром да је први пут у његовом похађању завршио школску годину са једном недовољном оценом и то баш оном из „читања“ тј. матерњег језика [Архив Југославије, 516, Мемоарска грађа, 2958, стр. 5-7].

4. Да је Тито одувек када је могао уживао у обиљу хране, слаткишима али и да је од почетка до краја свог животног века живео неморалним животом потврђено је до сада многим сведочанствима и писаним изворима тако да нам овај документ по том питању не открива ништа ново, тј. непознато. До сада нико није са поузданом тачношћу утврдио колико је Тито имао брачних и ванбрачних супруга што се односи и на закониту и незакониту децу као и љубавнице. Међутим, овде треба обратити позорност на једну црту из његовог начина живљења било у рату или у миру: увек је настојао да се дистанцира тј. издвоји од масе коју је вешто злоупотребљавао за своје приватне и политичке интересе. Из овог документа се јасно види да није обедовао са својим војницима нити је јео исту храну као и они. Да је тзв. Врховни штаб НОВ и ПОЈ уживао у обиљу квалитетне хране можда најбоље сведочи британска мисија на острву Вису лета 1944. г. Британске војне мисије при Главном штабу Дражине ЈВуО своје претпостављене не извештавају о добро нам „познатим“ „четничким крканцијама“ које спомињу само послератна комунистичка историографија и филмологија. Овако високоуглађене кулинарске манире Тито је даље развијао и унапређивао након рата што се између осталог може прочитати и у књизи његовог личног дворског куvara г. Карапанцића.

Дакле, сушта супротност Дражи Михаиловићу како по питању моралности приватног живота тако и социјализације са својим саборцима и следбеницима. Оваквом Титу какав је био није се у сваком случају могло омаћи да приликом

преласка неке Албаније сјаше са коња или се скине са воловске запреге и уступи место неком изнемоглом ратнику или цивилу у збегу као што је то 1915. г. у сред зиме у албанским гудурама учинио краљ Петар Први Карађорђевић.

5. За нас је најбитнија вредност овог документа управо оно што се доноси на самом његовом крају а то је да су Титови партизани приликом одласка у бежанију побили свих својих 40 тешких рањеника, тј. оне који нису могли да се крећу па их је стога требало носити. И то није први пут већ честа појава у редовима Брозових бојовника како наводи документ. О томе дакле сведоче мештани информатори који су и основа писања овог полицијског извештаја. Дакле, ништа од добро нам „познате“ партизанске неизмерне хуманости за рањене другове због којих се руше мостови на Неретви али очигледно само у Булајићевим научнофантастичним филмовима.

На којим су све лажима комунисти након рата писали своје сопствене повеснице, снимали филмове и серијале и креирали култ личности једног обичног малограђанина и хоштаплера за чији рођендан је читава земља неколико месеци морала да носи штафету покорности и организује слет оданости (што себи нису дозвољавали ни један Хитлер, Мусолини, Стаљин или Мао) вероватно никада неће ни бити откривено јер је највећи део партизанске грађе уништен од њих самих као што то доказује и овај документ.

Једна од многих тајни коју је са собом однео у гроб (на Дедињу у сред Београда) загорски металац, по струци машин-бравар – Јосип Броз Тито, јесте и вредност његовог личног богатства које је поседовао за живота. Домаћи, њему савремени званични извори о томе или не говоре или се до њих не може доћи редовним истраживачким путем из разумљивих политичких разлога али зато постоје архивалије које се налазе у иностранству, тј. они фондови који нису били под цензуром титоистичке ОЗНА-е, тј. данашње БИА-е а из којих се могу извући какви-такви подаци о машин-браваревој особној имовини као државног функционера. Да напоменемо да се у Титославији нису попуњавале икакве картице о имовном стању државних функционера, иначе пореских обвезника, нити је постојао икакав

закон којим се регулисао тзв. сукоб јавног и приватног интереса државника и државних службеника. Уосталом, и да јесу постојале дотичне картице (као и споменути закон) сумњамо да би се могле користити од стране истраживача као релевантна архивска грађа што је на жалост случај и са данашњим имовинским картицама народник посланика и државних функционера.

Један од таквих архивских докумената из иностранства до којег смо успели да дођемо нам бар колико-толико може помоћи у одговору на питање колико је био богат Јосип Броз Тито. Ради се о документу из совјетских (данас руских) архива из године 1950.-те, дакле о документу који се односи само на првих пет година након преотимања власти над читавом Југославијом, а Броз је након 1950. г. земљом владао све до 1980. г., дакле још читаве три деценије. Из овог совјетско-руског документа јасно произилази, јер је тако и експлицитно и наведено у самом документу који фактички представља попис Брозове имовине, да је Тито те 1950. г. поседовао у приватном власништву 1% територије читаве Југославије. Документ је откуцан на руском језику на писаћој машини, јасно је читљив и поседује све прописане архивске сигнатурске ознаке. У левом горњем углу овог документа руком је уписана сигнатура број 21 док у десном горњем углу стоји, такође руком уписана, сигнатурска ознака број 280. На дну документа је руком уписана „1950 г.“ Документ се чува у данашњем Руском државном архиву у Москви (РГАСПИ, 496-277-21/1) и представља извештај совјетске обавештајне службе са простора Југославије својој централи у Москви а гласи овако:

„Тито поседује огромна богатства. На располагању има 22 поседа:

- 1. Краљевски дворцац на Дедињу [тј. тзв. “Бели Двор” отет од Карађорђевића, примедба В.Б.С.].*
- 2. Раскошна вила у Румунској улици у Београду [ова улица је након сукоба са Информбироом 1948. г. преименована у „Ужичку“, примедба В.Б.С.].*
- 3. Цело острво Бриони на Јадранском мору с дворцима, плажама, зверињацима, флотилом, пловила за разоноду.*
- 4. Неколико раскошних вила на обали Јадранског мора, на Брду [код Крања, отето од предратних власника, примедба В.Б.С.] у Словенији, на Плитвицама у Хрватској [национални парк, примедба В.Б.С.].*
- 5. Огромно имање с кућама за одмор и подземним војним базама у Хан Пијеску – право феудално имање.*
- 6. Имања у Бељу, Илоку, Бачкој.*

7. *Имање у Земуну.*
8. *Виногради и вински подруми у Вршцу.*

Тито има у поседу земљу која представља 1% територије Југославије – више од 250.000 хектара (пашњаци, шуме, виногради, плаже, имања).“

Да се и по овом документу аналитички осврнемо са неколико наших запажања:

- сам документ од стране совјетских власти није нигде и никада објављиван у јавности врло вероватно стога што би имао контрапродуктивне политичке ефекте јер би у том случају како знанствена тако и пучка јавност и у Југославији и у иностранству пре свега сматрала да је документ настао из чисто пропагандних разлога, тј. да није заснован на реалном стању ствари. У овом случају, самозвани „маршал“ и загорски машин-бравар би веома лако и вешто могао да читав документ окрене у своју корист па би тако сакупио додатне поене у сукобу са Москвом. Треба се потсетити да је те 1950. г. у Москви на власти још увек био Грузинац Стаљин који није расчистио све рачуне са својим шегртом Брозом а који се само годину дана раније спремао за војну интервенцију против Титославије. Из горе наведеног, сматрамо да је веродостојност података који се износе у овом документу врло вероватно тачна обзиром да је рађен за интерну употребу.
- један од разлога зашто је Тито претворио Брионе у особну баштину након Резолуције ИБ-а 28. јуна 1948. г. је био и „бежанијске“ природе обзиром да је скоро читаво лето те 1948. г. провео на овом отоку који му је био сигурна и недодирљива база за евакуацију у Италију у случају уласка совјетских тенкова у Југославију из Мађарске. Након престанка совјетске опасности Броз једноставно није имао срца да се одвоји од Бриона па их је убаштинио у своју имовинску картицу. Брионе је као што знамо користио и за смештај различитих егзотичних дивљих звери у локалном приватном зоо-врту које је као (доживотно изабран и законом заштићен) председник на поклон добијао од различитих егзотичних председника Азије и Африке од којих су неки припадали и канибалистичкој провенијенцији.
- уколико се примени прост аритметичко-математички систем вредновања потенцијалне особне Брозове

заоставштине након ампутације ноге у Љубљани а заснован на формули презентованој у овом извештају (за 5 година председниковања 1% територије државе) долазимо до закључка да је у најмању руку те 1980. г. загорски металац у особном власништву поседовао читавих 7% државе. Наравно, са проласком времена и браваревим учвршћивањем на власти и сами апетити овог загорског кицоша су се повећавали тако да је веома вероватно да је цифра у процентима била далеко већа.

Да „добар занат злата вреди“ доказао је управо Броз: ако је неко успео да добро наплати своје машин-браварске руке и занатску машин-браварску школу у Сиску био је то пре свега загорски металац. Да ли Немачка треба да одузме орден „Савезног крста“ Јосипу Брозу Титу није у домену наше стручне надлежности, али сматрамо да се из чисто „људских и повесних“ обзира земни остаци загорског машин бравара коначно требају релоцирати из Србије. Заједно са свим његовим ордењем и штафетама.

13. септембар 2011. г., Виљнус

Tito pozdravlja vijećnike AVNOJ-a, na rastanku poslije Drugog zasjedanja.

Tito greeting the councillors of AVNOJ taking leave after the Second Session.

Тито приветствує делегатів АВНОЮ, расставаясь с ними после Второй сессии.

Фотографија са пучистичког Другог зас(и)једања Брозовог АВНОЈ-а у сред ноћи 28. на 29. новембар 1943. г. у босанском Јајцу када је извршен државни удар прекодринских Титоиста. Овом бандитском, нелегитимном и илегалном заседању нису присуствовали делегати из Србије нити је већина присутних вијећника гласала за предложене одлуке

На овој аутентичној фотографији се види сва малограђанштина и политички неукус загорског машинбравара, аустро-угарског каплара и самопроглашеног маршала Јосипа Броза Тита који је организовао заседање са огромном својом сликом као централном иконографијом скупа. Од заседања у Јајцу почиње организована изградња култа Титове малограђанске личности

Za govornicom Prvog kongresa USAOJ-a; Bihać, 27. decembar 1942. g.

At the platform of the First Congress of USAOJ, Bihać, 27th December 1942.

На трибуне Первого съезда ОСАМЮ; Бихач, 27 декабря 1942 г.

Оригинална фотографија са Првог конгреса УСАОЈ-а у Бихаћу на уступљеној усташкој територији у оквиру НДХ 27. децембра 1942. г. На окаченој мапи на зиду се јасно види да у самој Србији нису постојале скоро никакве партизанске формације сем два мала острвцета под њиховом контролом док је „ослобођена територија“ под контролом партизана била искључиво на просторима усташке НДХ. Јасно је дакле да као прво комунисти нису имали никакву подршку у Србији и као друго да су могли да функционишу само на основу споразума са Павелићевим усташама на основу којих им је Загреб уступио територију и снабдевао их у материјалу, оружју, муницији и храни

АНТИФАШИСТИЧКО ВЕЋЕ
НАРОДНОГ ОСЛОБОЂЕЊА
ЈУГОСЛАВИЈЕ
Број одлуке 3

5/43

О Д Л У К А

ДРУГОГ ЗАСЕДАЊА АНТИФАШИСТИЧКОГ ВЕЋА НАРОДНОГ ОСЛОБОЂЕЊА ЈУГОСЛАВИЈЕ

о изградњи Југославије на федеративном принципу

На основу права сваког народа на самоодређење, укључујући право на отцепљење или на уједињење са другим народима, и у складу са истинском вољом свих народа Југославије, осведоченом у току трогодишње заједничке народно-ослободилачке борбе која је сковала нераздруживо братство народа Југославије, Антифашистичко веће народног ослобођења Југославије доноси следећу

О д л у к у:

1. Народи Југославије никада нису признали и не признају раскомадање Југославије са стране фашистичких империјалиста и доказали су у заједничкој оружаном борби своју чврсту вољу да остану и даље уједињени у Југославији.

2. Да би се остварио принцип суверености народа Југославије, да би Југославија претстављала истинску домовину свих својих народа и да никад више не би постала доменом било које хегемонистичке клике, Југославија се изграђује и изградиће се на федеративном принципу, који ће обезбедити пуну равноправност Срба, Хрвата, Словенаца, Македонаца и Црногораца, односно народа Србије, Хрватске, Словенацке, Македоније, Црне Горе и Босне и Херцеговине.

3. У складу са таквом федеративном изградњом Југославије, која се темељи на најпуним демократским правима, јесте чињеница да већ сада, у време народно-ослободилачког рата, основне органе народне власти код појединих народа Југославије претстављају народно-ослободилачки одбори и земаљска антифашистичка већа народног ослобођења (Главни народно-ослободилачки одбор Србије, Земаљско антифашистичко веће народног ослобођења Хрватске, Словенски народно-ослободилачки одбор, Земаљско антифашистичко веће народног ослобођења Босне и Херцеговине, Земаљско антифашистичко веће народног ослобођења Црне Горе и Боке, Земаљско антифашистичко веће народног ослобођења Санџака, иницијативни органи за Земаљско антифашистичко веће народног ослобођења Македоније), и да је Антифашистичко веће народног ослобођења Југославије врховно законодавно и извршно претставничко тело народа Југославије и врховни претставник суверенитета народа и државе Југославије као целине.

4. Националним мањинама у Југославији обезбедиће се сва национална права.

5. Ова одлука ступа одмах на снагу.

Дне 29 новембра 1943,
у Јајцу

За Антифашистичко веће
Народног ослобођења Југославије

Секретар
Р. Чолаковић, с.р.

Претседник
Др. И. Рибар, с.р.

6. Лажни споразуми о колаборацији између Дражиних четника и немачких нациста

Поводом новообновљене јавне и гласне пропаганде преко масмедија за дубоко замрзавање недодирљивости непогрешивости личности Јосипа Броза Тита јер је он „увек проналазио најбоља решења“, као и најављеног доласка у Београд групе ратних ветерана из САД-а на судско рочиште поводом захтева за рехабилитацију Драже Михаиловића (27. септембра 2011. г.), и фактички његове ЈВуО, како би сведочили у ђенералову корист, поставља се питање где су били извори моћи за грађење највећег култа личности (једног класичног малограђанина и носиоца комплекса ниже вредности још од раног детињства) у савременој балканској повести – Ј. Б. Тита. Поред обилате финансијско-политичке

подршке НАТО пакта од самог свог оснивања 1949. г. па све до Титове смрти, култ личности овог загорског машин-бравара се калио и на ординарним лажима и фалсификатима из доба „народноослободилачке борбе југословенских народа и народности“ као и на идеолошко-политикантским произвољним интерпретацијама историјске грађе која је прошла кроз ОЗНА-шко-УДБА-шки једнопартијски филтер морално-политичке подобности. У ту сврху су, на пример, коришћени немачки документи о наводним немачко-четничким споразумима у Србији за време Другог светског рата.

Наиме, у другој половини 1943. г., када је свима, сем ваљда Хитлеру, било јасно да ће Рајх изгубити рат (питање је било само када) немачка команда Југоистока је почела да примењује нову тактику како би крај рата што више продужила. Тако се почињу појављивати у званичним локалним немачким извештајима и документима са

простора тзв. Недићеве Србије некакви споразуми са Михаиловићевим четницима који су уследили као последица претходно наводно потписаног примирја између ове две војне формације. Тако можемо наћи у немачким документима да је „примирје“ и „споразум“ 28. новембра 1943. г. потписано са командантом Горске краљеве гарде капетаном Николом Калабићем, затим 14. децембра 1943. г. са капетаном Михајлом Ђаћићем и на Божић по јулијанском календару са потпуковником Љубом Јовановићем.

Оно што једном објективном и непристрасном повесничару (читај некомунистичком) одмах боде очи након летимичног погледа на ова немачка документа јесте неоспорна чињеница да ниједан од њих није потписан нити од једног јединог равногорског официра који је наводно „углавио“ билатерални уговор са немачким окупатором. Уколико упоредимо ова документа са оним правим документованим споразумима између Вермахта и Титових партизана из марта, априла и маја исте те 1943. г. године видећемо да у „четничко-немачким споразумима“ нема чак ни класичних записника са одржаних преговарачких састанака нити пак извештаја о току самих преговора. Можемо само поставити питање како су увек педантни Немци (било нацисти или не) у новембру и децембру 1943. г. дозволили себи овако велики бирократско-административни пропуст тим више што „споразуми“ са равногорцима стварно и постоје на папиру али из неког разлога нису потписани и са четничке стране. Објашњење је у суштини једноставно – Вермахт је стварно и настојао не само да ступи у контакт са месним четничким командантима већ и да их приволи на војну сарадњу против комуниста како би се унутрашња пета колона разбила пре појављивања совјетских тенкова на Дунаву.

Представници равногорске информативне службе су се у појединим случајевима и одазивали на немачке позиве на разговор у намери да просто виде шта то Немци хоће али су сваку сарадњу са Вермахтом било оверену речима или пером одбијали не само стога што је оперативни командант ђенерал Михаиловић био стриктан по том питању током читавог рата већ и из личних моралних обзира. Међутим, након ових прелиминарних разговора Немци су самоиницијативно писали „тајне споразуме“ са Дражиним четницима и слали их за Берлин и растурали по Србији као готова ствар и то из два разлога:

- да би утицали на Берлин да преформулише своју политику на Балкану. Хитлер наине ни по коју цену није хтео ни да

чује о немачкој сарадњи са југословенским „бандитима“ како са партизанима тако ни са четницима а награда за Титову и Дражину главу од по 100.000 рајксмарака у злату с јесени 1941. г. је још увек важила. Стога је сам Хитлер поништио „Мартовске споразуме“ (из 1943. г.) између Титових партизана и немачке команде на простору НДХ.

▪ „лажним споразумима“ са четницима, тј. њиховим јавним објављивањем по Србији, водио се тзв. „специјални рат“ против „дражиноваца“ како би се читав Равногорски покрет дискредитовао и тако индиректно и натерао на сарадњу.

О каквим се „споразумним“ тачкама (тј. обавезама) радило (односно, до чега је Немцима у Србији стварно и било стало) може се видети из текста послатог извештаја за Берлин о „усменом“ договору са четничким командантом Раваничке бригаде, капетаном II класе Михаилом Таћићем (овај усмени „уговор“ је наводно постигнут 25. децембра 1943. г., а зашто није исти тај уговор касније и потписан, бар са четничке стране, остаје велика непознаница):

- обе стране прекидају међусобне борбе (што је директан доказ да су четници ратовали против Немаца као и да су Немци организовали потере и офанзиве против четника).
- Немци неће хапсити цивиле-јатаке нити стрељати таоце из разлога што припадају покрету ђенерала Михаиловића.
- тачно наведена и разграничена област се препушта локалном четничком старешини да је очисти од партизана, тј. Немци чувају своју крв а пуштају Србе да се међусобом разрачунају.
- договор је имао временски ограничено дејство (у овом случају је важио до 15. јануара наредне године, тј. све скупа само три седмице).

Мора се истаћи да је у односу на овакве исфабриковане немачке „споразуме“ са четницима Драже Михаиловића стварно стање на терену у Недићевој Србији током читавог ратног периода а поготову након Стаљинградске и Курске битке било ратно. С друге стране, сам Дража је сматрао да у принципу није наодмет користити једне непријатеље против других исто као и могућности да се некако од Немаца дође до оружја и муниције и тако колико-толико парира Титовим партизанима који су за разлику од четника били обилато снабдевани и оружјем и муницијом и сваком другом војном опремом како од Совјета тако и од Англо-Американаца и то оружје углавном користили против четника који су им били у почетку главни а од средине 1943. г. и једини стварни непријатељи. Чича је овакве тајне

задатке набавке оружја и муниције од Немаца и то углавном преко недићеваца поверавао искључиво малом и поузданом броју људи (што ће рећи да су четници ДМ формално на овај начин оружје добијали не од Немаца већ од недићеваца). Свима другима је сваки контакт са Немцима, а поготово преговарање, било најстроже забрањено и то из разлога кога је сам Чича навео у једном писму да такве везе са Немцима иду само њима у рачун са крајњим циљем да прво компромитују а затим и потпуно униште четнике (након уништења партизана уз помоћ четника). Ђенерал је своје команданте одвраћао не само од преговора и споразума са Немцима већ, и са недићевцима, и поготово и нарочито не, и љотићевцима како би се сачувао морални углед четничке организације код западних савезника и самог народа у земљи без обзира на све практично-национално-политичке негативне консеквенце овакве (сулуде) политике. Стога Дража тих дана издаје и стриктну Наредбу која се састоји из две тачке:

- Немци су се све до сада служили разноразним преварама како би похапсили и стрељали четничке команданте. Команданти Дангић у Босни и Херцеговини и Павле Ђуришић у Црној Гори и Санцаку су управо жртве овакве немачке преваре и стога се Немцима никада не сме и не може веровати.
- потребно је да се четничка Врховна команда одмах извести о сваком појединачном покушају локалних четничких команданата да ступе у везу са Немцима. Без стриктне дозволе саме Врховне команде забрањује се вођење појединачних преговора са непријатељем. Сви гласови о наводним четничким споразумима са Бугарима и Немцима су лажни и требају се одмах демантовати.

Ђенерал је у појединим случајевима дозвољавао да се од недићеваца узме понуђено оружје (али без икаквог склапања формалног споразума о сарадњи) за борбу против антисрпског белосветског титоистичко-комунистичког олоша а овакву четничку политику у грађанском рату на простору Србије који су Титови партизани отпочели у јесен 1941. г. упркос договореном споразуму између Драже и Тита из септембра 1941. г. је рационално и национално образлагао речима да су управо комунисти највећи непријатељи Српства – „зло које морамо уништити по сваку цену“ али и као „смртне непријатеље Европе“. Колико је био у праву Срби са обе стране реке Дрине су се врло брзо уверили одмах након завршетка рата. Чак и данас (2009. г.), један бивши „јахач попова“ након рата

(Драгољуб Мићуновић – Демократска странка) углављује у Загребу званичну посету Иве Санадера Србији уз необавезу да се извини Србима за хрватски геноцид и етничко чишћење „Липе Њихове“ (ако формално извињење некоме ишта и значи).

Међутим, Немцима је одговарала само једна варијанта са четницима а то су стварни или лажни јавни споразуми са њима и стога немачки (али и Недићеви) агенти почињу да проносе гласине о споразумима са равногорцима уз своје

самостално тумачење. Колико су у томе били успешни види се и из тога да је Дража морао два пута да интервенише против оваквих неоснованих и по четнички покрет крајње штетним гласинама. Прво је послао интерни распис свим четничким командантима у коме демантује овакве гласине и забрањује било какве споразуме са Немцима, а 28. новембра 1943. г. (дакле истог дана када су титоисти почели да руше Краљевину Југославију у Јајцу и да стварају нову „јајарску“ Југославију са малом и деградираном Србијом и великом Хрватском која је била Титова отаџбина) издаје и јавно саопштење у форми одговора Немцима на њихове дотадашње понуде и пропаганду. Овај одговор који је почео организованим каналима да се растура 4. децембра 1943. г. је потписан од стране највиших равногорских војних и цивилних органа: Штаба Врховне команде југословенске војске и Централног националног комитета Краљевине Југославије. Одговор је био јасан и гласан уз образложење да је апсолутно нелогично да се сада потписују споразуми са Немцима када су рат већ изгубили и да је очигледно да ширење оваквих гласина представља само последњи трзај губитника који се и за сламчицу хвата не били се некако спасао. У образложењу је стајало даље да споразуми са Италијанима и Немцима нису склапани ни када су Рим и Берлин били на врхунцу своје моћи (за разлику од партизана) и када је изгледало да ће Силе Осовине можда и добити рат. Ако је до тада сачуван образ српских и југословенских патриота није било ни једног рационалног моралног разлога да се исти образ крајем 1943. г. каља.

Одговор Немаца на ову Дражину јавну објаву је био исто тако јаван: објављен је наводни „споразум“ са командантом Горске краљеве гарде

– Николом Калабићем, наравно без Николиног потписа. Ипак, изванредан успех овакве немачке пропагандне акције против четника Драже Михаиловића је постојао и то из три разлога:

- Немци су стварно престали да привремено нападају четнике и то тачно у оним областима у којима су командовали четнички команданти који су наводно такве „споразуме“ и склапали па се стога стицао погрешан утисак да је стварно и дошло до некаквих споразума на линији Немци-четници па макар они били и усменог карактера. Ова чињеница је касније од стране послератне комунистичке пропаганде била искоришћена до врхунца и служила је као један од главних „доказа“ (пored фалсификованих фотографија) за четничку „колаборацију“ са окупатором док су стварни „Мартовски споразуми“ између партизана и Немаца из 1943. г. били табу тема за повесничаре и политичаре. На пример, Тито је дозволио да се на српскохрватски језик са енглеског преведе књига Јоза Томашевића о четницима²⁰ али без објављивања оних страница које говоре о „Мартовским споразумима“.
- Немци су одједном пустили из затвора велики број Дражиних четника и њихових јатака уз престанак масовних стрељања истих.
- четници су још пре овакве немачке пропагандне акције стопирали своју офанзиву на Немце (а која је била покренута поводом и након капитулације Италије) и то из два разлога: јер су их Титови партизани напали с леђа и јер су Англо-Американци дефинитивно одустали од искрцавања на обалама југословенског дела Јадрана и тиме одустали од отварања „Другог“ фронта на Балкану.

Немачка команда у Недићевој Србији је 1. фебруара 1944. г. званично објавила да се против Дражиних четника наставља борба уз образложење да се наводно четници нису држали постигнутих споразума. Дражиновци се нису ни могли држати тих споразума (за разлику од Немаца) јер им четничка Врховна команда није у том смислу никада ни издала никакво наређење (док је немачка команда својим јединицама издавала наређења о обустави ватре против четника). А равногорска команда није ни могла да издаје таква наређења јер стварни споразуми са Немцима никада нису ни постојали.

²⁰ Jozo Tomasevich, *The Chetniks: War and Revolution in Yugoslavia, 1941–1945*, 1975.

На крају овог текста желели бисмо да укажемо да се из горе наведених докумената види сва суштина погрешне политике Драже Михаиловића по питању сарадње са Немцима. Тачно је да су Немци на главним фронтovima губили рат од средине 1943. г. (након Курске битке) али је још тачније да су Титови антисрпски партизани крајем те исте 1943. г., уз свестрану западну и совјетску помоћ, већ почињали да добијају рат западно од Дрине. Када ће прећи Дрину и почети да „ослобађају“ и крајеве на источној обали Дрине било је само питање времена уколико се војна ситуација на терену битно не промени у српску (тј. четничку) корист. Одлучујућа помоћ српској ствари и интересима од западних „савезника“ је коначно изостала након Техеранске конференције (28. новембар–1. децембар 1943. г.) док се са совјетске стране таква помоћ није никада ни очекивала па се могло лако закључити да ће србофобични титоисти коначно и победити у југословенском грађанском рату уколико српске националне снаге не пронађу нови извор наоружавања.

Сва суманутост става главнокомандујућег Равногорског покрета да се из чисто моралних разлога несме сарађивати са Немцима (за разлику од Титових партизана који су од самог почетка рата били морално ослобођени било каквих скрупула у вези сарадње са Немцима и усташама) је и четнички покрет као и српски народ коначно прескупо стајала и још увек стоји све до данас. Да се само потсетимо да су титоистичке војне формације приликом „ослобађања“ Србије у јесен 1944. г. биле далеко боље наоружане, поготово у артиљерији и муницији, у односу на браниоце Србије против великохрватске агресије. Шта се након тога десило и са Србијом и са Србима познато је а Дража Михаиловић засигурно сноси један велики део кривице, бар у практичном ако не и у моралном смислу речи (исто као што и краљ Петар Први Карађорђевић сноси велики део кривице поред свог сина Александра тзв. „Ујединитеља“ за брисање независне Србије као државе и стварање фатаморганске Југославије 1918. г. Регент јесте регент, али и краљ је краљ). О моралу противничке титоистичке стране није ни вредно расправљати.

Узгред, да ли се ико данас сећа, тј. спомиње, директну западну политичко-економску колаборацију са Хитлером све до Рибентроп-Молотовљевог пакта 23. августа 1939. г? Да се само потсетимо да је управо захваљујући овој колаборацији Трећи Рајх био наоружан до зуба припремајући се у споразуму са Паризом, Лондоном и прећутно Вашингтоном за рат против СССР-а па су у том циљу Лондон и Париз поклонили Берлину читаву Аустрију и Чехословачку 1938. г./1939. г. Да се потсетимо, такође, и на чињеницу да западни савезници нису

бацили ни једну једину бомбу у јесен 1944. г. на немачке војне колоне које су се повлачиле из Грчке ка Дунаву за разлику од градова у Србији који су и у пролеће и у јесен 1944. г. били дивљачки бомбардовани од истих тих Англо-Американаца, много више него 1941. г. од стране Хитлера. Наравно, (истински) историчари знају и разлог зашто немачке трупе нису бомбардоване приликом повлачења из Грчке а одговор се налази у непотписаној, али практично егзистирајућој, колаборацији Лондона и Вашингтона са Берлином против Москве обзиром да су западни савезници настојали да се немачке трупе из Грчке неокрњене пребаце на Дунав како би тамо покушале да зауставе даље продирање совјетске Црвене армије ка Јадрану и Централној Европи²¹. Да ствар буде још пикантнија, и Москва је такође по питању судбине повлачећих немачких трупа из Грчке ка Централној Европи имала сличне намере с тим што је Вермахт у повлачењу са Пелопонеза и остатака Грчке требао да буде преусмерен на северозапад Балкана са циљем да се успори или евентуално онемогући даље продирање Англо-Американаца из Италије ка Централној и Југоисточној Европи. Дакле, дупла колаборација и то са истим ратним непријатељем од стране истих савезника.

17. септембар 2011. г., Виљнус

²¹ М. Пешић, *Дража у извештајима америчких и британских обавештајаца 1941–1944*, стр. 275; Х. Нојбахер, *Специјални задатак Балкан*, стр. 194–195; *Spomeni Alberta Speera*, том други, Delo, Ljubljana, 1972, стр. 81.

„Орден легије части“ којим је амерички председник Хари Труман посмртно одликовао команданта ЈВуО ђенерала Дражу Михаиловића за „командовање важним снагама отпора против непријатеља који су окупирали Југославију од децембра 1941. г. до децембра 1944. г.“

Друг/маршал Тито није никада добио ниоткога ниједан орден за борбу против било ког окупатора Југославије у Другом светском рату

Награда од 100.000 Рајхсмарака у злату!

100.000 Рајхсмарака у злату добиће онај који доведе жива или мртва вођу банди Дражу Михајловића.

Овај злочинац бацио је земљу у највећу несрећу. Отупавивши од развратног живота, уобразио је он да је позван да „ослободи“ народ. Као енглески плаћеник, овај смешни хвалисавац није ништа друго радио већ утирао пут бољшевизму и тиме помогао да се униште сва национална добра која су народу од вајкада била висока и света.

Он је тиме порематио мир сељака и грађанина, упропастио имање, добро

па и живот хиљадама људи, а земљу бацио у неопisivу болу и невољу.

Стога је овај опасни бандит у земљи уцењен са 100.000 Рајхсмарака у злату.

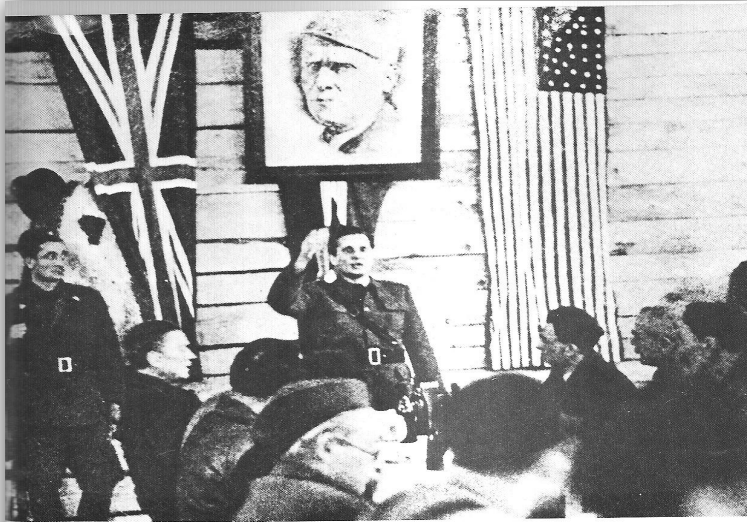
Онај који докаже да је овог злочинца ухватио безбедним или га преда најближој немачкој власти не само што ће добити награду од 100.000 Рајхсмарака у злату, него ће тим извршити и једно национално дело јер ће ослободити народ и отаџбину од бича нечовечног крвавог терора.

Бројачки Завештање
немачка партија у Србији

Немачка потерница у Србији за Дражом Михаиловићем

7. Четници једини непријатељи или ко је реокупирао Србију у јесен 1944. г.

Да су се партизани римокатоличког комунисте у аустро-угарској униформи (1914. г.-1915. г.) Јосипа Броза Тита од оца Хрвата и матере Словеначкиње у току Другог светског рата борили против иноземног окупатора у оквиру тзв. „Народно-ослободилачке борбе“

Tito pozdravlja vijećnike AVNOJ-a, na rastanku poslije Drugog zasjedanja.

Tito greeting the councillors of AVNOJ taking leave after the Second Session.

Тито приветствует делегатов АВНОЮ, расставаясь с ними после Второй сессии.

(наших народа и народности) на тлу Југославије научио је наизуст сваки Титов пионир и омладинац (члан „Тито југенд“ организације) из званичних првоборачко-скојевских уџбеника бивше самоуправне Големе Словеначке и Хрватске (са Истром, Новом Горицом,

Дубровником, Крајином, Прекомурјем, Међумурјем...) и Мизерне Србије (без Војводине, КосМета, Вардарске Македоније и са Санџаком као државом у држави).

Храбре и далекосежно ефикасне војне акције аустро-угарског каплара из Кумровца су читаве четири године решавале исход комплетног Другог светског рата (ДСР) тако да је један Стаљинград био само предсобље једне Сутјеске, један Лењинград је био ништа друго него само нужник једне Неретве, Курск је био балкон једне Кадињаче, Битка за Берлин из 1945. г. је била само гаража једне Београдске Операције из 1944. г. док су поморске битке за Маршалске Отоке и Окинаву биле цртани филмови у односу на кумровачку хајдучију по Јадрану са сва четири чамца на весла Ратне Морнарице НОВЈ (како су се за Титове пилоте разарајућег Ратног

Ваздухопловства НОВЈ – Јосипа Краша и Соко Штарка отимали и маршал Рајха Херман Геринг и савезнички командант генерал Ајзенхауер биће речи у неком посебном артикулу о савременом развоју светске авијације). Капларска историографија и дан данас барата са читаве 22 (ДВАДЕСЕТ И ДВЕ!!!) швапске дивизије везане на простору Југославије на коме су бригаде кумровачког Наполеона Бонапарте из дана у дан разбијале Вермахт у парам парчад тако да су се и Черчил и Стаљин и Рузвелт и Де Гол просто утркивали коме ће првом Велимир Бата Живојиновић да буде позајмљен на једносезонску употребу ради уласка у Фајнал Фоур.

Елем, истражујући повијест круцијалног самодоприноса Великог Јоже и његових партизана (са ознакама Црвене Армије на српским шајкачама преименованим у „титовке“) у ријешавању судбине ДСР дођосмо и до неколико хисторичких докумената на која треба обратити позорност приликом првог следећег реписања *Повијеснице наших народа и народности у ДСР и фундаменталног самодоприноса кумровачког каплара разпамећивању Трећег Рајха (у свијетлу отплаћивања ратне отштете Југославена Њемцима и Њемачкој)*. За аутора овог ексклузивног издања предлажемо пензионисаног ЈНА ђенерала Стевана Мирковића, бившег команданта Треће армијске области Јожине Велике Кроације (Јужна Централна Србија са Врањем, Нишом и Лесковцем, Неовисна Држава Шиптарског Косова и Вардарска Македонија) који је недавно на интернет ТВ Раскршћа положио докторски испит из предмета ОНО и ДСЗ изношењем круцијалног факта о антинародно-фашистичком карактеру великосрбског покрета свог колеге по чину Драгољуба Драже Михаиловића када су тамо неке ратне године „ћетници“ заклали једно дијете у Врчину крај Билога Града на Сави и Дунаву. Кумровачки ђенерал нам је, ипак, остао дужан навести (за испит хабилитационог доктора наука) и неколико примерака затирања србске деце на Сремском Фронту, њихових очева и мајки у оквиру Ђиласових „Лијевих скретања“ по Црној Гори и околини, док се одговори на испитно питање о директној и отвореној сурадњи Јожиних партизана са Хитлеровим Њемцима и Павелићевим хрватско-бошњачким усташким кољачима у току читавог ДСР оставља за Мирковићеву бесједу приликом додијеле „Нобелове награде за повијест“ у Стокхолму првом наредном приликом.

С наше стране, овом приликом наводимо препис само једног архивско-оригинално-аутентично „капларског“ документа из периода ДСР из кога се јасно види против кога се Јожини „народно-ослободилачки“ солдати нису а против кога се јесу борили. Из овог

документа, што је још битније, јасно произилази (бар за оне са четири разреда основке из пред-Јожиног периода „комсомол наобразбе“) и за шта су „кумровчани“ ратовали читаве четири године преко србске грбаче и вратова (документ је у оригиналу писан Јожином римокатоличком латиницом и обилује граматичким и стилистичко-језикословним грешкама):

„Dragi Iso, malo će te začuditi način na koji ti dostavljam ovo pismo. Ali neka to ne dovodi u sumnju. Kad se jednom sastanemo objasnićemo vam sve. Evo o čemu se radi.

Sa VI Brigadom, pojačanom sa delovima majevičkog odreda ili fruškogorskog, hitno se prebacite između Goražda i Medjedje na sandžačku stranu i čistite teren od četnika u pravcu Zaborka i Čajniča. Ovde ćete uhvatiti vezu sa levim krilom naše I Divizije i dobiti dalje direktive.

Na svome putu, tj prilikom prebacivanja ne sukobljavajte se sa Nemcima, ne preduzimajte ma kakve akcije na pruzi, jer je to u interesu sadašnjih naših operacija. Još pre vašega prelaza pošaljite kurire u pravcu Ustikoline, gde će uhvatiti vezu sa našim jedinicama.

Najvažniji naš zadatak sada jeste uništiti četnike Draže Mihajlovića i razbiti njegov upravni aparat koji predstavlja najveću opasnost za daljnji tok narodno-oslobodilačke borbe.

Sve ostalo saznaćete kad se sastanemo.

U istočnoj Bosni ostavite manje odrede čiji će zadatak za sada biti borba protiv četnika i mobilizacija novog ljudstva. Pojačavanje VI Brigade nesme ići na račun brzine pokreta u gore predviđenom pravcu.

29-III-1943 g.

S drugarskim pozdravom“

potpisali: Josip Broz Tito, Aleksandar Ranković i Sreten Žujović²²

Дакле, из овог архивског корпус деликтуија је надамо се јасно и онима са четири разреда обавезног школовања у Краљевини Југославији као

²² Архив Војноисторијског института, Београд, Штаб врховне команде, Четничка архива, К-12, 30/12.

и онима са осам разреда обавезне Основне школе из кумровачке Велике Хрватске ко су не само главни већ и ЈЕДИНИ непријатељи капларевим подружничким одредима јеврејско-грузијске (анти-руске) Лењин-Стаљинове Црвене Армије чије је политичко руководство неколико пута на московским заседањима Коминтерне у међуратном периоду издавало директиве о разбијању Српства и Србије као колатералне евро-пролетерске штете из два круцијална разлога:

- посланик Краљевине Србије је након Лењиновог особног приопћења дипломатском кору у Русији у Санк Петербургу да су большевици стрељали читаву руску царску породицу истог овог Уљанова, кога је Берлин послао из Швајцарске у блиндираном возу за Русију 1917. г. да им одради посао, пљунуо право у јеврејску фацу и то пред свим иностраним посланицима, и
- што су српске војне трупе, заједно са француским и британским, учествовале у грађанском рату у Русији (фронт јужно од Архангелска) на страни белогардејаца.

С тога и не зачуђују горе написани редови да су четници Драже Миха(ј)ловића једини и прави непријатељи на путу стварања Мизерне Србије и Грандиозне римокатоличке Словеније и Хрватске у рестаурисаној постратовској кумровачко-јајарској Југославији. На овај *корпус деликти* документ, тј. на горе наведено писмо босанском комунистичком харамбаши Иси Јовановићу, које су поред Јосипа Броза потписали и Александар Ранковић и Сретен Жујовић, се директно надовезује и писмо, тј. депеша, коју је кумровачки машинбравар својеручно написао и потписао 30. марта 1943. г. у виду наредбе и упутио Штабу тзв. «Босанског корпуса НОВЈ» а у коме дословце стоји латинични текст:

*„Svu vašu borbu upotrebite protiv četnika u centralnoj Bosni i Krajini, a odbrambenu borbu voditi protiv ustaša ako vas napadnu“.*²³

Наравно, кумровачка историографија из 1980.-тих и 1990.-тих година има и „умесне“ одговоре на овакве *корпус деликтије* из ДСР да се ту наводно радило о издвојеном случају који се објашњава тренутном војно-политичком ситуацијом на западнојугословенском ратишту обзиром да су Немци организовали операције Weiss 1 и

²³ Копија Титове својеручне депеше, *Архив Војноисторијског института*, Београд, Штаб врховне команде, Четничка архива, К-12, 30/12.

Weiss 2 (тзв. „Неретва“) против Титових црвених хајдука а, као што је познато и доказано, дављеник се и за сламку хвата. Међутим, овде се није радило о тренутном окретању ћурка наопако услед „новонастале ситуације“ како би се спасла жива глава већ се ради о стратешкој политици и деловању на терену у току читавог ДСР! Наиме, Немци нису организовали офанзиве Weiss 1 и Weiss 2 против партизана већ против Михаиловићевих четника како би их разбили на простору Крајине, Босне, Херцеговине и Далмације пре планираног савезничког искрцавања на источну обалу Јадрана. Склопивши директан споразум са Титом марта 1943. г. Немци су фактички послали партизана на четнике да им на Неретви одраде посао што су Титоисти и испунили уз стихове „Партизани спремте митраљезе да пуцамо на краља и Енглезе!“ Дакле, заједнички и једини непријатељи и Немцима и Титоистима су били четници (тј. ЈВуО) Драже Михаиловића који су се у пролеће те 1943. г. спремали да сачекају и прихвате англо-америчке савезнике у Далмацији што је за Немце значило отварање другог фронта у Европи и повлачење назад у Немачку а за Титоисте крај коминтерновског сна о разбијању србског националног бића и свођења Србије на територију Смедеревског санџака као економско-финансијске колоније Словеније и Хрватске, тј. двају отаџбина Загорца-металца.

Да се на овом месту осврнемо и на чињенично стање у српским, тј. србијанским, медијима, али добрим делом и историографији, поводом обнављања писања на тематику улоге „југословенских народа и народности“ у ДСР. Наиме, стандардно-утврђени шаблон у медијима о оружаним сукобима 1941. г.-1945. г. на тлу Србије јесте једноставно чуђење, па чак и згражавање, да се поново бавимо ратом који се завршио пре скоро 70 година а пред собом имамо толико важнијих и правих проблема за решавање типа педерских парада, откупа малина, Коридора 10... Дакле, док Европа граби напред ми се враћамо уназад. Заговорници овог чуђења и згражавања су по неком устаљеном правилу управо они који су и писали нашу ратну пов(и)јесницу, илити/и пак они који је само преписују од њих, и којима наравно и одговара да таква „хисторија“ и остане забетонирана за сва времена као коначно истражена, утврђена и потврђена истина.

Чињеница је да не постоји, за сада, консензус у погледу интерпретације карактера ДСР на тлу бивше Југославије, што заправо и не треба да чуди, бар оне мало писменије, све док смо у домену „историје“, а не праве историграфске науке. Титоистичке интерпретације иду од „борбе за ослобођење“ (дакле „патриоти“ versus

„издајници“), „грађанског рата“ (тј. „комунисти“ versus „демократе“), „голе борбе за власт и доминацију“ (главни јунак Јосип Броз Тито) итд. Међутим, свима промиче један, али итекако вредан, аспект рата који никада није експлицитно разматран а камоли проучаван, а то је питање *етничко-регионалних сукоба*. За време Тотославије ово је била табу тема, из разлога „братства и јединства“, а у ЕуроСрбији данас због специфичне етно-регионалне ситуације у којој су се Остаци Србије нашли након 1945. и 1995. г.

До данас је остало непознато, чак и професионалним историчарима, ко су били партизани који су „дигли устанак“ у Србији јула 1941. г. А у ствари се радило углавном о „избеглицма“ из Босне, као и о припадницима тзв. „Интернационалних бригада“, пристиглих из Шпаније („Црвена легија странаца“), међу којима је било и нешто србијанских припадника, попут Жикице-Јовановића-Шпанца. Највећи број ових „Шпанца“ су сами Немци довели у Србију пуштајући их из затвора широм Европе како би одрадили посао за њих као што је и послати Лењин то одрадио 1917. г. у Русији.²⁴ Стоји чињеница да је након ДСР победничка комунистичка историографија као и дневна политика систематски ћутала о пореклу „устаника“ у Србији из 1941. г., тј. да су те револуционарне снаге буквално увезене са стране, односно да месно србијанско становништво нема никакве везе са тим „устанком“ нити револуцијом. На овај проблем су ипак указивали малобројни поједини инострани аутори па је тако нпр. Мајкл Риз, у својој књизи *Силовање Србије* експлицитно писао да су језгро те комунистичке „устаничке војске“ чиниле управо придошлице/избеглице из Босне и Херцеговине. Да се потсетимо да је Риз био британски диверзант при штабу Драже Михаиловића, са којим је био цело време у латентном сукобу али је по завршетку рата, прегледом војних архива, схватио шта се у Југославији дешавало за време самог рата, укључујући и срамну улогу совјетског агента Клагмана у савезничком центру у Каиру, који је све извештаје са терена преправљао, тако да је диверзантске акције Михаиловићевих четника константно приписивао партизанима Јосипа Броза Тита који су се против окупатора борили искључиво и само уколико су од

²⁴ Постоји фотографија из маја месеца 1941. г. (дакле пре „Барбаросе“ док је још био на снази „Рибентроп-Молотовљев пакт“ од 23. августа 1939. г.) на коме се види како група југословенских „Шпанца“ прелазе преко југословенске границе док их немачки нацисти у униформама као и многобројни цивили поздрављају нацистичким поздравом. Циљ овог пребацивања југословенских комунистичких бораца из шпанског грађанског рата, организованог од стране Гестапо-а а у директном договору са Коминтерном, у Србију је био да се изазове грађански рат међу Србима како би се на тај начин минимизирао српски отпор окупацији али и спречило пребацивање српских трупа из Србије преко Дрине ради помоћи у заштити Србима у НДХ од геноцидне политике Загреба и Сарајева.

истог били нападани обзиром да им окупатор, укључујући и усташе, није био никакав политички непријатељ.

Етнички састав партизанских снага објашњава и њихов однос према локалном становништву, поготово у контексту суровог Хитлеровог ратног закона „100 Срба за једног Немца“. Када су немачке окупационе снаге решиле да збришу тзв. „Ужичку републику“ (тзв. „Прва офанзива“), партизани су се просто повукли преко реке Дрине (тј. вратили су се тамо одакле су и дошли), остављајући србијанским „домороцима“ Кадињачу да на њој изгину до последњег (тзв. „Раднички батаљон“) како би се Загорац Тито са свим својим прекодринцима спасао и касније поново вратио у Србију са тим истим прекодринцима да је коначно окупира и „ослободи“ од њених сопствених становника. Дража Михаиловић је тада распустио своје јединице, које су биле у функцији домаће територијалне одбране, да би их поново формирао када је офанзива прошла, одбивши у исто време план Милана Недића да се повуче са свим својим војним формацијама преко Дрине у одбрану голих живота Срба а саму Србију остави њему на чување од поновног покушаја „интернационалних шпанских бригада“ да је окупирају. Са данашње тачке гледишта, тј. након 60 година од завршетка ДСР, јасно је да је овај Недићев план био спасоносни национални пројекат за одбрану националног бића Срба са обе стране Дрине али те 1941. г. као ни касније Михаиловић из моралних разлога није желео да препусти судбину Србије режиму који је ипак постављен од стране окупатора без обзира на сву Недићеву особну жртву да се прихвати таквог (часног) марионетског посла како Хитлер неби довео Павелићеве усташе на власт и у Београду. У Земуну су усташе већ биле тако да је линија разграничења (државна граница) између Недићеве Србије под немачком окупацијом и Павелићеве Независне државе Хрватске била на сред реке Саве, тј. на сред моста Краља Александра (данашњи Бранков мост у Београду). Концентрациони логор на Сајмишту у коме су убијани Јевреји и Срби (не само Јевреји!) се дакле налазио на територији НДХ а не Србије! Ово је битно истаћи обзиром да се последњих деценија сукцесивно и плански подмеће теза да су Срби учествовали у холокаусту против Јевреја добровољно и плански а као доказ се управо узима фалсификат истине да је један од холокауст логора смрти (Сајмиште) био управо на територији Србије. Стога испада да су Срби исто толико антисемити као и Хрвати или Немци. Међутим, овде се намерно прећуткују две ствари: 1. територија логора Сајмиште тада није била у Србији већ у Хрватској и 2. тадашња Недићева Србија није била никако независна већ је била

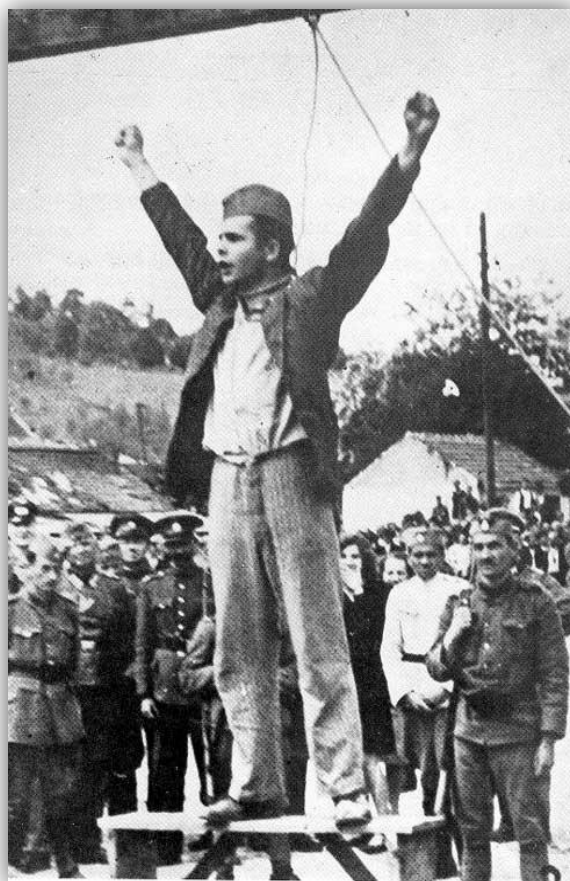
окупирана земља за разлику од усташке НДХ која је водила потпуно независну унутрашњу политику на својој територији.

Колико је Титоистима било важно да прикрију овај етно-регионални аспект оружаних акција 1941. г. у Србији вероватно најбоље сведочи случај титоистичког „народног хероја“ Стјепана Стева Филиповића, чија је фотографија пред вешање у Ваљеву била једна од најексплоатисанијих те врсте у Брозовој скраћеној Србији. Како се „Власи не би сетили“, титоистички партијски историчари (али не и прави знанствени историографи) су прекодринско-ијекавског Стјепана Стева Филиповића једноставно прекрстили у србијанско-екавског Стевана. Међутим, није ни то можда чак и главна поента овог грубог титоистичког фалсификата. Још грубљи фалсификат је

што се српској и југословенској јавности лажно сервирало нешто што Филиповић није рекао пред вешање („Живела слобода и живела Југославија“). Оно што јесте рекао било је: „Живио Совјетски Савез и живио друг Стаљин“. Дакле, јасно је и за кога су се Титоисти стварно и борили и чија су војска фактички и били. Стога и не зачуђује да такви као што су Стјепан Стева Филиповић са војним ознакама Стаљинове Црвене Армије на српској шајкачи и диже „устанак“ у суседној Србији обзиром да је за све стаљинистичке револуционаре

важило правило да „револуција нема цену“. Другим речима, колико

ће србијанаца нестаљиниста са ове стране Дрине бити стрељано од стране Немаца онима са оне стране Дрине, прекодринским стаљинистима, није било битно обзиром да ће све то сам народ позлатити након успешне револуције подизањем пригодних споменика „жртвама фашистичког терора“.

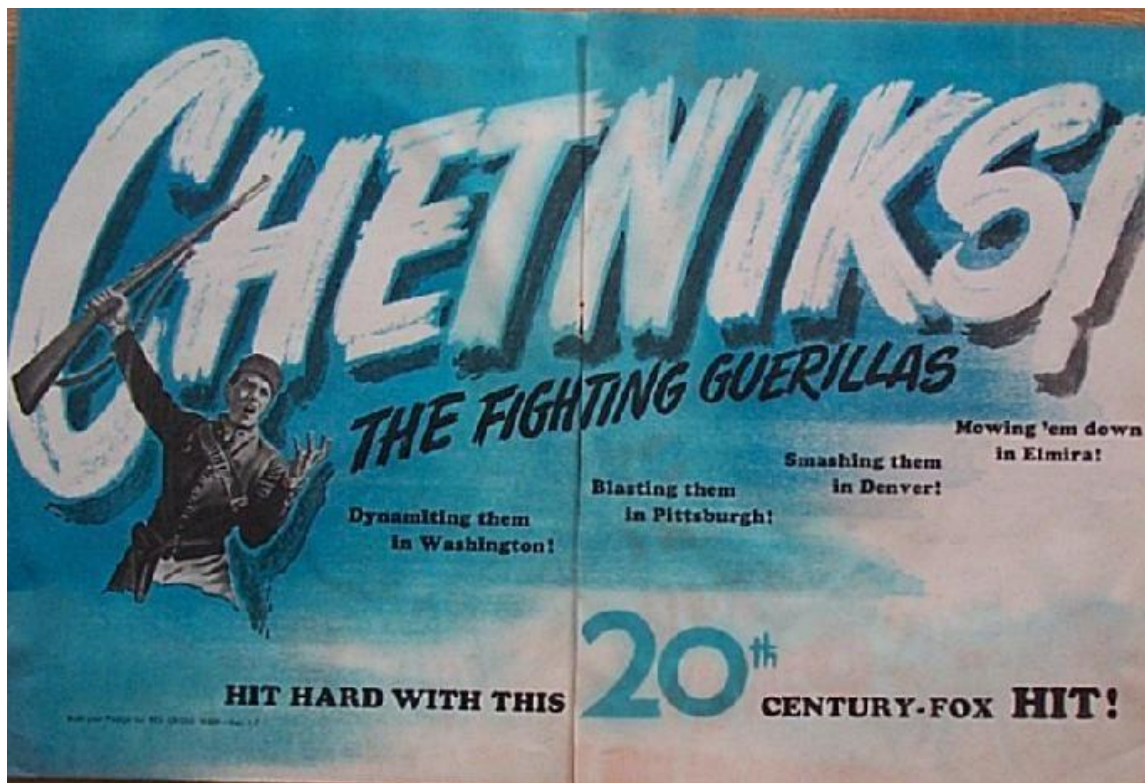
Након избацивања из патријархално-родољубиве Србије, у којој је једна од највећих друштвених вредности био „домаћин“ (тј. пазитељ куће и укућана) за разлику од вредности „белосветских револуционара луталица“ (тј. интернационалне социјалне фукаре), прекодрински стаљинистичко-титоистички партизани су се вратили поново у Србију у јесен 1944. г. (овог пута до зуба наоружани британским, совјетским, немачким и усташким оружјем), и упркос одвојеном отпору снага Драже Михаиловића и немачког окупатора реокупирали је. Мотиви четничких и немачки снага били су у овом случају одбране Србије, наравно, различити. Код ЈВуО радило се о стратегијском отпору окупације Србије од страних и пре свега антисрпских снага, док је немачком Вермахту било једино важно да обезбеди повлачење својих војних формација из Грчке, дакле тактичком потезу за добијање времена. За Немце је, наравно, послератна судбина Србије била од ирелевантног значаја. Прекодринац и кајкавац Јосип Броз Тито, уосталом, није ни крио карактер свога напада на Србију 1944. г., коју је сматрао, са разлогом, кључном за освајање власти у читавој Југославији али, исто тако са разлогом, и као непоправљиву монархистичко-антикомунистичку (тј. домаћинску) земљу. О томе најбоље сведочи и његова особна наредба, дата у Вршцу октобра 1944. г. да се Србија има третирати као непријатељска и окупирана земља што су „Шеста Личка“ и „Десета Крајишка“ буквално и врло добро схватиле, кад су ушле у Београд 20. октобра 1944. г.

Да се потсетимо да је читавих десет година након ДСР аутохтоно србијанско сеоско домаћинско становништво било присиљено преко политике принудног откупа (читај варошанске отимачине) да прехрањује и то за цабе градски паразитски пролетаријат а сви „ослободиоци“ из „Шесте Личке“ и „Десете Крајишке“ су се након 1944. г. настанили управо по србијанским урбаним срединама нарочито у главном граду у коме је читав један нови град (град у граду) био подигнут (Нови Београд – Титополис) управо за ову Титову прекодринску преторијанску гарду. На крају је испало да у ДСР на простору Југославије је нацизам говорио немачки, фашизам италијански, а титоистичка партизанштина и павелићанска усташа ијекавски. Они који су овај исти рат засигурно изгубили говорили су екавицом.

1. октобар 2011. г., Виљнус

Три постера за амерички играни филм из 1943. г. о југословенским четницима као првој антифашистичкој герили у поробљеној Европи која се усудила да се успротиви поретку који је завео аустријски каплар Адолф Хитлер за време Другог светског рата. Хитлер је исто као и Јосип Броз Тито служио за време Првог светског рата у истој аустро-угарској војсци и у њој добио исти чин као и Броз – чин каплара. Има индиција да се исто као и Броз и Хитлер борио у Србији

За разлику од случаја четника Драже Михаиловића, за време читавог Другог светског рата није снимљен ни један једини играни филм о Брозовим партизанима од стране Савезника нити је у њиховим земљама пуштан и један једини документарни филм о њиховој борби против Сила осовине. Овај велики савезнички „пропуст“ маршал Броз је увећико надокнадио након рата снимајући ратне игране филмове о самоме себи и својим бојовницима не жалећи државних новаца на холивудске глумце

Филм из два дела се може видети на следећим линковима:

<http://vimeo.com/34413303>

<http://vimeo.com/34414025>

8. Како су Титоисти преко српских костију освојили власт

У новијој повести јужнословенских народа феномен титоистичког преузимања власти на просторима Југославије још увек остаје недовољно разјашњен услед низа околности од којих су најбитније по нашем мишљењу две:

- недостатак архивске грађе, и
- невољност државних повесничара да истерају истину на чистац.

Што се тиче околности недостатка релевантних повесних источника за период грађанског рата и насилне комунистичке револуције 1941. г. – 1945. г. морају се напоменути основни разлози за овакво *де факто* стање ствари:

- победник у грађанском рату, тј. Титоисти, је смишљеном и добро организованом политиком уклањања, па чак и физичког уништавања, како своје сопствене тако и „непријатељске“ архивске грађе успео да у кратком временском раздобљу након окупације Србије и Београда у јесен 1944. г. елиминише све компромитујуће аутентичне и оригиналне документе који би могли у већој или мањој мери да оспоре политикантску пропаганду званичне титоистичке историографије након рата. Тако, нпр., у југословенским архивама се не могу наћи кључна документа о отвореној сарадњи Титових партизана са усташама, шиптарским балистима и Немцима као и о отвореној антисрпској политици и војним акцијама титоистичког Врховног штаба као и њему потчињених оперативних командних штабова на терену. Стога су у овом контексту сачувана немачка и италијанска документа као и

мемоарска литература немачких и италијанских команданата (нпр. аустријског генерала у служби Вермахта Глезеа фон Хорстенау) од кључне важности за разоткривање праве истине о политици и циљевима борбе Политбироа КПЈ у времену борбе за преузимање власти у Југославији за време Другог светског рата (ДСР).

- победник је такође, исто тако добро смишљеном политиком, убацивао фалсификована документа а нарочито фалсификоване фотографије у фајлове супарничке стране а који се и дан данас могу наћи по разновразним архивама широм бивше Југославије али се ова политика фалсификовања повесних источника нарочито систематски примењивала у случајевима када је требало компромитовати руководећи кадар Југословенске војске у отаџбини (ЈВуО) под командом ђенерала Драгољуба Драже Михаиловића.

Разлози за овакву политику убацивања фалсификата у фајлове „четничке“ грађе се лако могу објаснити и схватити уколико се зна да је већ од самог почетка грађанског рата па све до самог његовог краја ЈВуО био и остао једини војно-политички непријатељ који је озбиљно стајао на титоистичком путу преузимања власти па стога није нимало чудно да су сами Титоисти грађански рат и започели у јулу 1941. г. и настојали да га скончају тек хватањем живог команданта ЈВУО што им је и коначно пошло за руком 1946. г. Ђенерал им је био потребан много више жив него мртав како би га званично „у име народа“ на монтираном стаљинистичком типу процеса осудили за колаборацију са окупатором и тако бар чисто формално легализовали свој бандитско-револуционаран начин отимања власти у земљи огромним делом и преко директне сарадње партизанских војних формација како са иностраним окупатором тако и пре свега са њиховим домаћим сателитима а пре свега хрватско-бошњачким геноцидним усташама.

Ево и само два, ради документоване илустрације, примера како су након рата комунистички победници производили лажне документе које су убацивали у фајлове четничке архиве као оригиналне источнике а затим се на њих позивали сваком згодном приликом:

- једна од омиљених фалсификаторских махинација комунистичке послератне квази историографије се односила на избацавање имена четника Драже Михаиловића са званичних немачких плаката којима се становништво у Србији обавештавало ко и зашто треба да буде стрељан.

Наиме, у послератној дневној политици и историографији су приказивани само они делови оваквих јавних спискова за стрељање „бандита“ који су садржавали имена партизана, њихових јатака или симпатизера док су са истог тог оригиналног плаката имена четника ДМ једноставно или прекривана или су ретуширане поједине речи како читалац не би могао да схвати да су поред „бандита“ Јосипа Броза Тита у истом реду за стрељање били и „бандити“ Драже Михаиловића. Ево једног таквог примера. У Историјском архиву града Ниша се може наћи плакат датиран 10. јула 1943. г. са следећим текстом:

„У ноћи између 30. 4. и 1. 5. 43. нападнут је и смртно рањен један бугарски стражар на железничкој прузи Лесковац-Грделица. Као одмазда стрељани су 8. 7. 43. у Нишу следеће наведени комунисти“ (следи списак од 45 особа).

Међутим, на овом месту су ретуширане и речи које стоје у оригиналу у наставку: *„и присталице Драже Михаиловића“*. Да ствар буде још гора овај документ се приказивао без завршног текста испод списка стрељаних а који гласи:

„Остали таоци, ухапшени комунисти и присталице Драже Михаиловића јамче за то, да дела саботаже и насиља престану“ (датум: 10. јул 1943., Фелдкомандант).

Ипак, уколико се прочита и немачки извештај о истом том случају стрељања јасно је да се у наведеном случају плаката ради о фалсификату јер тај извештај гласи:

„Као одмазда за убиство једног бугарског стражара у околини Лесковца, фелдомандант Милер је стрељао 8. 7. 1943. 50 присталица ДМ и комуниста. Бадер“²⁵.

- још бестијалнији пример титоистичке методе силовања источника је случај са егзекуцијом групе талаца комуниста и четника од стране Немаца 31. јуна 1943. г. а ради се о плакату којим је облепљен читав Ниш 5. августа 1943. г.

²⁵ Архив Војноисторијског института, Београд, Немачка архива, К-32, документ број 30/1. Да овом приликом само напоменемо да се овај случај односи на напад четника Драже Михаиловића на бугарске војнике у Грделици. Обзиром да истрага није била у стању да утврди ко је био нападач приступало се уобичајеној пракси стрељања подједнаког броја и комуниста и четника талаца. Конкретно, ових или 45 или 50 талаца су стрељали Бугари на Бубњу поред Ниша 7. и 8. јула 1943. г.

Наиме, у књизи *Заплање у НОБ-у 1941-1945*²⁶ на стр. 238 је објављен плакат са „Саопштењем“:

„Као одмазда за убиство сеоског старешине Миливоја Јовановића, из Радовца, 15. 6. 1943 и за напад и делимично уништење рудника код Алексинца 8. 6. 1943 стрељани су 31. 6. 43 по наредби командујућег генерала и заповедника у Србији – Београд – 25 комуниста“.

Међутим, у оригиналном плакату стоји и наставак текста а који гласи: *„...и 15 присталица Драже Михајловића.“*

Оно што су аутори ове књиге урадили је да су списак од 15 стрељаних четника једноставно откинули а наравно списак од 25 стрељаних комуниста оставили. Срећом за ову прилику у Историјском архиву у Крушевцу се чува оригинал овог плаката од 5. августа 1943. г. на коме су у првој половини списка стрељаних наведени „Комунисти:“ (25) а у доњем делу „Присталице Драже Михајловића:“ (15)²⁷.

Ипак, без обзира на горе наведене ставке, југословенски повесничари, било режимски или не, до сада нису успели да дају одговор на вероватно круцијално питање у вези са техником титоистичког преузимања власти:

Зашто су се етнички Срби – сељаци прикључивали Титоистима?

²⁶ Дејановић Љубо Драгољуб, Стаменковић Ђорђе, *Заплање у НОБ-у 1941-1945*, Ниш, 1978.

²⁷ *Историјски архив Ниша*, Архивски фонд „Вариа“ (збирка плаката).

Овде само да додамо да постоје и документа са фалсификованим потписима Николе Калабића (тј. читава писма) као нпр. једно датирано 19-20 децембра 1945 као и ретуширане фотографије четничких команданата а омиљени „објект“ је био опет Никола Калабић коме је приписана и лажна издаја врховног команданта ЈВуО. Ипак, мора се истаћи да је од стране Титоиста убедљиво најподмуклији подметнути фалсификат наводно писмо (и то у две верзије латиницом) које је тобоже Дража Михаиловић упутио „d-ru ALOJZIJU STEPINCU, nadbiskupu zagrebačkom i metropoliti hrvatskom“ 15. априла 1945. а у коме се тражи присна сарадња са „хрватским народом“ (читај са усташким крвницима) уз Степинчев благослов ради сузбијања комунистичке победничке плиме. Ако ништа друго, да заобиђемо расправу о оригиналности овог писма са техничке тачке гледишта, било би апсолутно нелогично да пред сам крај рата Михаиловић тражи присну сарадњу са усташама против којих се до тада борио и које напуштају и Загреб и остатак Југославије за неколико дана притом одлично знајући да су и Павелићеве усташе и Брозови партизани две исте хрватске војске чији је крајњи циљ уништавање Српства. На тако ниске моралне гране ђенерал Драгољуб Дража Михаиловић засигурно није никада спао за разлику од Хрвата Броза Тита који је на тим гранам чврсто стајао од самог почетка рата па до његовог завршетка.

У покушају одгонетања ове загонетке као прво што треба истаћи је то да су највећи део борачког састава титоистичких војних формација чинили управо Срби – сељаци, али не и припадници других народа и народности, док је командни кадар истих тих јединица у великом броју случајева био несрпски. Дакле, питање се своди на то зашто су српски сељаци пристајали да им командују неСрби и да им (не)српски политички комесари испирају мозгове опроштајничком политиком „братства и јединства“ са својим сопственим (хрватско-бошњачким) кољачима-садистима.

Као друго, идеолошки је комунистички Титоизам био далеко од патријархалног конзервативизма једног српског сеоског домаћина који се, истина, нашао у ситуацији без куће и огњишта

са покланом фамилијом али који је ипак на терену могао да бира између Титоиста и ЈВуО са могућношћу пребацивања из једног (хрватско-титоистичког) табора у други (југословенско-српско-четнички).

Као треће, већ борећи се на страни Титоиста, српски домаћин је врло лако могао да види и схвати да се у суштини бори против интереса свог сопственог народа и да му командују србофоби најразноврснијих профила и то са ознакама стране (совјетске Црвене) армије па стога остаје необјашњен феномен масовнијег непребегавања на страну ЈВуО из титоистичких редова²⁸.

На ова горућа питања режимска титоистичка историографија је давала неубудљива фразеолошка објашњења по принципу „црно-бело“ типа, нпр. да је слободарски дух српског домаћина од почетка самог рата врло добро осетио ко се стварно бори против окупатора, итд.

²⁸ Што се тиче феномена ефекта „Црвене армије“ он се донекле можда и може рационално објаснити титоистичком лажном пропагандом на самом терену да је то „руска“ војска како би се управо српско-православни елемент и придобио за своје војне формације. На ову подлу титоистичку подметачину су се нарочито „пецали“ у Црној Гори и Херцеговини. Познато је у овом контексту да су још у лето 1941. г. Титоисти пропагирани на заједничким сеоским народним зборовима са четницима да је наводно „углављена“ женидба краља Петра Другог Карађорђевића са Стаљиновом ћерком.

Овакве пропагандне флоскуле ћемо коначно оставити по страни јер једноставно не одговарају истини на терену али ћемо покушати да дамо одговор на горе постављено питање уз помоћ једног, али сматрамо епохалног, архивског документа који објашњава сву суштину титоистичког начина борбе за освајање власти. Наиме, иако су победници након рата настојали да елиминишу, на овај или онај начин, сву за њих компромитујућу грађу остао је ипак незнатан број таквих компромитујућих докумената углавном услед нехата, тј. несавесно обављеног посла од стране оних који су требали да их уклоне од јавности и стручњака-повесничара – тј. од стране титоистичких архивара-цензора.

Такав један „залутали“ документ се може наћи у *Архиву Војноисторијског института* у Београду у фајлу Штаба врховне команде (ЈВУО) – Четничка архива, под ознаком К-12, 30/12. Ради се конкретно о делу излагања Моше Пијаде на Првом заседању тзв. АВНОЈ-а новембра месеца 1942. г. у Бихаћу. Ево конкретно како је овај високи члан КПЈ и њеног Политбироа кратко и јасно објаснио који је то најбољи пут стварања комунистичке армаде под руководством Јосипа Броза Тита:

„Потребно је зато створити толико много бескућника, да ови бескућници буду већина у држави.

Стога ми морамо да палимо. Припуцаћемо па ћемо се повићи. Немци нас неће наћи, али ће из освете да пале села. Онда ће нам сељаци, који тамо остану без крова, сами доћи и ми ћемо имати народ узасе па ћемо на тај начин постати господари ситуације. Они који немају ни куће ни земље ни стоке, брзо ће се и сами прикључити нама, јер ћемо им обећати велику пљачку.

Теже ће бити са онима који имају неки посед. Њих ћемо повезати узасе предавањима, позоришним представама и другом пропагандом... Тако ћемо постепено проћи кроз све покрајине. Сељак који поседује кућу, земљу и стоку, радник који прима плату и има хлеба, за нас ништа не вреди. Ми од њих морамо начинити бескућнике, пролетере... Само несрећници постају комунисти, зато ми морамо несрећу створити, масе у очајање бацити, ми смо смртни непријатељи сваког благостања, реда и мира...“

Након читања овог Пијадиног излагања (по овом члану Политбироа је све до недавно једна од централних београдских улица, садашња Дечанска, носила име), које је срочено у виду конкретних смерница

за деловање изречених једноставним и јасним језиком без икаквог камуфлажног увијања из простог разлога јер се и сам језик излагања морао прилагодити образовној разини горштакчко-партизанског аудиторијума, многе ствари и конкретни догађаји из периода 1941. г.-1945. г. постају много разумљивији. За крај, овде ћемо навести само оне најбитније:

- титоисти су се могли ослонити само на српског сељака, и то поготово са простора геноцидне НДХ, обзиром да су се све друге народности чврсто определиле за колаборацију са окупатором или његовим квислинзима. Припадници других народа и националних мањина су бивали пропагандно освајани тек од јесени 1943. г., тј. од момента када је било свима јасно ко ће добити а ко изгубити рат у светским оквирима што је индикативно назначено Техеранском конференцијом. Међутим, неСрби су прелазили на титоистичку страну поглавито стога што им је комунистички агитпроп отворено обећавао и гарантовао нереваншистичку политику како у току остатка тако и након рата за геноцид (фактички етноцид) над Србима у току читавог рата.

- усташко-титоистичка сарадња на просторима Босне, Херцеговине, Лике, Баније и Кордуна је и једнима и другима доносила конкретне користи: усташе су као јуришни шуцкор одреди римокатоличке цркве чистили западне делове Југославије од „шизматичних неверника“ док су у исто то време на тај начин стварали и бескућнички пролетаријат за Титове партизане уз помоћ кога је Броз требало да дође на власт у Београду како би легализовао покоље Срба преко Дрине и рассрби саму Србију сводећи у исто време њене остатке (проширени Београдски пашалук) на словеначко-хрватску економску, финансијску и политичку колонију.

- комунистичка војска Јосипа Броза Тита се поглавито кретала преко територија насељеним Србима у оквирима НДХ сакупљајући преживеле српске сељаке које је након укључивања у партизанске редове политички комесаријат партизанских одреда требао да у што краћем временском периоду морално-политички преваспита у духу борбе против „великосрпског национализма“ и послератног братског суживота управо са онима који су од српског сељака западно од Дрине и направили пролетерског бескућника, тј. сиров материјал за комунистичку идеолошку обраду.

- комунисти су плански, иако војно-тактички бескорисно, нападали јаке немачке снаге по систему „пуцај па бежи“ у Србији 1941. г. како би намерно створили критичну масу бескућника и осветољубивих незадовољника након немачких одмазди без икакве намере да им прискоче у помоћ и спасу их са губилишта (пример крвавог крагујевачког октобра).
- како за време, тако нарочито након рата, добростојећи српски сеоски домаћини (тзв. кулаци), као и многи други којима куће нису биле спаљене, су искусили сву жестину титоистичке освете јер су успели да избегну судбину бескућника а самим тим и потенцијалних Брозових сабораца који су требали да га преко српских костију и спаљених имања доведу на власт на Дедињу.

10. октобар 2011. г., Виљнус

Насловна страна америчког Тајм-а из времена Другог светског рата са Дражом Михаиловићем као вођом храбре југословенске гериле на Балкану која се бори у југословенским планинама против надмоћнијег осовинског непријатеља. За време самог рата није ни један једини часопис у западним савезничким земљама посветио број Јосипу Броз Титу. То се догодило први пут тек након рата у јеку Титовог сукоба са Стаљином и СССР-ом када је Броз већ био човек НАТО пакта који им је одрађивао посао на Баклану

9. Зашто не треба рехабилитовати ђенерала Михаиловића

За сваку је похвалу да је у Србији покренута иницијатива за враћање

достојанства лика и дела Драгољуба Драже

Михаиловића (1893. г.–1946. г.).

Можда ће званична Србија (оваква каква јесте)

ипак и скупити моралне куражи да исправи једну од највећих неправди у историји

српског народа. Ако су 1946. г.

након стрељања команданта равногораца

комунисти врло вероватно мртво ђенералово тело

раскомадали (с обзиром на Дражину последњу

фотографију на којој се јасно види да му је лева рука

одсечена) и разбацали на разне стране како му се гроб

не би знао, оно што Србија може (најмање) да уради за

њега, његов покрет и Српство

у целини јесте да га правно и морално удостоји свих људских и национално-патриотских почести, а уместо освештавања гробног места (које очигледно, на жалост, не постоји) подигне достојне споменике у земљи „Боже правде“.

Лично се не залажемо за ђенералову формалну „рехабилитацију“ као што то нпр. предлаже Српска либерална странка из два једноставна разлога:

- уколико би се покренуо судски процес или пак јавна расправа за формалну рехабилитацију ђенералову

индиректно би се признало да је он тада године 1946. имао „велеиздајничку“ кривицу на основу које му се и судило (тј. да је наводно издао народ и народне интересе) али су се сада стекли услови за покретање новог судског поступка услед прикупљања нових чињеница које говоре у његову корист.

- уколико би и дошло до формалне рехабилитације ђенералове директно би се признало да су комунистички контра-револуционарни судови након освајања Београда 20. октобра 1944. г. били легитимни и легални, а тиме би се исто тако на индиректан начин признао и легитимитет и легалитет саме антисрпске комунистичке страховладе након окупације Србије у октобру 1944. г.

У контексту горе написаног осврнули бисмо се на неке базичне чињенице из историје Другог светског рата (ДСР) на нашим просторима.

Основна војна тактика Југословенске Војске у Отаџбини (ЈВуО) под техничко-војном командом пуковника и касније ђенерала Драгољуба Драже Михаиловића (врховни командант Краљ Петар Други Карађорђевић) се састојала од круцијалног принципа сваке герилске борбе а то је избегавање већих сукоба са непријатељем и припремања људства и технике за одсудни удар по окупаторским формацијама када за то дође прави тренутак, тј. другим речима, када Трећи Рајх доживи коначни слом на неком од светских фронтава (у принципу на Источном). У југословенском, тј. боље речено српском, конкретном случају од 1941. г. до 1945. г. поред секундарног општег разлога за избегавање отворене борбе са окупатором у великом стилу (офанзиве, заузимање великих насеља, наношење већих губитака непријатељској војној сили) – недостатак наоружања, муниције и војне опреме насупрот у сваком погледу супериорнијој окупаторској војној сили – постојао је и онај примарни а то је реална политика одмазде Немаца над цивилима српског етноса и то у сразмери (100 цивила за једног убијеног и 50 за једног рањеног немачког војника) која би одвратила и много веће и јаче светске герилске формације од изазивања немачке педантне аритметике коју су већ у јесен прве окупационе године у октобру 1941. на својој кожи искусили грађани Краљева и Крагујевца.

С друге стране, директни војно-политички конкуренти равногорцима – Титови комунисти-партизани (са ознакама стране армије на својим униформама – Црвене Армије Совјетског Савеза) нису штедели ни

часа од момента Стаљинове директне наредбе из Москве након 22. јуна 1941. г. да ступе у најотворенију и сулуду (чак и фронталну) борбу против далеко јачих и опремљенијих окупаторских формација у Србији не водећи апсолутно рачуна о консеквентном страдању цивила услед немачких казнених одмазда. Чак шта више, постоје случајеви у којима су локални партизани с гађењем одбацивали сваку помисао да помогну српским сужњима одређеним за одстрел од стране Немаца. Можда је као најупечатљивији такав случај онај из села Дивостина недалеко од Крагујевца: када су локални мештани запитали партизане зашто шенлуче и банче док Немци стрељају у оближњим крагујевачким Шумарицама („Крагујевачки октобар“ 1941. г.) одговор је био једноставан – ко није са њима партизанима јесте против њих!

Поставља се наравно и логично питање зашто су партизани и равногорци имали овако дијаметрално супротне војне тактике током рата. Уколико знамо за пар основних чињеница из овог периода српско-српског грађанског рата добићемо и логичан одговор:

- као прво, у Дражине четнике (ЈВуО) су ишли сељаци-домаћини и синови из домаћинских кућа којима је патриотизам био светиња док је у партизане ишао (бар у Србији укључујући и оне партизане који су 1941. г. дошли у Србију из прекодринских крајева да дижу „устанак“) „белосветски олош без кучета и мачета“ (за разлику од Срба из НДХ који су пред усташком камом бежали главом без обзира у прву шуму) а коме је једини политички циљ борбе био да се домогне власти након рата.
- друго, руководство Равногорског покрета су чинили школовани српски официри који се нису предали непријатељу након од стране Немаца и комуниста јавно проглашене наводне капитулације Војске Краљевине Југославије, што значи да су се разумели у војне послове, док су на супротној страни војно-политичку врхушку чинили аматери „интернационалци“, тј. „белосветски плаћеници“ који су из идеолошко-авантуристичких разлога (дакле не и из патриотских) између два светска рата војевали по разним Шпанијама.
- треће, најистакнутије и најутицајније фигуре Титове тзв. НОВЈ нису биле етнички Срби: сам генсек КПЈ и тзв. „врховни командант“ НОВЈ је био полу-Хрват, полу-Словенац, рођен у хрватском Загорју, према званичној

комунистичкој верзији, (не као Чича у србијанској Ивањици) и римокатолик (који се уосталом у Првом светском рату борио у Србији 1914. г.–1915. г. али у плавој аустро-угарској униформи). Овај браварски помоћник је у загребачкој полицији пре рата био заведен под бројем 10434.

• четврто, мора се напоменути и главна, али мало позната и добро скривана од стране титоистичких власти, чињеница да је врло вероватно уз дозволу Немаца Јосипа Броза Тита из Загреба у Србију послао усташки поглавник Анте Павелић како би машин-бравар подигао устанак у Србији и тако увео србијанске Србе у међусобни грађански рат са циљем да поглавнику остану одвезане руке за наставак физичког уништавања Срба у НДХ. Тако је Тито оставивши једну од неколико жена у свом животу Херту Хас у деветом месецу трудноће (коју је предао на „чување“ Владимиру Велебиту) у четвртак 22. маја 1941. д. отпутовао из Загреба у Београд возом са фалсификованом исказницом где је стигао потпуно безбедно (дакле пре „Барбаросе“ од 22. јуна 1941. г.). Херта се породила 24. маја родивши Мишу Броза. Тито је из Београда кренуо 17. септембра на „ослобођену територију“ на коју је убрзо и стигао (у село Робаје) код Ваљева. Тада је Михаиловић са својим четницима био на Равној Гори (још од 11. маја) и то само тридесетак километара далеко од Тита. Чича је након првих разговора са Титом поред опаске својим четничким сапутницима да га више не воде на разговоре са злочинцима, безумницима и олошем који жели да уништи и оно што је Немац оставио у животу, приметио да Тито говори са веома тешким руским акцентом што се уклапа у извештаје немачке обавештајне службе о Титу као рођеном „Русу“ (то јест човеку који је дошао из СССР-а) кога је Стаљин 1937. г. послао да реорганизује КПЈ.

Иначе, горе споменута комунистичко-усташка (тј. хрватско-хрватска) антисрпска сарадња датира још од 1932. г. када су КПЈ и ХРО (Хрватска револуционарна организација, тј. усташе, основана те исте године када је поглавник Павелић објавио „Устав Хрватске револуционарне организације“) потписале заједнички споразум о билатералном деловању на рушењу „великосрпског хегемонизма“ и саме Краљевине Југославије и када је КПЈ у септембру 1932. г. позвала народ да се прикључи усташком устанку против Југославије подигнутом у области Велебита нападом једне усташке јединице на станицу жандармерије у подвелебитском селу Брушанима. Сарадња

је настављена и током, као и након, ДСР. У том контексту да се потсетимо на следеће чињенице:

- у концентрационом логору Јасеновац постојали су и чувари комунисти, поједини хрватски чланови Политбироа ЦК КПЈ су неколико пута долазили легално у посету логору да виде како се одвијају ствари по питању ефикасности клања Срба а затим подносили „јасеновачке“ извештаје Титу.
- партизанске јединице попуњене Србима су намерно слате на јаке усташке постројбе где су безглаво гинули.
- након рата је управо Титовом политиком „братства и јединства“ хрватско-муслиманско-усташки геноцид над Србима плански заташкаван и тиме верификован.
- Тито није никада посетио Јасеновац (а обишао је пола света на својим „путевима мира“ где је стигао чак до Кине) чији су неки усташки крвници били касније и чувари на Голом Отоку а сам споменик јасеновачким жртвама се у ствари састоји од четири слова „У“ (тзв. „распукла ружа“).
- након рата су у исту раван стављени четници и усташе а све у намери да се вештачки направи формални пандан хрватско-муслиманским злочинима над Србима.

Међутим, с обзиром да фактографских доказа није било, исто као ни за стварну четничку „колаборацију“ са окупатором Ранковићева ОЗНА је прибегавала најчешће најбаналнијим фалсификатима као што су фотографије са убаченим четничким командантима међу немачке или италијанске војнике: нпр. на једној од њих се

испоставило да се уопште не ради о Дражином већ о Пећанчевом четнику а на другој не о четнику већ о белогардејском Козаку емигранту у Србији, итд. Из истих разлога је и заплењена четничка архива „испарила“ исто као и текст партизанско-немачког споразума о колаборацији против четника из марта 1943. г. Монтирано суђење Ђенералу са лажним „сведоцима“ у Топчидеру 1946. г. би сигурно могло да уђе у неку „Енциклопедију стаљинистичких процеса“.

Овде бисмо се осврнули и на један до сада непознат документ а који управо говори о суштини тзв., НОБ-е под поглавништвом Загорца Јосипа Броза Тита.

За време званичне послератне опште међунационалне „љубави“ свих југословенских народа и народности без обзира ко је за време рата био егзекутор а ко жртва у апсолутним бројкама и процентима, када је постојао закон о заштити лика и (не)д(ј)ела нашег „највећег југословенског сина свих наших и народа и народности“ (иначе по наобразби машин-бравара и бившег војника-каплара Аустро-угарске монархије који је касније као руски заробљеник одбио да ступи у добровољачку свејугословенску војну формацију и који је још касније у јеку грађанског рата, који је иначе сам иницирао, сам себи пришио на Другом зас(и)једању тзв. АВНОЈ-е чин маршала што ни његов идеолошко-политичко-финансијски отац Џугашвили Стаљин сам себи није никада урадио иако је са својом војском ушао у Берлин за разлику од „највећег сина“ који је тада ушао само у Јајце и то уз допуштење усташа) „црне четничке кољачке тројке“ су биле синоним за најмрачнији вид „империјалистичке одбрамбене политике српске буржоазије“ која је оваквим начином тактичке борбе покушавала да се врати на своје хегемонистичке позиције које је изгубила за време „Априлског рата“ 1941. г.

Агитпропски стереотип оваквих четничких „црних тројки“ се сводио на две фазне акције:

- (1.) прво се шаље (антифашистичкој) жртви писмо са словом „З“ (што обавезно подразумева само реч „заклати“ али никако „заплашити“) и
- (2.) ступање у конкретну акцију и то по могућности „на кварно“, тј. слеђа.

Сви грађани самоуправне Југославије од Вардара па до Триглава су тако нпр. могли у серијалу „Повратка отписаних“ да и конкретно доживе „кољачку акцију“ великосрпских црнокошуљаша и то у првој епизоди серијала по свим стереотипним стандардима Ђиласовског Агитпроп-а (о Ђиласовим „дијевим скетањима“ у Црној Гори на

прелазу из 1941. г. на 1942. г., а нарочито о тзв. „пасјим гробљима“ као продукту скретања неком другом приликом).

„На жалост“, и самопрокламовани „маршали“ и „највећи синови“ имају биолошки век трајања (о политичком року употребе бар на територији скраћене „Петооктобарске Србије“ се треба обратити тзв. „Државној комисији Републике Србије за (не)проналажење гроба Драгољуба Драже Михаиловића“ која уместо дотичног гроба „игром случаја“ проналази Калабићева „издајничка“ писма са верификованим аутентичним рукописима, итд.) а са тим биолошким веком трајања постепено али сигурно постаје „out of order“ и „Закон о заштити лика и дела“ божијих синова (којима се и за живота а и након физичке смрти, по свим горама и морима носе за рођендан штафете верности, бескрајне љубави и оданости – што нису себи допуштали поред Стаљина ни Мусолини и Хитлер) чијим престанком важења ступа на снагу и либерализација објављивања докумената и о оним другим (црвеним) тројкама за ликвидацију. Тако, овом приликом прилажемо јавности свих наших народа и народности документ о комунистичким црвеним тројкама за ликвидацију а који конкретно гласи:

„Стално и успешно напредовање Црвене армије даје нам снаге да наставимо започету борбу и да је са успехом приведемо крају.

Да би постигле сигуран успјех потребно је са успјехом ликвидирати четничку организацију, претставити се Савезницима као једина борбена група у Југославији.

Из досадашњих борби повукли смо закључак да је немогуће уништити целу снагу четника и четничке организације услијед њиховог доброг вођства. Као најбољи начин, који се до сада показао, јесте обезглављивање четничких јединица ухођењем вођства како вишег тако и нижег. У вези са тим наставићете рад на својој територији повећањем броја тројки за ликвидирање. Тројкама ставите у дужност првенствено ликвидирање четничких команданата корпуса, бригада и њихових присталица како по селима тако и по градовима.

Материјална средства за извршавање ових задатака немојте жалити...

Да би се колико је год могуће сумња отклонила одмах ћете пропагандом приказати сваку овакву ликвидацију као

результат међусобних свађа четничких вођа. Овим ће се извршити раздор у четничким јединицама“.²⁹

Аматерском методолошком упоредном анализом садржаја овог документа (стручно-професионалну анализу остављамо већ споменутој Комисији која ће вероватно успети ускоро да докаже да је фотографија Хитлера са Павелићем из 1941. г. чист фалсификат обзиром да се ту ради о аутентичној фотографији Хитлера са Дражом) један овоземаљски смртник било ког нашег народа и народности може да закључи следеће:

1. да би се започета борба (освајања власти у читавој Југославији, распарчавања Србије и верификације злочина геноцидног карактера над Србима) успешно привела крају неопходно је ликвидирати само водеће припаднике четничке организације Драже Михаиловића али никако врховништво усташа или шиптарских балиста или немачких окупатора. Зашто не треба ликвидирати усташко врховништво системом комунистичких тројки (или четворки

није ни битно) остаје за сада непознато, бар док Комисија не утврди прави разлог, али бисмо Комисији скренули у том контексту пажњу да су Немци 1941. г. буквално предали град Ужице са све читаве војне фабрике војним формацијама „нашег нам највећег сина“ док је исти тај син имао

два неометана заседања АВНОЈ-е (у новембру 1942. г. и новембру 1943. г.) на територији под контролом јаким усташких снага.

2. материјална средства армаде „нашег највећег сина“ не треба жалити за ликвидацију четничког вођства, али се та иста средства требају рационализовати по питању

²⁹ Архив Војноисторијског института, Београд, Штаб Врховне команде, Четничка архива, К-12, 30/12, Из наређења комунистичког Врховног штаба НОВ и ПОЈ, строго поверљиво 785 од дана 25. јула године 1943. Документ је објављен у књизи групе аутора: *Равногорска омладина у рату 1941–1945*, Удружење припадника ЈВуО 1941–1945, Београд, 2008. г. на страници 336.

ослобађања фабрике смрти у Јасеновцу или пак по питању ликвидације усташког врховништва.

3. читаву акцију треба Савезницима лажно представити из чега произилази аматерски закључак (стручно мишљење чекамо, такође, од стране Комисије) да је и читава тзв. „народноослободилачка борба“ КПЈ и њене тзв. НОВЈ била чиста лаж и фалсификат чији су техничко-пропагандни филтери били „Радио Слободна Југославија“ под окриљем Коминтерне као и „Радио Лондон“ са својим комунистичким кртицама (нарочито у Каиру) које су четничке диверзантске акције против Немаца, њихових гарнизона као и саобраћајница под немачком контролом пласирали као успехе постројби „највећег сина“.

Из свега горе наведеног предлажемо да се уместо „рехабилитације“ Драже Михаиловића пре свега „разгитоише“ Србија а удостојавање лика и дела команданта ЈВуО и његовог покрета спроведе (бар за прву руку) преко следећих конкретних државно-политичких одлука:

- да се 11. мај (1941. г.) прогласи „Даном почетка Трећег српског устанка“.
- да се називи улица, школа и других јавних установа именују по четничким војводама и догађајима везаним за равногорску борбу против непријатеља Српства у Другом светском рату.
- да се машин-бравар депортује у родну Хрватску или пак неку другу праву отаџбину (ако је уопште и сахрањен у „Кући цвећа“ собзиром да му мртво тело нико није ни видео).
- да се историји Равногорског покрета да заслужно место у историји српског народа.

15. октобар 2011. г. Виљнус

10. Saradnja Brozovih partizana i Pavelićevih ustaša

Sotirović B. Vladislav, dr. docent, Univerzitet Mykolasa Romerisa, Fakultet politike i upravljanja, Katedra političkih nauka, Valakupių g. 5, kabinet 57, Vilnius, Litvanija, vsotirovic@mruni.eu

Saradnja Brozovih partizana i Pavelićevih ustaša

Zgodovinski časopis, Ljubljana

Izvorni naučni članak: jezik Sr.

Cilj ovog članka je da konstruktivno doprinese balkanskoj i južnoslovenskoj historiografiji rasvetljavanju pitanja direktne i indirektno vojno-političke saradnje između partizana kaplara/“maršala“ Josipa Broza Tita i ustaša poglavnika Ante Pavelića na prostoru Nezavisne države Hrvatske u toku Drugog svetskog rata, 1941. g.–1945. g. kao i da ukaže na ideološko-političke korene i ciljeve ove saradnje. Članak je uglavnom zasnovan na primarnoj arhivskoj povosnoj građi koja se čuva u Beogradu a koja nije nikada korišćena od strane titoističke historiografije kao i na svedočanstvima učesnika u događajima iz redova Jugoslovenske vojske u otadžbini (tzv. „četnici“) a koji su se nakon 1945. g. našli u emigraciji.

Ključne reči: partizani, ustaše, Josip Broz Tito, Ante Pavelić, Nezavisna država Hrvatska, četnici, Drugi svetski rat, Jugoslovenska vojska u otadžbini

Autorov sažetak

Titografska „istorija“ protiv znanstvene historiografije

Kako vreme sve više i više prolazi nakon preminuća „najvećeg sina naših naroda i narodnosti“ Josipa Broza Tita (1892. g.–1980. g.) i kako sve više i više blede filmske trake o „herojskoj patriotskoj borbi“ Titovih partizana u režimskim propagandnim igranim filmovima (tipa „Neretva“, „Sutjeska“, „Užička republika“, „Dvoboj za Južnu prugu“, „Crvena zemlja“, „Valter

brani Sarajevo“, „Desant na Drvar“...) ³⁰ protiv „okupatora i domaćih kvisinga“ istina o pravom karakteru te borbe na područjima Nezavisne (Neovisne) Države Hrvatske (NDH) 1941. g.–1945. g. polako ali sigurno dokumentovano ugledava svetlo dana domaće znanstvene povesti (istoriografije). Za razliku od vremena Brozove samoupravne Jugoslavije, ali na žalost i dugo nakon 1991. g., u kojoj se ovaj period južnoslovenske povesnice tretirao samo kao „(h)istorija“ smatramo da je došlo krajnje vreme da na znanstvenu scenu stupi objektivna „(h)istoriografija“ umesto ispolitizovane titografije.

Uopšteno govoreći, u novijoj povesti južnoslovenskih naroda fenomen titoističkog revolucionarnog preuzimanja (tj. preotimanja) vlasti na prostorima Jugoslavije u toku Drugog svetskog rata (DSR) još uvek ostaje nedovoljno razjašnjen usled niza okolnosti od kojih su najbitnije po našem mišljenju dve: 1. nedostatak arhivske građe, i 2. nevoljnost državnih povesničara da isteraju istinu na čistac.

Što se tiče okolnosti nedostatka relevantnih (originalnih i autentičnih) povesnih istočnika za period građanskog rata i nasilne komunističke revolucije u DSR moraju se napomenuti osnovni razlozi za ovakvo *de facto* stanje stvari:

- revolucionarni pobednik u građanskom ratu, tj. Titovi partizani (tzv. NOVJ, tj. „Narodnooslobodilačka vojska Jugoslavije“) i KPJ (Komunistička partija Jugoslavije), je smišljenom i dobro organizovanom politikom uklanjanja, pa čak i fizičkog uništavanja, kako svoje sopstvene tako i „neprijateljske“ arhivske građe uspeo da u kratkom vremenskom razdoblju nakon vojne okupacije Beograda i Srbije u jesen 1944. g.

³⁰ Film „Bitka na Neretvi“ je bio najskuplji igrani film ikada snimljen u socijalističkoj Jugoslaviji. Titoističkom režimu je bilo izuzetno važno da glavne uloge igraju poznati holivudski glumci kako bi režim dobio na većem kredibilitetu kako u Jugoslaviji tako i u inostranstvu. Tako u filmu „Bitka na Neretvi“ pored jugoslovenske glumačke ekipe igraju i Orson Welles, Franco Nero, Yul Brynner pored Hardz Krugera i Sergeja Bondarčuka. U filmu „Bitka na Sutjesci“ budućeg doživotnog predsednika SFRJ igra niko drugi nego Richard Burton koji je za ovu ulogu dobio honorar od jednog miliona američkih dolara. Barton je, inače, po povratku u SAD nakon snimanja filma izjavio da mu je bilo vrlo teško da glumi ulogu jednog pravog (političkog) glumca. Falsifikovanje prave povesti DSR u ovim filmovima se možda najočiglednije vidi u filmu „Dvoboj za Južnu prugu“ Zdravka Velimirovića u kome su diverzantske akcije rušenja pruga četnika đenerala Draže Mihailovića (JVuO) jednostavno pripisane Titovim partizanima. Ratni („partizanski“) filmovi su u SFRJ bili udarni žanr sedme umetnosti. Prema nekim procenama, u ove ratne filmove Titove osobne kinematografije je država uložila više novca nego na sve ostale filmove zajedno a razlog je jednostavan: „partizanski“ filmovi su bili najefikasniji opšti i javni časovi istorije naroda i narodnosti Jugoslavije u DSR. Prikazivani su u školama a đaci su kolektivno odvođeni u bioskope. Sadržaj filmova se naravno adekvatno poklapao sa sadržajima iz obaveznih školskih udžbenika tako da su dobrim delom imali i funkciju nastavnih vežbanki. Ipak, ni jedan jedini od takvih „partizanskih“ filmova nije snimljen prema stvarnom istorijskom događaju tako da svi oni ostaju u domenu političke propagande jednog totalitarnog jednopartijskog sistema i režima i njegove titografije (opširnije videti u: Самарџић, *Фалсификати комунистичке историје*, str. 79–121). Snimanje ovakvih filmova je direktno pomagala JNA kako to i stoji u špici filma „Užička republika“.

eliminiše uglavnom sve kompromitujuće autentične i originalne dokumente koji bi mogli u većoj ili manjoj meri da ospore politikantsku propagandu zvanične titoističke historiografije nakon rata. Tako, npr., u jugoslovenskim arhivama se ne mogu naći ključna dokumenta o otvorenoj saradnji Titovih partizana sa ustašama, šiptarskim balistima i Nemcima kao i o otvorenoj antisrpskoj politici i vojnim akcijama titoističkog Vrhovnog štaba NOVJ kao i njemu potčinjenih operativnih komandnih štabova na samom terenu. Stoga su u ovom kontekstu sačuvana nemačka i italijanska dokumenta (arhivska građa) kao i memoarska literatura (zajedno sa dnevnicima) nemačkih i italijanskih komandanata (npr. austrijskog generala u službi Vermahta Gleze fon Horstenau)³¹ od ključne važnosti za razotkrivanje prave istine o politici i ciljevima borbe Politbiroa CK KPJ u vremenu borbe za preuzimanje vlasti u Jugoslaviji 1941. g.–1945. g.

- pobednik je takođe, isto tako dobro smišljenom politikom, ubacivao falsifikovana dokumenta a naročito falsifikovane fotografije u fajlove suparničke strane a koji se i dan danas mogu naći po raznoraznim arhivama širom bivše Jugoslavije ali se ova politika falsifikovanja povesnih istočnika naročito sistematski primenjivala u slučajevima kada je trebalo kompromitovati rukovodeći kadar Jugoslovenske vojske u otadžbini (JvuO) pod komandom đenerala Dragoljuba Draže Mihailovića.³²

³¹ Videti npr.: Ratni arhiv u Beču (Kriegsarchiv Wien = KAW), Ostavština Gleza fon Horstenau (B/67) uključujući i njegove zabeleške u formi dnevnika iz Zagreba od aprila 1941. g. do septembra 1944. g. (KAW, B/67-dnevnik); Kazimirović, *Nemački general u Zagrebu*.

³² Na primer, postoje dokumenta sa falsifikovanim potpisima komandanta Kraljeve gorske garde Nikole Kalabića (tj. čitava pisma) kao npr. jedno datirano 19.–20. decembra 1945. g. kao i retuširane fotografije četničkih komandanata a omiljeni „objekt“ je bio opet Nikola Kalabić kome je pripisana i lažna izdaja vrhovnog komandanta JVuO. Ipak, mora se istaći da je od strane Titoista ubedljivo najpodmukliji podmetnuti falsifikat navodno pismo (i to u dve verzije latinicom) koje je tobože Draža Mihailović uputio „d-ru ALOJZIJU STEPINCU, nadbiskupu zagrebačkom i metropoliti hrvatskom“ 15. aprila 1945. g. a u kome se traži prisna saradnja sa „hrvatskim narodom“ (tj. sa ustaškim i domobranskim bojovnicima) uz Stepinčev blagoslov radi suzbijanja komunističke pobedničke plime. Ako ništa drugo, da zaobiđemo raspravu o originalnosti i autentičnosti ovog pisma sa tehničke tačke gledišta, bilo bi apsolutno nelogično da pred sam kraj rata Mihailović traži prisnu saradnju sa ustašama i domobranima protiv kojih se do tada borio a koje napuštaju i Zagreb i ostatak Jugoslavije za nekoliko dana ili sedmica pritom odlično znajući da su i Paveličeve ustaše i Brozovi partizani dve iste hrvatske vojske. Ipak, u ovom slučaju začuđuje krajnja aljkavost titoističkih falsifikatora obzirom da su izdali jedno te isto pismo u dve različite varijante zaboravljajući pritom da onu prvu unište ili bar sklone na sigurno. Naime, u stenografskim beleškama sa „procesa stoleća“, tj. Draži Mihailoviću 1946. g. u Topčideru u Beogradu, faksimil Dražinog pisma Stepincu je objavljen na jednoj jedinoj stranici (97-oj) ali 39 godina kasnije to isto pismo se u zborniku četničkih dokumenata u četrnaestoj knjizi u četvrtom tomu objavljuje na dve stranice i pritom se razlikuju mesta kako adrese tako i samog datuma pored poslednjeg pasusa koji se u ovoj drugoj varijanti nalazi na sledećoj, tj. drugoj, stranici. U prvoj varijanti Dražinog navodnog pisma Stepincu natpis „Vrhovna komanda, 15. aprila 1945., armijski general“ sa Mihailovićevim potpisom se nalazi ispod teksta pisma dok se u drugoj varijanti pisma natpis „Vrhovna komanda, 15. aprila 1946.“ nalazi u gornjem desnom uglu pisma iznad početka teksta samog pisma. Oba ova pisma, inače, nemaju odgovarajući memorandum

Razlozi za ovakvu politiku ubacivanja falsifikata u fajlove „četničke“ građe se lako mogu objasniti i shvatiti ukoliko se zna da je već od samog početka građanskog rata u julu 1941. g. pa sve do samog njegovog kraja početkom 1946. g. JvuO bio i ostao jedini vojni i politički neprijatelj koji

je ozbiljno stajao na titoističkom putu preuzimanja vlasti pa stoga nije nimalo čudno da su sami Titoisti građanski rat i započeli u julu 1941. g. u zapadnoj Srbiji i nastojali da ga skončaju tek hvatanjem živog komandanta JvuO što im je i konačno pošlo za rukom „13. marta 1946.

godine, u jednoj kući na putu Vardište-Priboj, pod još uvek nerasvetljenim okolnostima“.³³ Đeneral im je bio potreban mnogo više živ nego mrtav kako bi ga zvanično „u ime naroda“ na montiranom staljinističkom tipu procesa osudili za kolaboraciju sa okupatorom i tako bar čisto formalno legalizovali svoj revolucionarni način preuzimanja vlasti u zemlji ogromnim delom i preko direktne saradnje partizanskih vojnih formacija kako sa inostranim okupatorom tako i pre svega sa njihovim domaćim satelitima, i to pre svega sa hrvatsko-bošnjačkim ustašama.

Povesnim istočnicima za istoriografiju protiv titografske „istorije“

Što se tiče rasvetljavanja pitanja glavnog, ako ne i jedinog, vojnopolitičkog protivnika i krvnog neprijatelja Brozovih partizana za vreme čitavog DSR u Jugoslaviji, a što je u direktnoj vezi sa temom ovog članka – saradnje Brozovih partizana i Pavelićevih ustaša, ovom prilikom navodimo prepis samo jednog arhivskog, originalnog i autentičnog „partizanskog“ dokumenta iz perioda „narodnooslobodilačke borbe“ iz koga se jasno vidi protiv koga se Brozovi „narodnooslobodilački“ borci

Vrhovne komande, pečat, ni broj pod kojim su zavedena za razliku od originalnih dokumenata Vrhovne komande JVuO. Sam Draža se potpisivao kao *đeneral* dok u ovom slučaju stoji *general* (Михаиловић, *Pat u mir ħenerala*, str. 365; *Zbornik dokumenata i podataka*, tom XIV, knjiga 4, str. 989–990). Videti takođe i: Zečević, *Dokumenta sa suđenja Ravnogorskom pokretu; Izdajnik i ratni zločinac Draža Mihailović pred sudom*). U navodnom pismu Stepincu aprila 1945. g. je falsifikovan i potpis Draže Mihailovića kao i u nekim drugim falsifikovanim pismima (Brašiću, Mati Matičeviću). Originalni Dražin potpis latiničnim grafemama se nalazi npr. u pismu grčkom generalu Zervasu koje je pisano na francuskom jeziku. Pismo je datirano 5. februara 1944. g. i verifikovano je sa jasno čitljivim pečatom „Komande Jugoslovenske vojske u otadžbini“ što nije slučaj sa npr. pečatom na pismu Mati Matičeviću datiranom 29. studenog 1944. g. (Самарџић, *Фалсификати комунистичке историје*, str. 36).

³³ Николић, *Историја Равногорског покрета*, III, str. 314.

nisu a protiv koga se jesu borili. Iz ovog dokumenta, što je još bitnije, jasno proizilazi i za šta su Brozovi partizani ratovali čitave četiri godine (dokument je u originalu napisan latiničnim grafemama i obiluje gramatičkim i stilističko-jezikoslovnim greškama) a glasi:

„Dragi Iso, malo će te začuditi način na koji ti dostavljam ovo pismo. Ali neka to ne dovodi u sumnju. Kad se jednom sastanemo objasnićemo vam sve. Evo o čemu se radi.

Sa VI Brigadom, pojačanom sa delovima majevičkog odreda ili fruškogorskog, hitno se prebacite između Goražda i Medjedje na sandžačku stranu i čistite teren od četnika u pravcu Zaborka i Čajniča. Ovde ćete uhvatiti vezu sa levim krilom naše I Divizije i dobiti dalje direktive.

Na svome putu, tj prilikom prebacivanja ne sukobljavajte se sa Nemcima, ne preduzimajte ma kakve akcije na pruži, jer je to u interesu sadašnjih naših operacija. Još pre vašega prelaza pošaljite kurire u pravcu Ustikoline, gde će uhvatiti vezu sa našim jedinicama.

Najvažniji naš zadatak sada jeste uništiti četnike Draže Mihajlovića i razbiti njegov upravni aparat koji predstavlja najveću opasnost za daljnji tok narodno-oslobodilačke borbe.

Sve ostalo saznaćete kad se sastanemo.

U istočnoj Bosni ostavite manje odrede čiji će zadatak za sada biti borba protiv četnika i mobilizacija novog ljudstva. Pojačavanje VI Brigade nesme ići na račun brzine pokreta u gore predviđenom pravcu.

29-III-1943 g.

S drugarskim pozdravom

potpisali: Josip Broz Tito, Aleksandar Ranković i Sreten Žujović³⁴

Iz ovog navedenog arhivskog korpus deliktija je jasno ko je ne samo najveći, već pre svega i jedini neprijatelj Brozovim revolucionarima koji su bili u Jugoslaviji ništa drugo nego podružnički odredi Staljinove Crvene

³⁴ AVI, pismo Isi od 29. marta 1943. g.

Armije čije je političko rukovodstvo nekoliko puta na moskovskim zasedanjima Kominterne u međuratnom periodu izdavalo direktive o razbijanju Jugoslavije kao „velikosrpske i versajske tvorevine“. Stoga i nezačuđuju napisani redovi u dokumentu da su četnici Draže Miha(j)lovića jedini i pravi neprijatelji na putu stvaranja nove socijalističke Jugoslavije. Na već navedeno pismo bosanskom komunističkom komandantu Isi Jovanoviću, koje su pored Josipa Broza potpisali i Aleksandar Ranković i Sreten Žujović, se direktno nadovezuje i pismo, tj. depeša, koju je Tito svojeručno napisao i potpisao 30. marta 1943. g. u vidu naredbe i uputio štabu „Bosanskog korpusa NOVJ“ a u kome doslovce stoji (u originalu latinični) tekst:

*„Svu vašu borbu upotrebite protiv četnika u centralnoj Bosni i Krajini, a odbrambenu borbu voditi protiv ustaša ako vas napadnu“.*³⁵

Zvanična državna jugoslovenska (h)istorija iz 1980.-tih i 1990.-tih godina ima i „umesne“ odgovore na ovakve *korpus delikti* arhivalije iz DSR da se tu navodno radilo o izdvojenom slučaju koji se objašnjava trenutnom vojnom i političkom situacijom na zapadnojugoslovenskom ratištu obzirom da su Nemci organizovali operacije Weiss 1 i Weiss 2 (tzv. „Neretva“) protiv Titovih partizana a, kao što je poznato, davljenik se i za slamku hvata. Međutim, smatramo, ovde se nije radilo o trenutnom „okretanju ćurka naopako“ usled „novonastale situacije“ kako bi se spasla živa glava već se radi o strateškoj politici i delovanju Brozovog Vrhovnog štaba na terenu u toku čitavog DSR. Naime, Nemci nisu organizovali ofanzive Weiss 1 i Weiss 2 protiv partizana već protiv Mihailovićevih četnika kako bi ih razbili na prostoru Krajine, Bosne, Hercegovine i Dalmacije pre planiranog savezničkog iskrcavanja na istočnu obalu Jadrana.³⁶ Sklopivši direktan sporazum sa Titovim političkim predstavnicima iz Vrhovnog štaba marta 1943. g. („Martovski sporazum“) Nemci su faktički poslali (tj. „gurnuli“) partizane na četnike da im na Neretvi odrade posao što su Titovi borci i ispunili uz stihove „Partizani spremte mitraljeze da pucamo na kralja i Engleze!“ Dakle, zajednički i jedini neprijatelji i Nemcima i Titoistima su bili četnici (tj.

³⁵ AVI, kopija Titove svojeručne depeše.

³⁶ Na neposrednu saradnju Brozovih partizana i Pavelićevih ustaša na prostoru tzv. „Bihaćke republike“ ukazuje nemački general Fortner koji je bio komandant nemačke 718.-te divizije. On je u svom izveštaju od 26. decembra 1942. g. procenjivao da komunisti vladaju teritorijom oko Bihaća u dužini oko 250 i širini do 100 kilometara. Na ovoj teritoriji se prema njemu nalazilo oko 63.000 partizanskih boraca. U svom novom izveštaju od 6. januara 1943. g. isti Fortner izveštava svoje nadležne da su Brozovi partizani u domobranskim i ustaškim vojnim garnizonima „bez muke mogli doći do plena u hrani i oružju“ (*Zbornik dokumenata i podataka*, tom XII, knjiga 2, str. 952; *Zbornik dokumenata i podataka*, tom XII, knjiga 3, str. 18).

JvuO) Draže Mihailovića koji su se u proleće te 1943. g. spremali da sačekaju i prihvate anglo-američke saveznike u Dalmaciji što je za Nemce značilo otvaranje drugog fronta u Evropi i povlačenje nazad u Nemačku a za Titoiste kraj kominternovske politike o komunističkom preuzimanju vlasti u Jugoslaviji.³⁷

Ovde je u kontekstu tematike članka neophodno skrenuti pažnju na jednu epizodu iz povesti Titove sovjetske „Bihaćke republike“ kada su partizani pri napuštanju bihaćke teritorije silom pokrenuli veliki deo srpskog, ali ne i hrvatskog i muslimanskog, življa sa sobom prema Neretvi i eventualno dalje prema Srbiji. Tada je pokrenuto između 40.000 i 50.000 srpskih civila a ovaj pokret je imao trojaku funkciju: 1. civili su predstavljali komunističkom vođstvu živi štit, 2. na ovaj način je izvršeno etničko čišćenje terena, i 3. narod je sprečen da prebegne na susednu teritoriju oko Gacka koja je bila pod četničkom kontrolom. Povodom ovog događaja vrhovni komandant JvuO Draža Mihailović je uputio (izbegličkoj) Jugoslovenskoj vladi u Londonu sledeću depešu:

„Zbog ovog komunističkog terora mase naroda povlače se od Bihaća ka Glamoču. Čim se Nemci približe, ove nezaštićene narodne mase ostavljaju se na milost i nemilost Nemaca i ustaša koji ih nepoštedno masakriraju. Ono što slučajno izbegne, smrzava se na snegu i ledu. Između Drvara i Glamoča ima preko 500 smrznutih leševa žena i dece. Ovo je više nego užas. To je borba koju vode komunisti i na koju ih podstiče inostrana propaganda, da bi se planski uništio naš narod.“³⁸

Nakon DSR državno-partijska jugoslovenska istoriografija je plasirala tezu da je u navedenom slučaju (srpski) narod dobrovoljno pošao sa Titovim partizanima, tj. da se u ovom slučaju radilo o „humanitarnoj akciji“ spašavanja civila što je i sam Broz potvrdio 1948. g. na Petom kongresu KPJ u Beogradu doslovce rekavši sledeće:

„Sa našom vojskom ogromna masa od 50.000 žena, dece i staraca povlačila se ka Livnu... Sve jedinice ostavljene su na svojim položajima, dok se Vrhovni štab sa tri proletherske divizije povlačio ka Neretvi.“³⁹

³⁷ Komintern je 1935. g. usvojila stav da se usled nadolazeće nacističke opasnosti i rata Nemačke (kao eksponenta zapadnih buržoazija) protiv SSSR-a ne ide na razbijanje Jugoslavije kako bi se mogla i sama što duže odupreti nemačkoj invaziji pre nemačkog pohoda na istok. Nakon napada Nemačke na SSSR 22. juna 1941. g. i u toku čitavog rata stav Moskve je bio da jugoslovenski komunisti pod plaštom „antifašističke borbe“ preuzmu vlast u čitavoj zemlji nakon čega bi Jugoslaviju uključili u sovjetski vojni, politički i ekonomski blok.

³⁸ Кнежевић, *Слобода или смрт*, str. 186.

³⁹ Ibid.

U stvarnosti je, međutim, dotični civilni narod protestovao tražeći da mu se omogući prevoz i obezbedi hrana i odeća kako bi preživeo oštru bosansku i hercegovačku zimu. Šta se nakon ovog protesta dogodilo možemo pročitati u sledećem istočniku:

„Nećkanja naroda staraca, žena i dece – komunisti su proglasili vrstom pobune, saboterstva, fašizma i sveg drugog. Ubijali su oni tada na licu mesta. Ubijali su za svaku sitnicu. Ubijali su majke, koje su se borile ne za sebe, već za spas svoje dece, jer ih nisu hteli voditi u smrt. Politkomesari, „narodni odbori“, terenski radnici i njihove sluge, dali su se na posao. Išli su oni od kuće do kuće, izbacivali su iz istih žene i decu. Izbacivali su ih na ulicu, na puteve. Svrstavali su oni ovaj jadni narod u kolonu smrti, koja je krenula putem golgote, na kojoj se moralo umreti.“⁴⁰

Jasno je da su u ovoj akciji (srpski) civili morali da odigraju ulogu „živog štita“ Brozovim partizanima u nastupajućem sukobu u dolini Neretve sa glavnim i jedinim vojnim i političkim protivnikom – Mihailovićevim četnicima na koje su ih gurnuli Nemci kako bi nakon definitivnog obračuna partizana i četnika dokusurili pobednika u novoj ofanzivi („Schwarz“, tj. tzv. „Sutjeska“ iliti „Peta neprijateljska ofanziva“). O ličnoj sudbini jednog dela civila iz ove „kolone smrti“ govori, nadovezujući se na svedočenja Maneta Pešuta, i još jedan svedok događaja – Vladimir Dedijer, ovog puta sa komunističke strane:

„Ide večeras majka po ledu bosa, s nekim krpama oko nogu, koje su tako duge da se vuku po mrazu za njom. Na leđima u džaku dete kuka. Drugo vuče za ruku, a treće najstarije, ide i plače. Nisu jeli ništa već dva dana...“

Priđem jednom prozoru zakovanom daskama. Neko nariče iz prizemlja. Obišao sam kuću, sišao na drum i došao pred vrata prizemlja. Vidim kroz razvaljena vrata ljudi sede kraj vatre, prekriveni ćebadima, nemi, nepomični. Jedno dete iz sveg glasa zapomaže. Nešto se otima pod ćebetom. Prišao sam korak bliže i viknuo što sam jače mogao. Presta rvanje, ali dečji glas ne. Podiže se ćebe i ukaza se lice one majke, koju sam danas video s troje dece. Oči staklaste, sva je bila u znoju. Shvatio sam šta se događa. Ona je davila rođeno dete. Dojadilo joj. Kuka, kuka, traži hleba. Ona je umorna, gladna, leđa su joj otpala od nošenja najmlađeg, ruke od teglenja ono dvoje. I jednostavno je htela da oslobodi i dete i sebe daljih muka. Da sam došao minut kasnije – ujutro bismo

⁴⁰ Пешут, Револуција у Лици, str. 225.

zatekli samo detinji leš. Nije slučajno žena rekla večeras kad sam je sreo na drumu: 'Sveta smrti, uzmi me!'

Već dvadeset i jedan dan ona beži iz Banije s decom pred „Princ Eugenom“ i „Vražjom divizijom“. Prepešačila je na ovom mrazu 350 kilometara.“⁴¹

O grupnom stradanju (srpskih) civila februara meseca 1943. g. iz gore spomenute „kolone smrti“ svedoči komandant „Dinarske četničke divizije“, vojvoda Momčilo Đujić a čije svedočenje baca potpuno novo svetlo na titoističku istori(ografsku) floskulu o „humanosti“ i „bitkama za ranjenike“ („Neretva“) Brozovih partizana:

„Komunisti razglase da Nijemci, ustaše i četnici idu zajedno, da kolju sve, sve redom. I povukli su za sobom dosta žena i djece iz Like. Ja sam na visini Grahova sačekivao Titove kolone i kupio taj narod, smještao ga u moja sela i kasnije vraćao kućama. Mnoge su žene, međutim, vukle dječicu sa sobom: neće mater da ostavi dijete! Tito je lukavo došao na ideju – pošto se vojska sporo kreće radi žena i djece – da jedan poseban bataljon preuzme djecu, a matere neka idu sa svojim muževima. Bolničarke i posebne jedinice, navodno, vodiće računa o djeci. I sada, on je pokupio tu djecu... jedno sto pedeset. A ispod vrha planine Šatora postoji Šatorsko jezero, vrlo žive vode, i tu je bila državna kuća za čuvara šume. Luksuzna vila, planinski stil. Sva ta djeca, ja sam brojao kosturiće njihove, sva su smještena u tu kuću i kuća je zapaljena. Ja sam kasnije naišao, mjesec dana kasnije, snijeg je bio, a koščice one dječice virile su iz snijega. Tu sliku takođe ne mogu zaboraviti. Nijesmo imali fotografskog aparata, ali jedna scena mogla bi se uzeti za vječni spomenik: Ličanka, majka koja nije htjela da preda djecu, sjela je na kamen šumske staze, otprilike jedan kilometar od one kuće. Još se leševi nijesu raspali, još su bili zamrznuti. Majka jedno dijete ovako na dojku pritisla, jedno je, na koljenima, uhvatilo ručicama ispod pazuha, a jedno leži na zemlji, najstarije, uhvatilo se rukama oko njene noge. Ta slika mi nikada ne izlazi iz glave. I ko onda ne bi ubijao komuniste, ko ne bi ubijao ustaše?“⁴²

Da ovo svedočenje iz prve ruke o ponašanju Brozovih partizana prema ranjenicima iz ranog proleća 1943. g. nije izmišljeno i da u stvari odgovara pravom stanju stvari na terenu u toku samog DSR (za razliku od igranog filma „Bitka na Neretvi“, tj. tzv. „bitke za ranjenike“) potvrđuje

⁴¹ Ibid., str. 227.

⁴² Глигоријевић, Србија на западу, str. 132–133.

nam još jedan relevantni izvor iz te iste 1943. g. iz decembra meseca. Ovaj povesni dokument je takođe jako bitan i za razrešavanje enigme ratnog lika i dela Josipa Broza Tita o kome je pisano do sada mnogo i naširoko ali uglavnom bez osvrta na relevantne, tj. pouzdane, arhivalije. U svim ovim biografskim napisima ostalo je ipak do kraja nerazjašnjeno njegovo stvarno poreklo i njegov osobeni karakter do osvajanja vlasti oružanim putem.⁴³ U nameri da konstruktivno doprinesemo rasvetljavanju ove nepoznanice prilažemo jedan od bitnih arhivskih dokumenata koji baca dosta svetla na rešavanju oba spomenuta „biografska“ problema uključujući i „pitanje ranjenika“. Radi se naime o strogo poverljivom dokumentu beogradske specijalne policije o „Titu“ od 13. decembra 1943. g. a koji se nalazi u *Arhivu Jugoslavije* u Beogradu.

U ovom dokumentu otkucanom na pisaćoj mašini ćirilničnim grafemama se kao pošiljalac navodi Uprava Grada Beograda, Odeljenje specijalne policije a kao adresant Pretsedništvo Vlade u Beogradu. Dokument je sledeće sadržine i prenosimo ga onako kako je autohtono i izdat sa tri leksičko-faktografske dopunske ispravke u velikim zagradama:

„Ovom Odelenju je čast izvestiti Pretsedništvo, da je primljeno obaveštenje, koje sadrži izvesne pojedinosti o akciji partizanske vojske, o ličnosti njihovog “komandanta” Tita, njegovom načinu života, kao i o odnosu između njega, njegovih najbližih saradnika i njegove vojske. Ova obaveštenja primljena su od lica koja su pre izvesnog vremena došla iz Crne Gore.

Tako je primljeno obaveštenje da je Tito sa svojim štabom prošloga leta boravio na planinama blizu Nikšića i to na mestu zvanom “Goransko”. Tu na “Goransko”, partizanski štab je organizovao i sanitetsku službu koristeći tamošnju bolnicu, gde su se lečili i ranjeni partizani. U ovoj bolnici lečili su se i meštani, od kojih je jednim delom i primljeno ovo obaveštenje. U odnosu na samu ličnost Tita podaci s kojima se raspolaže su apsolutno identični s podacima koji su primljeni od ovih lica. Pored poznatih podataka primljeni su još i ti, da je Tito uzrasta srednjeg, spoljašnjosti uglađene i da nosi građansko odelo koje je mahom novije. Govori jednim pokvarenim srpskim jezikom, koji liči na kajkavski.

⁴³ Godine 2010. je u Beogradu izašla prva do sada objavljena zbirka strogo poverljivih arhivskih dokumenata o ličnosti i delu Josipa Broza Tita u kojoj se nalazi više od 250 dokumenata: Симић, Деспот, Тито, строго поверљиво. Архивски документи. Rezultate psihopolitičke analize ličnosti Josipa Broza Tita videti u: Адамовић, Три диктатора: Стаљин, Хитлер, Тито. Психополитичка паралела. Ovo je, inače, do sada najbolja i najkompletnija Brozova psihobiografija.

Odnos između Tita, njegovog štaba i članova je autoritativan i to bilo u službenom ophođenju ili privatnom životu. Ova razlika naročito se ogleda u ophođenju Tita prema svojim saradnicima, čak i onim najužim. I sam način života znatno se razlikuje od života ostalih, jer dokle Tito ima izobiljnu hranu, razne slatkiše i živi nemoralnim životom i ima kraj sebe jednu mladu devojkicu jevrejskog porekla sa kojom je i ranije živio, dotle njegova "vojska" dobija vrlo slabu hranu. Ovakvu slabu hranu dobijaju čak i bolesnici – ranjeni partizani.

Njegovu najužu okolinu pored ostalih sačinjavaju i jevrejin Moša Pijade kao i biv[šij] jugoslovenski oficiri general Orović Savo i kapetan Jovanović [Arso], mada se za ovu dvojicu tvrdi da su slučajno prišli njima. Pored ostalog tvrdi se da u štabu Titovom ima samo mlađih ljudi, ukoliko se to ne odnosi na njihove važne funkcionere.

Štab Titov je vrlo pokretljiv i redak je slučaj da se negde duže vremena zadrži. Pokret se javlja uvek onda kada je primljeno obaveštenje od strane obaveštajaca o pretstojećoj opasnosti. Takav slučaj dogodio se je i s ovim poslednjim mestom bivakovanja, odakle su i potekli ovi podatci. Prilikom pokreta s planine i mesta zu[anog] "Goranjsko" partizani su spalili svu arhivu, kao i samu zgradu u kojoj su bili, pa čak i 40 svojih najtežih ranjenika, što oni to često i rade.

Obaveštajna služba razvijena im je u vrlo jakoj meri i mahom su za ovu službu upotrebljavane tamošnje meštanke, ređe meštani, čiji spoljašnji izgled nije skretao pažnju tamošnjih vlasti. Iz istih izvora saznaje se da se danas Tito i njegov štab nalaze u planinama između Plevanja, Pavinog Polja i Nikšića.

Prednje obaveštenje ustupa se naslovu, s molbom radi znanja i upotrebe istog.

Po naredbi, Upravnik Grada Beograda, Šef Odelenja specijalne policije, Inspektor.⁴⁴

Za nas je ovom prilikom najbitnija vrednost ovog dokumenta upravo ono što se donosi na samom njegovom kraju a to je da su Titovi partizani prilikom povlačenja pobili svih svojih 40 teških ranjenika, tj. one koji nisu mogli da se kreću pa ih je stoga trebalo nositi. I to nije prvi put već

⁴⁴ AJ, strogo poverljivi izveštaj beogradske specijalne policije o „Titu“.

česta pojava u redovima Brozovih borovnika kako to tvrdi izvor. O tome dakle svedoče meštani informatori koji su i osnova pisanja ovog policijskog izveštaja. Dakle, ništa od dobro nam „poznate“ partizanske neizmerne humanosti za ranjene drugove zbog kojih se ruše na Neretvi ćuprije ali očigledno samo u režimskim „partizanskim“ filmovima.

U kontekstu našeg konkretnog priloga reviziji zvanične titografske povesti „naših naroda i narodnosti“ u DSR ukazali bismo na problem rasvetljavanja pitanja odnosa Brozovih partizana i Pavelićevih ustaša. Naime, nakon raspada i rasturanja Brozove Jugoslavije isplivavava na površinu arhivska građa koja potvrđuje (do sada samo „četničku propagandu iz inozemstva“) o otvorenoj i sistematsko-strateškoj saradnji hrvatskih ustaša i Brozovih partizana. U ovom konkretnom slučaju koji bismo ukratko elaborirali radi se o dokumentovanoj saradnji ustaša i partizana na prostoru gore već spomenute oblasti oko Gacka – Gacke doline.

Ova dolina kao i čitava Gacka oblast je dobila naziv po reci Gackoj a prostirala se od Medaka preko Gospića i Gorskog Kotara pa sve do Srpskih Moravica na severu nedaleko od granice sa Slovenijom, tj. Kranjskom. Na ovom prostoru su se nalazile italijanske, ustaške, partizansko-komunističke i četničke („Dinarska četnička divizija“ pod komandom bivšeg popa a ratnog vojvode Momčila Đujića) vojne formacije. Partizani sa sovjetskim vojnim oznakama su tokom čitavog ratnog perioda pokušavali vojnim udarima gerilskog tipa da preotmu ovu zonu od četnika Dinarske divizije ali im to nije polazilo za rukom i zbog toga što se lokalno srpsko (većinsko) stanovništvo uglavnom opredeljavalo za četnike (JvuO) a ne za partizane a jedan od krucijalnih razloga za ovakvo prestrojavanje je bila i vidljiva saradnja partizana sa Pavelićevim ustašama, kao i činjenica da su partizanski odredi komunističkog tzv. „Glavnog štaba Hrvatske“ svojim ponašanjem na terenu učestvovali u genocidnoj politici ustaškog Zagreba prema lokalnim Srbima. Upravo na ovim prostorima je i došlo za vreme DSR do otvorene i nedvosmislene saradnje ustaša i partizana a jedan od klasičnih primera je slučaj sa saradnjom na terenu između dva rođena brata Hrvata – Ive Rukavine, komandanta „Glavnog štaba Hrvatske“ i Juce Rukavine, komandanta najzloglasnije ustaške bojne formacije – „Crne legije“.⁴⁵

O kakvoj konkretnoj vojnoj saradnji na terenu se u ovom slučaju radilo govori povesni izvor iz prve ruke kazujući da su komunističke formacije povučene na „narodni zbor“ u selo Kunić i to u trenutku kada 1.500

⁴⁵ Пешут, *Револуција у Лици*, str. 181–217. Mane Pešut je bio komandant bataljona „Dinarske četničke divizije“. Nakon rata je emigrirao u Nemačku gde je napisao spomenutu knjigu koja je istorijski izvor prvog reda obzirom da ju je pisao očevidac. Pešut je u Nemačkoj uređivao časopis „Beli orlovi“.

ustaških bojovnika prodire preko Korduna i Like. Dakle, u trenutku kada jedan rođeni brat Hrvat prodire sa svojim bojovnicima da zatre sve što je srpsko koliko se to može u datom momentu, u tom istom trenutku drugi brat Hrvat umesto da brani narod od pokolja svoje vojne formacije povlači sa pravca prodora formacija drugog brata i to na narodnu konferenciju. Dakle, oni koji bi trebalo da brane narod od pokolja umesto da to i rade idu na seoska politička posela.

Evo šta konkretno piše o ovom događaju Mane Pešut:

„I dok su, partizanski heroji, igrali kolo i veselili se, dotle su ustaše nesmetano vršile svoj krvavi pir. Koliki je bio plen, lov na Srbe, videlo se najbolje po vrsti ubijanja. Plen je bio toliki, da ustaše nisu imale vremena po njihovom urođenom principu, žrtve najpre sadistički mučiti a potom ubijati, već su samo presecali vratove. Najveći zločin počinjen je u Tržiću i Primišlju a potom u Veljunu i Perjasici. Mnoge žrtve, koje nisu odmah umrle, prevezene su volovskom upregom na četničku teritoriju u Plaški, gde im je ukazana prva pomoć. Za celo vreme pokolja nije ispaljena ni jedna partizanska puška na ustaše.“

Ovo svedočenje umnogome potseća na slučaj „krvavog Kragujevačkog oktobra“ iz 1941. g. kada su partizanske jedinice bukvalno šenlučile u obližnjem selu Divostinu za vreme streljanja civilnog stanovništva od strane Nemaca uz komunističko obrazloženje seljacima iz Divostina da onaj ko nije sa njima jeste protiv njih.

Međutim, ovde nije i kraj priče o dva brata Hrvata iz obitelji Rukavina. Naime, postoji i svedočenje kapetana Ilije Popovića, koji je bio oficir američke obaveštajne službe poznate kao OSS (kasnija CIA) a koji je bio poslat kao obaveštajna veza u partizanske jedinice za vreme Konferencije u Teheranu novembra 1943. g.⁴⁶ Ovaj američki oficir je svojim rođenim očima video ustaškog zapovednika Jucu Rukavinu u statusu gosta na gozbi u jednom štabu partizanskih bojovnika i to baš u vreme zasedanja „velike trojice“ u Teheranu na kojem se između ostalog rešavala i sudbina posleratne Jugoslavije. Tom prilikom je politički komesar dotičnog partizanskog odreda pozvao i kapetana Iliju Popovića na večeru i sa tog

⁴⁶ Da se potsetimo da su Saveznici (SAD, Velika Britanija i SSSR) u okviru antifašističke koalicije na ovoj konferenciji koja je trajala od 28. novembra do 1. decembra 1943. g. priznali partizanski pokret Josipa Broza Tita kao saveznički i antifašistički pod pritiskom Staljina i što je još važnije, ovaj pokret je priznat kao jedini legitimni politički predstavnik Jugoslavije. O sukobu između vlade SSSR i Jugoslovenske kraljevske vlade u Londonu i JVuO vidi u: Popović, *Jugoslovensko-sovjetski odnosi*, str. 90–108. Najnovija mini antologija dokumenata izbegličkih vlada Kraljevine Jugoslavije u DSR je objavljena 2008. g. u: Николић, *Владе Краљевине Југославије*.

gozbenog događaja ostalo je sledeće svedočenje ovog američkog obaveštajnog oficira:

„Došao sam u jednu kuću i za stolom video kako sede dvojica ustaša (poručnici) i major Rukavina (isto ustaša). Taj major Rukavina imao je na sebi nemačko odelo i gvozdeni krst. Ja sam onda komesaru rekao: ‘Nisam došao u Jugoslaviju da sedim i jedem sa krvopijama koje su ubijale srpski narod. Ja sam došao da se protiv njih borim’. Četiri puta sam ulazio u Jugoslaviju i nikada nisam video da su se partizani borili protiv Nemaca. Iz Jugoslavije sam izneo mnogo ranjenika u Italiju i svaki mi je kazao da njegove rane nisu od neprijatelja nego: ‘Moje su rane od mog brata’.“⁴⁷

Na direktnu saradnju partizana i ustaša na prostoru NDH ukazuje i izrađena mapa ustaških zločina nad srpskim stanovništvom od strane Bogdana L. Bolte (takođe učesnika u događajima) koji u svojoj knjizi *Gračačka četnička brigada* faktografski zaključuje:

„Mi znamo, da tamo gde su bile četničke jedinice u južnoj Lici, ili ma gde, ustaše nisu mogli ubiti ni jednog Srbina putem masovnog pokolja. A tamo, gde su bili partizani, i to sa svojim jakim snagama, kao što su ih imali u srednjoj Lici i Krbavi, u srezu udbinskom i koreničkom, ustaše su u tamošnjim srpskim selima nesmetano vršili pokolje tokom rata, kao što su i 1941. g. Dokazano je da je partijska partizanska komanda Hrvatske u leto i jesen 1942. g. namerno sklanjala partizanske jedinice iz srpskih sela u tome delu Like, da otvori put ustašama, da u njima izvrše pokolj.“⁴⁸

Na isti zaključak o partizansko-ustaškoj političkoj i vojnotaktičkoj saradnji na prostorima čitave NDH nas navodi i još jedna mapa pod naslovom „Pokolji Srba u Jugoslaviji (april 1941.–avgust 1942. g.)“ a koja je štampana u knjizi: Кнежевић, *Слобода или смрт*, str. 44.

Nova nemačka dokumenta iz nemačkih arhiva o saradnji partizana i ustaša u borbi protiv Dangićevih četnika⁴⁹ objavljena su 2005. g. u beogradskom stručnom časopisu *Vojnoistorijskom glasniku* i to u prikazu

⁴⁷ Ovo svedočenje američkog kapetana Ilije Popovića je štampano u časopisu *Погледи*, Kragujevac, br. 74, 11. januar 1991. g. Kao direktan dokaz otvorene saradnje Brozovih partizana i Pavelićevih ustaša u DSR služi i autentična fotografija na kojoj se vide jedan ustaša (stoji) i jedan partizan (na konju) kako se rukuju u uniformama i sa oružjem okruženi sa još nekoliko svojih saboraca. Fotografija je objavljena u: Самарџић, *Фалсификати комунистичке историје*, str. 163.

⁴⁸ Bolta, *Gračačka četnička brigada*, str. 205–206.

⁴⁹ Major Jezdimir Dangić je bio komandant četničkih jedinica „Jugoslovenske vojske u Otadžbini“ u Istočnoj Bosni i Hercegovini do aprila 1942. g., gde je prvenstveno štitio srpski narod od ustaških pokolja, kada je zarobljen od strane Nemaca i poslat u logor Strij u Poljskoj.

knjige nemačkog historičara Klause Šmidera *Partizanski rat u Jugoslaviji 1941–1944*. U prikazu se na jednom mestu, pored ostalog, doslovce kaže da je na slom četničkih jedinica Jezdimira Dangića u Bosni i Hercegovini „uticala taktička saradnja između ustaša i partizana početkom aprila 1942, koja je trajala oko dve nedelje. U tom periodu su ustaše dva puta isporučile municiju partizanima“.⁵⁰

Ukazali bismo i na jedan dokument iz jugoslovenskih arhiva koji takođe nedvosmisleno ukazuje na direktnu fuziju partizana i ustaša. Radi se, naime, o naređenju Brozovog Vrhovnog štaba „Narodnooslobodilačke vojske i Partizanskih odreda Jugoslavije“ (NOV i POJ)⁵¹ kao strogo poverljiva depeša zavedena pod brojem 785 od dana 25. jula 1943. g. Deo naređenja koji je za nas u ovom trenutku najbitniji glasi:

„Da što pre uhvatite vezu sa ustašima drugom Drekalom, koji je upućen iz glavnog štaba Ustaškog u Zagrebu. On obilazi ona mesta u kojima se nalaze ustaške jedinice i propagira odnosno naređuje fuziju ustaša i partizana...a u vezi dobivenih instrukcija iz Zagreba. Do sada je obišao sve ustaške jedinice koje se nalaze u Primorju, a kao najzadnje obišao je Imotski. Posle sastanka u Imotskom otišao je javno u Zapadni deo Imotskog sreza po selima: Studenici, Aržano, Lovreno i Čista, da bi sa njima utvrdio detalje. Sa njim sarađuje Boglić ustaški stožernik iz Omiša, kao i većina fratara Franjevac, koji za njegov račun vode najžešću propagandu u tom pravcu. Ovi podaci primljeni su od druga pukovnika A. Jovanovića, kao potpuno tačni dostavljaju vam se radi orijentacije. U vezi ovoga stupite odmah u vezu sa drugom Drekalom i ukoliko to nijeste učinili u vezi ranije izdatih instrukcija otpočecete na toj bazi organizaciju „U-2“ teritorije.“⁵²

Sporazumi o saradnji

Iz svega gore navedenog smatramo da je jasno da je koordinacija vojnih akcija, politička i taktička saradnja Brozovih partizana i Pavelićevih ustaša u toku DSR na prostoru NDH bila pre svega unapred planirana i sistematski sprovedena u delo. U vojnom i taktičkom smislu ova saradnja se zasnivala na sporazumu kaplara/maršala Josipa Broza Tita i

⁵⁰ Citat preuzet iz knjige: *Равногорска омладина у рату 1941–1945*, str. 332.

⁵¹ Ovako su se zvanično nazivale partizanske bojne formacije KPJ od decembra 1942. g. do marta 1945. g. Od marta 1945. g. do 1951. g. Brozove oružane formacije se nazivaju „Jugoslovenska armija“ (JA) a od 1951. g. „Jugoslovenska narodna armija“ (JNA). Ove formacije se od jula 1941. g. do januara 1942. g. nazivaju „Narodnooslobodilački partizanski odredi Jugoslavije“ (NOPOJ) a od januara do decembra 1942. g. „Narodnooslobodilačka partizanska i dobrovoljačka vojska Jugoslavije“ (NOP i DVJ).

⁵² Citat preuzet iz knjige: *Равногорска омладина у рату 1941–1945*, str. 336.

poglavnika Ante Pavelića krajem decembra 1941. g. kada je na sastanku generalnog sekretara KPJ Josipa Broza Tita sa predstavnicima hrvatskih ustaša u Rogatici (Bosna) dobijena saglasnost ustaškog poglavnika Ante Pavelića za isporučivanje oružja i municije Brozovim partizanima kao i za dozvolu nesmetanog boravka na teritoriji i prolaska kroz teritoriju NDH. Na osnovu ovog sporazuma partizansko vrhovno vojno i političko rukovodstvo je neometano boravilo na teritoriji NDH od 25. januara pa sve do 25 maja 1942. g. u Foči iako su u njihovom okruženju bili ustaški i italijanski garnizoni i to na domet topova, minobacača pa čak i mitraljeza. Ovo neometano bivačovanje partizanske vojne i političke vrhuške od skoro pola godine na teritoriji NDH je rezultat potpisivanja partizansko-ustaškog sporazuma o kolaboraciji sredinom januara 1942. g., u svakom slučaju nakon 12. januara kada je Brozov specijalni poverenik Edvard Kardelj, kao član CK KPJ, iz Čevljanovića (kod Rogatice) otputovao u Zagreb da ovaj sporazum i potpiše nakon čega se uputio za Ljubljanu. Kod Tita je već 16. februara 1942. g. u Foču došao ustaški kurir iz Sarajeva sa ličnim Pavelićevim pismom za formiranje i naoružavanje komunističke „Druge proleterske brigade“. Municijska i oružja su od strane ustaša za ovu brigadu uskoro i predati na teritoriji Mataruga, u blizini Čajniča. Ovom prilikom su primopredaju ustaške municije i oružja obavili sa partizanske strane Sava Kovačević (kasnije na Sutjesci ubijen s leđa od partizanske puške) i Sava Brković, viši politički komesar, dok je sa ustaške strane u ovoj primopredaji učestvovao jedan major iz „Crne legije“ Jure Francetića. Ovako dobro naoružana tek novoformirana partizanska „Druga proleterska brigada“ je odmah upućena na obližnje ratište ka Srebrenici i Vlasenici u istočnoj Bosni gde se u sadejstvu sa tamošnjim ustaškim formacijama borila protiv jedinica JvuO pod komandom majora Dangića i Todorovića.

Tito je krajem marta 1942. g. poslao svoja dva zvanična pregovaračka predstavnika, Ivo Lolu Ribara i Petra Velebita, na pregovore o sklapanju sporazuma sa vlastima NDH o ustupanju određene teritorije u okviru NDH partizanima u slučaju da ovi budu proterani iz Crne Gore zbog narodnog revolta a koja je bila pod italijanskim protektoratom. Ribar i Velebit su zajedno sa ustaškim pukovnikom Bećirom Kulenovićem krenuli iz Zagreba. Dok se Bećirović usput zadržao u Sarajevu do dana kada je sastanak sa Titom trebao da bude ugovoren, Ribar i Velebit su nastavili put sa dodeljenom ustaškom pratnjom stigavši u Foču preko Goražda pravo kod Broza 1. aprila 1942. g. Tada je ugovoren tačan datum sastanka Tita sa zvaničnim predstavnicima NDH u Rogatici – 5. april 1942. g. Na ovom sastanku sa partizanske strane su prisustvovali sam Tito, Petar Velebit i član engleske vojne misije pri Brozovom štabu –

major Aterton.⁵³ Kao pregovarači NDH se ovom prilikom pojavljuju Sulejman Filipović i Bećir Kulenović zajedno sa drugim sarajevskim muslimanima. Tada je u Rogatici uglavljen ustaško-partizanski sporazum o konkretnim uslovima pod kojima Brozovi partizani mogu preći preko NDH teritorije do njima dodeljene oblasti koju su kasnije komunisti

proglasili za „oslobođenu“ – „Bihaćka Republika“ (nakon „Užičke“ ovo je druga sovjetska republika koju su osnovali Titovi komunisti i partizani).

Početak juna meseca 1942. g. usled besa naroda Crne Gore prema politici „levih skretanja“ partizana i crvenog terora komunista („Titova pasja groblja“) Broz je u Plužinama na kraju bio prinuđen da donese odluku o realizaciji sporazuma sa ustašama u Rogatici tako da su se ostaci Prve i Druge komunističke proleterske brigade zajedno sa Trećom sandžačkom i dve crnogorske proleterske brigade pokrenuli početkom juna 1942. g. napuštajući teritoriju Durmitora izvlačeći se preko Volujaka.

Brozove bojovnike su na putu od Kalinovika do Trnova ustaše iz Sarajeva sačekale sa punim kamionima hrane i municije koji su predati partizanima uz zvanično objavljivanje da su tu hranu i municiju partizani zarobili od ustaša koje su navodno presreli i napali na drumu iz zasede. Ova farsa sa navodnim zarobljavanjem velike količine ustaškog oružja i municije od strane partizana će se ponavljati sve do kraja rata kada su „padali“ i čitavi odlično snabdeveni i opremljeni ustaški garnizoni koji su faktički dobrovoljno i sporazumno predavani komunistima. Ovde je neophodno napomenuti i to da je nemačka komanda na teritoriji NDH, tj. Glez fon Horstenau, prihvatila ovu direktnu i indirektnu saradnju i

⁵³ Major Aterton, koji je bio oženjen jednom sarajlijkom muslimankom, je zajedno sa svojim tehničarem likvidiran od strane partizana oko 16. aprila 1942. g. i to u momentu kada se spremao da pošalje radiogram engleskoj komandi upravo o rezultatima sporazuma između Tita i Pavelićevih predstavnika. Broz je nakon ove likvidacije zvanično objavio da je engleski major, zajedno sa generalom Novakovićem, napustio njegov štab i prebegao na stranu četnika koji su ga navodno i likvidirali.

sporazume o saradnji Pavelićevih ustaša i Brozovih partizana u cilju održavanja ravnoteže, kontrole zaraćenih snaga i što je najbitnije, međusobnom uništenju Titovih partizana i Mihailovićevih četnika.⁵⁴ Ovu saradnju Berlin, a pogotovo Hitler, nije nikada odobrio.

Partizanima ustupljena teritorija u okviru NDH je obuhvatala oblast između gradova Karlovca, Livna, Petrinje, a centar joj je bio u gradu Bihaću. Dakle, Zagreb je Brozu ustupio „slobodnu teritoriju“ od oko 15 srezova Bosanske krajine, Like, Korduna i Banije što nije sprečilo ustaše da nastave sa svojom genocidnom politikom prema srpskim civilima na toj istoj ustupljenoj teritoriji iz razloga da partizani te civile nisu ni branili.⁵⁵ U novembru mesecu je čitava dva dana na ovoj teritoriji (26. i 27. novembra 1942. g.) u Bihaću zasedao Brozov AVNOJ potpuno neometano od strane ustaša (isto kao i godinu dana kasnije u Jajcu 29. i 30. novembra 1943. g.). Brozovi partizani su na ovoj ustupljenoj teritoriji bili sukcesivno pomagani od strane ustaške vlasti u Zagrebu u ratnoj opremi, oružju, municiji i hrani tako da su potpuno neometano mogli da reorganizuju svoju armadu i pretvore je u moćnu armiju. Tako je Broz od pobeglih i razbežanih Srba pred ustaškom soldateskom na ovoj teritoriji mogao da popuni i novoformira „Prvu i Drugu proletersku diviziju“, „Treću crnogorsku udarnu diviziju“, dve krajiške divizije, jedni ličku diviziju, jednu banijsku diviziju i jednu dalmatinsku diviziju od kojih će

⁵⁴ Na ovu nemačko-partizansku saradnju na lokalnom nivou ukazuje i činjenica da su jake nemačke snage u jesen 1941. g. jednostavno predale Titu čitav grad Užice sa sve fabrike za proizvodnju i remont oružja i municije koja pre povlačenja Nemaca iz grada nije niti uništena niti razmontirana. Vojno-politička međugra između partizana, JVuO i Nemaca na području okupirane Srbije u toku DSR je analizirana u knjizi: Grujić, *Boromejski čvor*.

⁵⁵ Nezavisna (Neovisna) Država Hrvatska proglašena 10. travnja 1941. g. kao deklarativno fašistička se u mnogo čemu razlikovala od svojih modela, uzora i pre svega sponzora: nacističke Nemačke i fašističke Italije. Ustaški NDH ideolozi su uvek i neskriveno napominjali da je ova državna tvorevina zasnovana pre svega na učenju Rimokatoličke crkve i to iz vremena tzv. „socijalnog katolicizma“. NDH je bila pre svega rimokatolička diktatorska tvorevina ideološki zasnovana na ideji srednjovekovnih krstaških ratova protiv nevernika. Prihvaćeno je učenje Vatikana da su demokratija, parlamentarizam i liberalizam destruktivna učenja koja vode ka ateizaciji društva. Hrvatske široke katoličke mase u NDH su ideološki pridobijene propagandom da ova katolička država stvara buduću božiju zajednicu na zemlji, naravno bez nevernika, tj. Srba pravoslavaca. Stoga je glavna putanja vodilja postao „Civitas Dei“. Za razliku od pravoslavlja, koje je proglašeno za neveru, islam je prihvaćen kao gnezdo hrvatske nacije. Osnovni ustaški politički cilj je bio da se putem sveobuhvatnog genocida protiv Srba pravoslavaca stvori neophodna većina hrvatskog katoličkog življa u NDH. Prema originalnoj ustaškoj zamisli prvi ogroman koncentracioni i logor smrti za Srbe pravoslavce je trebao da bude podignut negde na sektoru donje Neretve ali pošto italijanske okupacione vlasti to nisu dozvolile izgrađen je na Savi u Jasenovcu, tj. u nemačkoj okupacionoj zoni (Екмечић, *Дуго кретање између клања и орања*, str. 445–446). O direktnom saučesništvu Rimokatoličke crkve, tj. klera, u činjenju zločina genocida u Jasenovcu najbolje govori činjenica da su tri komandanta ovog logora smrti bili katolički sveštenici, i da je masa njih van Jasenovca učestvovala u ustaškim zločinima. Najkrvoločniji među rimokatoličkim sveštenicima – komandantima u Jasenovcu je svakako bio fratar Miroslav Filipović-Majstorović („fra Satana“) koji je bio pre rata franjevački fratar i kapelan u selu Petrićevac u Bosni. Filipović je čak jednom prilikom održao i misu u katoličkoj bogomolji u krvavoj ustaškoj uniformi i sa revolverom oko pojasa preko koje je navukao sveštenu mantiju (Алмули, *Јевреји и Срби у Јасеновцу*, str. 263). O ulozi rimokatoličke crkve u pokoljima i prekrštavanju Srba u NDH vidi u: Ривели, *Надбискуп геноцида*.

kasnije biti formirana udarna Brozova pesnica za osvajanje Beograda i Srbije u jesen 1944. g. Sve u svemu oko 25.000 boraca zajedno sa oformljenom čitavom (Bihaćkom) republikom, omladinom, AFŽ-om, AVNOJ-em, itd.⁵⁶

I upravo za vreme boravka na ovoj ustupljenoj teritoriji u NDH od strane Zagreba sredinom i u drugoj polovini 1942. g. sam Politbiro CK KPJ nam otkriva svu suštinu komunističko-partizanskog načina osvajanja vlasti revolucionarnim putem. Radi se konkretno o delu izlaganja Moše Pijade na Prvom zasedanju AVNOJ-a novembra meseca 1942. g. u Bihaću. Evo konkretno kako je ovaj visoki član KPJ i njenog Politbiroa kratko i jasno objasnio koji je to najbolji put stvaranja komunističke armade pod rukovodstvom Josipa Broza Tita:

„Potrebno je zato stvoriti toliko mnogo beskućnika, da ovi beskućnici budu većina u državi.

Stoga mi moramo da palimo. Pripućaćemo pa ćemo se povući. Nemci nas neće naći, ali će iz osвете da pale sela. Onda će nam seljaci, koji tamo ostanu bez krova, sami doći i mi ćemo imati narod uza se pa ćemo na taj način postati gospodari situacije. Oni koji nemaju ni kuće ni zemlje ni stoke, brzo će se i sami priključiti nama, jer ćemo im obećati veliku pljačku.

Teže će biti sa onima koji imaju neki posed. Njih ćemo povezati uzase predavanjima, pozorišnim predstavama i drugom propagandom... Tako ćemo postepeno proći kroz sve pokrajine. Seljak koji poseduje kuću, zemlju i stoku, radnik koji prima platu i ima hleba, za nas ništa ne vredi. Mi od njih moramo naćiniti beskućnike, proletere... Samo nesrećnici postaju komunisti, zato mi moramo nesreću stvoriti, mase u oćajanje baciti, mi smo smrtni neprijatelji svakog blagostanja, reda i mira...“⁵⁷

⁵⁶ Минић, *Расвете кости (1941–1945)*, стр. 140, 173. Овде ћемо навести и један упечатљив извештај немачког армијског генерала, обергрупенфирера Артура фон Флебса са простора NDH о партизанско-усташкој сарадњи. Сектор Флебсове команде је обухватао јужнодальматински, босански и херцеговачки простор. Овај генерал је у току 1943. г. и 1944. г. слао војне извештаје директно Хитлеру у Берлин а водио је и свој приватни ратни дневник. Тако Флебс пише о бегству партизанима пет устаških официра који су својим војницима издали кратку заповест: „Спасавaj се ко може!“...“Ни усташки баталјон код ушћа Неретве није у станју да одбије најједноставнији напад банди, бежи се кукавички при првом метку... и обавештавају партизанае. Посада једног упоришта осим тога продала је муницију партизанима“ (Tagesbuch Nr. Ia&545).

⁵⁷ AVI, излагање Моше Пijаде на Другом заседању AVNOJ-а.

Koreni i razlozi saradnje ustaša i komunista/partizana

Koreni i razlozi ratne saradnje ustaša i komunista/partizana sežu u vreme predratne Kraljevine Jugoslavije i to, na osnovu dokumentovane građe, bar od 1932. g. Razlozi za ovu saradnju su bili ideološko-političke prirode a njihova osnova je bio zajednički cilj i jednih i drugih da sruše Kraljevinu i na njenim ruševinama formiraju nove državno-političke tvorevine. Da bi se ostvarili ovako zacrtani ciljevi KPJ je logično podržavala sve antijugoslovenske pokrete ali je takođe i nastojala da uspostavi prisnu saradnju sa njima. Obzirom da su Hrvati bili najbrojniji Jugosloveni posle Srba kao i da je njihova finansijsko-industrijska buržoazija bila najjača u Kraljevini logično je bilo da će KPJ podržati svakoliki vid hrvatskog separatizma i antijugoslovenstva zarad razbijanja Kraljevine SHS/Jugoslavije što je KPJ i zvanično uvrstila u svoj partijski program kao dugoročni politički cilj. Stoga nimalo ne začuđuje činjenica da u međuratnom periodu čak i u svojim javnim partijskim glasilima KPJ otvoreno podržava (veliko) Hrvatsku revolucionarnu organizaciju (HRO), tj. ustaški pokret, formiranu 1929. g. Tako je u zvaničnom „Organu Centralnog Komiteta Komunističke Partije Jugoslavije (Sekcije Komunističke Internacionale)“, kako tačno stoji u zaglavlju „organa“ – *Proleteru* u broju 28.-om iz decembra 1932. g. (dakle manje od dve godine pre ubistva kralja Aleksandra od iste te HRO) objavljen članak o podršci KPJ ustaškom pokretu. Prvi i glavni pasus tog članka glasi doslovce ovako:

„Komunistička Partija pozdravlja ustaški pokret ličkih i dalmatinskih seljaka i stavlja se potpuno na njihovu stranu. Dužnost je svih komunističkih organizacija i svakog komunista da taj pokret potpomognu, organizuju i predvode. U isto vrijeme Komunistička Partija ukazuje na dosadašnje nedostatke i pogreške u tom pokretu, koje se razjašnjavaju tim da u pokretu dosada znatan uticaj igraju hrvatski fašistički elementi. (Pavelić-Perčec), kojima nije u interesu da protiv velikosrpske vojno-fašističke diktature razvijaju jedan Srbski masovni pokret, jer se boje da bi se takav pokret okrenuo ne samo protiv diktature nego i protiv njih i njihovih talijanskih gospodara. Zbog toga se oni ograničavaju na akcije malih odreda i metoda individualnog terora.“

Ovakvo komunističko stanovište o komunističko-ustaškoj podršci je bilo direktno inspirisano stavovima staljinističke Kominterne (pod direktnim i hegemonističkim rukovodstvom Gruzina Josifa Visarionoviča Džugašvilija Staljina) o rešavanju „nacionalnih“ pitanja širom Evrope što je značilo u praksi da svaki istinski ili isfabrikovani narod, tj. nacija, ima pravo na samoopredeljenje do konačnog teritorijalnog otcepljenja. Stoga je pod

njenim uticajem KPJ zauzela stav da je Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca (SHS) bila „versajska tvorevina“ bez obzira na činjenicu da je hrvatski Zagreb proglasio ujedinjenje sa “Kraljevinom Srbijom i Crnom Gorom“ još za vreme samoga rata, tj. 23. novembra 1918. g.⁵⁸, odnosno još pre početka zasedanja međunarodne posleratne konferencije u Parizu i njegovim unaokolo dvorcima. Suština ovakvog stava KPJ se ogledala u činjenici da je Politbiro CK KPJ usvojio zvanični stav Kominterne donet na Petom kongresu Kominterne u Moskvi 1924. g., nakon sugestije same KPJ, da se Jugoslavija kao „velikosrpska i versajska tvorevina“ ima razbiti što praktično znači da je svaki antisrpski i antijugoslovenski savez legitiman i dobrodošao. Ovom prilikom je u Moskvi usvojena i izdata posebna rezolucija o nacionalnom pitanju u Jugoslaviji a čija je okosnica bila zahtev za izdvajanjem Hrvatske, Slovenije i Makedonije iz sastava Kraljevine SHS nakon čega bi se sve tri pretvorile u nezavisne nacionalne države. Istom tom prilikom je Hrvatska republikanska seljačka stranka (HRSS) od samog Staljina označena kao napredno-revolucionarna partija sa kojom jugoslovenski komunisti treba da sarađuju. Ovde je neophodno naglasiti da ovom kominternovskom rezolucijom iz 1924. g. nije predviđen izlazak Bosne i Hercegovine i Crne Gore iz sastava Jugoslavije niti su određene granice „Slovenije“, „Hrvatske“ i „Makedonije“ pa je stoga praktično ostavljeno domaćim jugoslovenskim komunistima da sami reše pitanje državno-republičkih granica na jugoslovenskom tlu što je konačno i urađeno 1945. g.-1946. g. bez ikakve javne rasprave i uopšte daleko od javnosti zajedno sa zvaničnim proklamovanjem i tri nove nacije: „Crnogoraca“, „Makedonaca“ i „Muslimana“. KPJ je te 1924. g. prihvatila i kominternovsku politiku o pravima naroda na samoopredeljenje do konačnog teritorijalno-fizičkog otcepljenja od postojećih i međunarodno priznatih država što je u jugoslovenskom slučaju sprovedeno u praksu od 1991. g. do 2008. g. Dakle, pod direktnim uticajem Kominterne jugoslovenski komunisti su usvojili zvanični stav da je Kraljevina SHS/Jugoslavija veštačka versajska tvorevina što je samo opravdavalo već usvojene političke smernice KPJ o razbijanju Jugoslavije.

Konačno uobličavanje stava o razbijanju Kraljevine SHS/Jugoslavije je završeno na Četvrtom kongresu KPJ u Drezdenu novembra 1928. g. (održanom u zgradi partijske škole Komunističke partije Nemačke „Roza Luksemburg“) kada je razbijanje Kraljevine SHS uvršteno u zvanični partijski program a jugoslovenski proletarijat pozvan da se u budućem imperijalističkom ratu zapadnih sila protiv SSSR-a bori za poraz Kraljevine SHS i pobedu sovjetske vlasti u Moskvi. Ovom prilikom je usvojen i revolucionarni zadatak jugoslovenskih komunista da predvode

⁵⁸ Trifunovska, *Yugoslavia Through Documents*, str. 151–153.

seljačke i ostale ugnjetene nacionalne mase u predstojećem građanskom ratu za uništenje „sadanje imperijalističke države SHS za punu nacionalnu nezavisnost ugnjetenih nacija, za svrgavanje buržoazije, za radničko-seljačku vlast i za uspostavu Balkanske federacije radničko-seljačkih republika“.⁵⁹ Ovde treba obratiti i naročitu pažnju na činjenicu da tekst „Drezdenske rezolucije“ u lingvističkom smislu odiše rečnikom standardizovanog hrvatskog književnog jezika što dosta govori i o samom karakteru rukovodstva KPJ koje je i sročilo rezoluciju. Jugoslovenski komunisti su u svojoj antijugoslovenskoj i antisrpskoj politici išli čak dotle da je Milan Gorkić (tj. Josip Čižinski – od druge polovine 1932. g. privremeni generalni sekretar KPJ postavljen direktno od strane Kominterne) izjavljivao aprila 1929. g. da u slučaju ustanka u Hrvatskoj KPJ mora da pravi „privremeni strateški sporazum sa stranim imperijalizmom“ na šta se mislilo na Musolinijevu Italiju i Hortijevu Mađarsku kojima bi se čak ustupile i neke oblasti Kraljevine Jugoslavije zarad uništenja glavne političke opasnosti, tj. režima „velikosrpske hegemonije“.⁶⁰ Jugoslovenski komunisti su bili u toku DSR dosledni ovim Gorkićevim smernicama pa su tako zdušno sarađivali kako sa nemačkim okupatorom tako i sa Pavelićevim ustašama.⁶¹

„Drezdenska rezolucija“ KPJ je usledila kao direktan odgovor na zaključke donete na Šestom kongresu Kominterne 1928. g. u Moskvi da se približava opšta kriza svetskog kapitalizma i rat zapadnih imperijalista protiv SSSR-a. Stoga je Moskva i izdala direktivu svim svojim ekspoziturama u inostranstvu da se komunisti pripremaju za učešće u neposrednim klasnim sukobima kako bi preko socijalističke revolucije slomili građanski poredak u svojim zemljama i zamenili ga socijalističkim. Stoga je i CK KPJ već te 1928. g. nakon kongresa u Drezdenu izdao direktivu za oružani ustanak u Kraljevini Jugoslaviji.

Do prve konkretne političke saradnje između hrvatskih ustaša i jugoslovenskih komunista je došlo već 1932. g. kada su komunisti pozvali sve jugoslovenske narode na otvoreni ustanak protiv Kraljevine Jugoslavije u cilju pomoći hrvatskim nacionalnim revolucionarima (ustašama) u borbi protiv kraljevske diktature. Ovaj ustanak je izbio već septembra 1932. g. kada je uz pomoć Musolinijeve Italije jedna ustaška grupa napala žandarmerijsku postaju u podvelebitskom selu Brušanima sa namerom da povedu masovni ustanak protiv Kraljevine Jugoslavije a za osnivanje nezavisne hrvatske države na osnovama tzv. „hrvatskog

⁵⁹ Petranović, *Istorija Jugoslavije 1918–1988*, str. 160. Inače, na jugoslovenskom tlu su prve „sovjetske republike“ osnovane u Labinu, Ptuju i jugoistočnom Banatu. Ova banatska agrarna republika je osnovana novembra meseca 1918. g. kao „Kusička sovjetska republika“.

⁶⁰ Petranović, Zečević, *Agonija dve Jugoslavije*, str. 191.

⁶¹ Минић, *Расуте косту (1941–1945)*; Šmider, *Partizanski rat u Jugoslaviji 1941–1945*.

povijesnog i državnog prava“. Tako su se u ovom slučaju politički ujedinili Musolinijeva Italija, Pavelićeve ustaše i jugoslovenski komunisti.

Jedan od najmisterioznijih dokumenata i detalja iz povesti saradnje Pavelićevih ustaša i predratne KPJ jeste konkretan i sveobuhvatan „Sporazum između komunističke stranke i ustaškog oslobodilačkog hrvatskog pokreta“ iz juna (lipnja) 1935. g. potpisan od strane Moše Pijade za komuniste i dr. Mileta Budaka za ustaše u zatvoru za političke zatvorenike u Sremskoj Mitrovici. Cilj ovog sporazuma je bio veoma jasan i nedvosmislen: potpuno rušenje države Jugoslavije i uništavanje svega što je srpsko i pravoslavno.⁶² Tekst ovog sporazuma je obznanjen tako što ga je u DSR vlada generala Milana Nedića nekoliko puta preštamovala i obavještavala srpsku javnost ko su i šta su Brozovi komunisti i partizani, tj. za koga i zašta se bore. Sa historiografsko-znanstveno-metodološke tačke gledišta problematičnost autentičnosti ovog krucijalnog dokumenta za tematiku ovog članka se ogleda u činjenici da je ovaj sporazum sačuvan samo u prepisu, tj. ne i u originalu. Stoga je i glavni i jedini argument titografske istorio(grafije) da se u uvom slučaju radi o čistoj ratnoj propagandi vlade generala Milana Nedića, tj. o „nedićevskom falsifikatu“. Međutim, korišćenjem osnovnih principa analoške metode dolazimo do zaključka da je ovakav sporazum (pisani, potpisani ili usmeni) između komunista i ustaša zasigurno postojao obzirom da su se tačke iz ovog predratnog sporazuma o saradnji i uništavanju Srpstva i pravoslavlja realizovale u toku kao i nakon DSR. Da se samo potsetimo da 1. KPJ nije izdala bukvalno nikakav proglas povodom proglašenja NDH u Zagrebu 10. travnja 1941. g., a jugoslovenski komunisti su bili poznati po svojoj sklonosti za izdavanje partijskih proglašenja povodom svega i svačega, 2. da Brozovi partizani nisu u toku čitavog rata čak ni pomišljali da oslobode „deveti krug pakla“ – Jasenovac i 3. da su nakon rata od ovog stratišta (najveća i najmasovnija nekropola u Jugoistočnoj Evropi) napravili park sa spomenikom (tzv. „raspukla ruža“) koji se sastoji od četiri latinična slova „U“ koja gledaju na sve četiri strane sveta a koje su Pavelićeve ustaše nosile na svojim kapama...

O direktnoj sprezi hrvatskih ustaša i Brozove KPJ i NOVJ iz ratnog perioda u cilju rešavanja srpskog pitanja u NDH indirektno govori i slučaj od 31. jula 1966. g. upravo na otvaranju Mauzoleja i spomen obeležja žrtvama jasenovačkog logora (fabrike) smrti. Tada je, naime, kao jedna od zvanica i ujedno predstavnik vlasti SR Hrvatske na ovoj ceremoniji bio prisutan i predsednik Sabora SR Hrvatske – Stevo Krajačić, inače jedan od Brozovih najpoverljivijih saradnika. Kada se ceremonija otvaranja

⁶² Najglavniji deo teksta ovog ustaško-komunističkog sporazuma je objavljen u: Самарцић, *Сарадња партизана*, стр. 66–67 а према AVI, споразум Пijаде-Будак.

završila, a misleći da su mikrofoni isključeni, Krajačić se okrenuo srpskim borcima rekavši im doslovce: “Ovdje smo vas premalo pobili”. Međutim, mikrofoni nisu bili isključeni tako da je nakon nastalog skandala Krajačić bio prisiljen da podnese ostavku.⁶³ Na kraju, „najveći sin naših naroda i narodnosti“ Josip Broz Tito za vreme od čitavih 35 godina svoje vladavine u Jugoslaviji nije našao za shodno da ni jedanput poseti niti Jasenovac niti bilo koje drugo masovno stratište Srba u NDH. Verovatno zato jer to nije bilo predviđeno pisanim i usmenim sporazumima između ustaša, KPJ i Brozovih partizana kako pre tako i za vreme rata.

Umesto zaključka: Revizija titografije

Umesto zaključka, predlažemo relevantnim državnim i naučnim organima i institucijama sa prostora bivše Jugoslavije da preduzmu sledeće konkretno-operativne radnje u cilju stvaranja objektivne slike ko je bio ko, ko se borio protiv koga i ko se zašta borio na prostorima čitave Jugoslavije u Drugom svetskom ratu:

- da se formira kompetentna moralno-znanstvena „Komisija za utvrđivanje pune istine o učešću jugoslovenskih naroda i narodnosti i vojno-političkih formacija u Drugom svetskom ratu“ a koja bi imala sledeća dva stručna zadatka:
 1. da proverava autentičnost i validnost već objavljenih dokumentata čija sadržina odudara od do sada zvaničnih titoističkih udžbenika i lektire o Drugom svetskom ratu u Jugoslaviji uključujući i proveru autentičnosti, originalnosti i validnosti do sada objavljivanih zvaničnih „partizanskih“ dokumenata o „narodnooslobodilačkoj borbi“ u po raznoraznim *Zbornicima NOB-e*), i
 2. da otkriva nova i objavljuje do sada neobjavljena autentična dokumenta iz domaćih i inostranih arhiva a naročito ona koja odudaraju od povesnice Drugog svetskog rata u Jugoslaviji zacrtane u okvirima moralno-političke linije *Sabranih dela Josipa Broza Tita* (i ostalih drugova i drugarica).
- da se nakon realizacije prve i druge tačke, ukoliko je to potrebno, pristupi repisanju, tj. reviziji, dosadašnje titoističke istorio(grafije) – titografije.

⁶³ Ривели, *Надбискуп геноцида*, str. 99.

Korišćena bibliografija

Izvori

- AJ – *Arhiv Jugoslavije*, Beograd, strogo poverljivi izveštaj beogradske specijalne policije o „Titu“ od 13. decembra 1943. g., signatura 838, LF JBT III-11/15.
- AVI – *Arhiv Vojnoistorijskog instituta*, Beograd, Arhiva neprijateljskih jedinica, br. reg. 3/2, K-116/1638 (sporazum Pijade-Budak).
- AVI – *Arhiv Vojnoistorijskog instituta*, Beograd, Štab vrhovne komande, Četnička arhiva, K-12, 30/12 (pismo Isi od 29. marta 1943. g.).
- AVI – *Arhiv Vojnoistorijskog instituta*, Beograd, Štab vrhovne komande, Četnička arhiva, K-12, 30/12 (kopija Titove svojeručne depeše).
- AVI – *Arhiv Vojnoistorijskog instituta*, Beograd, Štab vrhovne komande, Četnička arhiva, K-12, 30/12 (izlaganje Moše Pijade na Drugom zasedanju AVNOJ-a).
- Izdajnik i ratni zločinac Draža Mihailović pred sudom*, Savez udruženja novinara FNRJ, Beograd, 1946.
- KAW – Ratni arhiv u Beču (Kriegsarchiv Wien), Ostavština Gleza fon Horstenau (B/67) uključujući i njegove zabeleške u formi dnevnika iz Zagreba od aprila 1941. g. do septembra 1944. g. (KAW, B/67-dnevnik).
- Proleter*, „Organ Centralnog Komiteta Komunističke Partije Jugoslavije (Sekcije Komunističke Internacionale)“, god. VIII, br. 28, decembar 1932. g., članak „Komunistička partija Jugoslavije pozdravlja ustaški pokret“, Arhiv Narodne biblioteke Srbije, Odeljenje obaveznog primerka.
- „Proclamation by the National Council of the unification of the State of Slovenes, Croats and Serbs with the Kingdom of Serbia and Montenegro“, Zagreb, November 23rd, 1918 u Snežana Trifunovska (ed.), *Yugoslavia Through Documents. From its creation to its dissolution*, Martinus Nijhoff Publishers, Dordrecht/Boston/London, 1994, str. 151–153.

- Кнежевић Л. Р, Кнежевић Ж., *Слобода или смрт*, приватно издање аутора, Сијетл, САД, 1981.
- Минић П. М., *Расуте кости (1941–1945)*, Детроит, САД, 1965.
- Михаиловић М. Д., *Рат и мир ђенерала (изабрани ратни списи)*, I–II, Српска реч: Београд, 1998.
- Николић К., *Владе Краљевине Југославије у Другом светском рату 1941–1945*, Институт за савремену историју, Београд, 2008 (документа).
- Пешут М., *Револуција у Лици 1941–1945*, ауторово приватно издање, Билефелд, Немачка, 1966.
- Равногорска омладина у рату 1941–1945. Сећања и казивања*, група аутора, књига друга, Удружење припадника Југословенске Војске у Отаџбини, Београд, 2008.
- Симић П., Деспот З., *Тито, строго поверљиво. Архивски документи*, Службени гласник, Београд, 2010.
- Tagesbuch Nr. Ia&545, 44 J. G. Kdos. – Tgb. Nr. Ia&547&44 J-G-Kdos. SS Frw. Geb. Division “Prinz Eugen” f. 1c Nr. 513/44 Jahr G. K. Dos.
- Zbornici dokumenata i podataka o narodnooslobodilačkom ratu jugoslovenskih naroda*, I–XIV, Vojnoistorijski institut, Beograd.
- Zečević M., *Dokumenta sa suđenja Ravnogorskom pokretu 10. juni 15 juli 1946*, SUBNOR Jugoslavije, Beograd, 2001.

Članci

- Глигоријевић М., Србија на западу, *Политика*, Београд, 1991.
- Svedočenje američkog капетана Илије Поповића, *Погледи*, Крагујевац, бр. 74, 11. јануар 1991. г.

Knjige

- Адамовић В., *Три диктатора: Стаљин, Хитлер, Тито. Психополитичка паралела*, Informatika, Београд, 2008.

- Алмули Ј., *Јевреји и Срби у Јасеновцу*, Службени гласник, Београд, 2009.
- Bolta L. V., *Gračačka četnička brigada 1941–1945: prilog istoriji narodnog ravnogorskog pokreta*, Sidnej, Australija, 1987.
- Екмечић М., *Дуго кретање између клања и орања. Историја Срба у новом веку (1492–1992)*, Треће, допуњено издање, Euro Giunti, Београд, 2010.
- Грујић Р., *Boromejski čvor. Ko je bio patriota u Srbiji 1941–1945?*, АТС Avangarda, Београд, 2006.
- Kazimirović V., *Nemački general u Zagrebu*, Prizma/Centar film, Kragujevac-Beograd, 1996.
- Petranović B., *Istorija Jugoslavije 1918–1988*, I, NOLIT, Beograd, 1988.
- Petranović B., Zečević M., *Agonija dve Jugoslavije*, Beograd, 1991.
- Popović B. N., *Jugoslovensko-sovjetski odnosi u drugom svetskom ratu (1941–1945)*, Institut za savremenu istoriju, Beograd, 1988.
- Šmider K., *Partizanski rat u Jugoslaviji 1941–1945*, 2005.
- Николић К., *Историја Равногорског покрета*, III, Српска реч, Београд, 1999.
- Ривели А. М., *Надбискуп геноцида. Монсињор Степинац, Ватикан и усташка диктатура у Хрватској, 1941–1945*, Јасен, Никшић, 1999.
- Самарцић М., *Сарадња партизана са Немцима, усташама и Албанцима*, Погледи, Крагујевац, 2006.
- Самарцић М., *Фалсификати комунистичке историје*, UNA PRESS, Beograd, 2010.

11. октобар 2011. г., Виљнус

Чланак је написан и послат за штампање у стручном повесном часопису *Zgodovinski časopis/Historical review* у Љубљани, Словенија. Часопис издаје *Zveza zgodovinskih društev Slovenije*, Ljubljana (ISSN 0350-5774). 7. јануара 2012. г. смо добили одговор од стране редакције часописа да чланак није прихваћен за објављивање.

Аустро-угарска војна легитимација Јосипа Броза Тита

Реклама за амерички играни филм о Михаиловићевим четницима из 1943. г.

11. Говор Николе Калабића

Српски народ још увек нема антологију националног ораторства,

било цивилног или војног. Разноразне, вредне и мање вредне, говоре националне садржине један знатижељник сигурно, на жалост, неће наћи на једном месту, у једној едицији антологијског карактера. Немар и у овом делу националне повести, културе и цивилизације верно одсликава савремено стање српског националног духа а цена је сваким даном све већа и већа а национална држава све краћа и краћа. Као да неко намерно хоће да сакрије све наше велике говорнике који су у круцијалним тренуцима националне повеснице управо својим патриотским ораторством указивали народу којим путем треба да се крене,

ко су национални пријатељи а ко непријатељи. Вероватно ће се неко и сетити да овакву једну антологију и објави али тек када се границе Србије сведу на Београдски пашалук и када таква отоманска Србија уђе у Јевропу.

У међувремену, док се овај план и програм иностраних газда не оствари дајемо један до сада у суштини непознат говор Николе Калабића који је рат завршио као потпуковник у Равногорском покрету. Говор који је чак и данас актуелан на европском путу Србије Београдског пашалука, али говор који пре свега приказује бит духа равногорства и суштину национално-војно-политичке борбе Равне Горе.

Овај говор команданта равногорске Горске краљеве гарде је штампан у гласилу равногорске омладине Првог шумадијског корпуса - *Млада Шумадија* у броју 3 у пролеће 1944. г. а гласи дословце овако:

„Комунисти!

Ми смо два света: између нас и вас нема помирења!

Ви хулите на Бога-ми за њега гинемо, сматрамо га својим заштитником!

Ви рушите породице и Српство, а ми истичемо као главна начела наших стремљења, без којих би нам и сама борба била иштура и бескорисна!

Зато борба коју водимо противу вас мора се завршити нашом потпуном победом.

Љотићевци!

Ви сте Јуде Искаротске нашега народа, а у служби туђина и туђинске идеологије! Између вас и нас постоји само једна историјска веза: жалосни пример Вука Бранковића, чију сте ви славу потамнели својом службом непријатељу свога народа. Шта ви очекујете, чему се ви надате? Српски народ вас се гнуша: он ће вас збрисати са лица земље као највећу срамоту!

Сви ви: комунисти, љотићевци, газдаши и петоклонаши примите к срцу речи наше народне песме:

'Не чекај ме на бијелом двору,

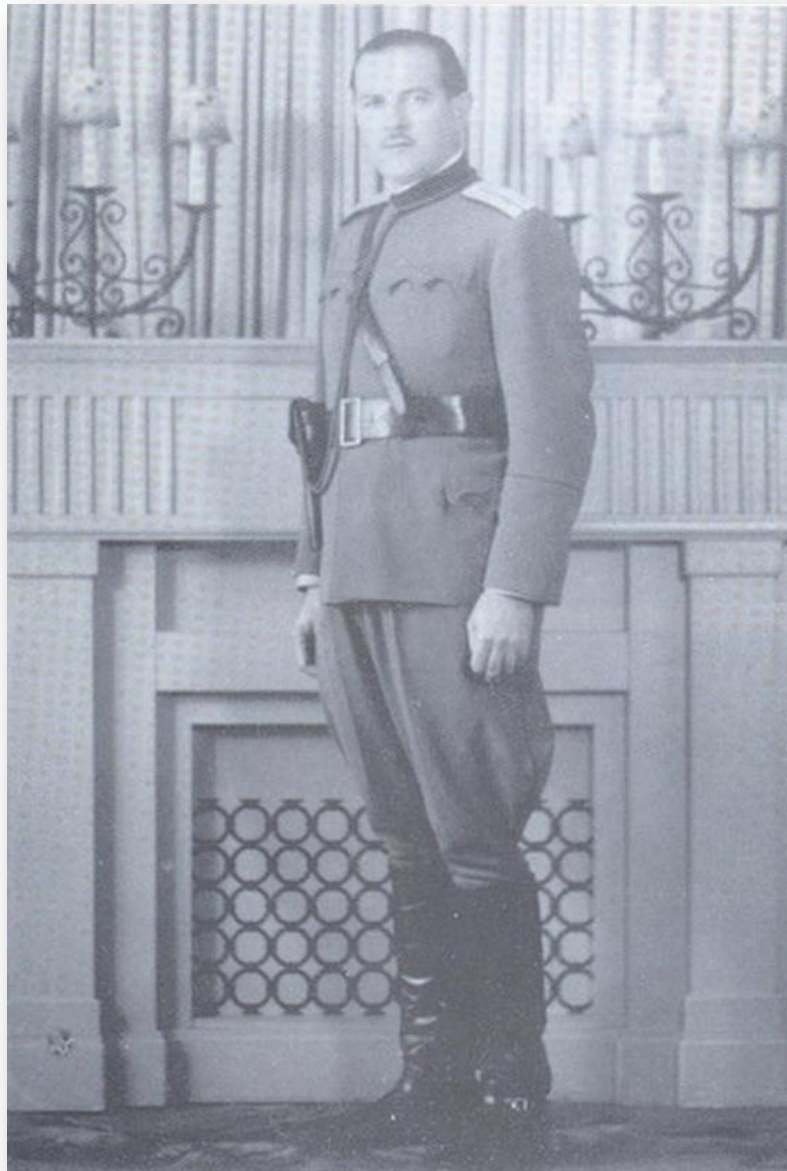
Ни на двору, ни у роду моме'.

Немци, Талијани, Мађари, Бугари, Арнаути, усташи и остала жгадијо!

Ви, варвари двадесетог столећа, који тако срамно поступате с нашим правдољубивим народом и који узесте 1.500.000 српских невиних живота, осећате ли како вам се кожа јежи на леђима!? Долазе дани одмазде, дани ПРАВДЕ! За вас злочинце милости неће бити, јер је потребно да Европа, о којој ви и ваше газде често причате, буде очишћена од моралне трулежи коју ви представљате! Сваки кривац може овога пута бити уверен да ће га стићи казна, јер нема места на кугли земаљској где би се могао сакрити како би избегао изласку пред међународни суд Правде, који је већ основан између наших великих савезника! Спремите се за то, варвари, да окајете грехе у крви, као што сте и ви крвљу потписивали своја злодела! Али дотле спремите се да и од нас самих примите један део казне, кад се наша дична војска крене против вас, да вас заувек онемогући на нашој националној територији!

После слике тешкоћа и страдања, право је да бацимо кратак поглед на блиску будућност која за нас Србе крије најлепше видике националне радиности и процвата! На крају трновитог пута којим данас идемо налази се рајски врт наше народне државе, у коме ће према замисли нашег Равногорског покрета Србин бити господар на своме!“

21. октобар 2011. г., Виљнус

Фотографија капетана Николе Калабића у селу Бања код Аранђеловца у лето 1944. г. у тренутку док држи говор окупљеним мештанима. То је било време комунистичке офанзиве на Србију из правца Босне и Херцеговине уз ваздушну подршку британских бомбардера

Капетан Никола Калабић, командант Горске краљеве гарде, са ћерком Мирјаном, крајем 1943. г.

12. Комунистичко тестерисање по Србији

Више од половине столећа свих шест признатих народа, десет народности и више од двадесет етничких група и групица у браваревој Југославији као и у пост-капларевом Југо-крпежу је изучавало „Опћу новију повијест Југославије“ у којој је главни акценат био на тзв. НОБ-и и Револуцији а у

чијим се наставно-едукативним плановима и програмима (од предшколског обданишта до универзитетских постдипломских студија) машин-бравареви партизани боре против „окупатора и домаћих издајника и колаборациониста“ за „братствено-јединственичку слободу“ свих југословенских народа, народности и етничких група и групица. Наравно, као и у свим другим тоталитарно-једнопартијским системима након успешно изведене револуције непријатељ опћенародног благостања и просперитета је стереотипски „документовано“ представљан као масовни убица цивила и то на најзверскији начин како би се код пионирско-комсомолског школског узраста створио одговарајући психолошки ефекат.

Међутим, поред фактичког стања да је оваква комунистичка пропаганда почивала на фалсификаторским основама, постоје и документи о комунистичким зверствима над српским цивилним становништвом на територији Србије а која су комунисти предвођени хрватским, словеначким и јеврејским политичким руководством починили у свом идеолошком антисрбском фанатизму. Професионални и неидеолошки историчари знају да су још за време самога рата, тј. револуционарно-шумског преотимања власти од стране комунистичког „белосветског олоша“, објављиване аутентичне

фотографије на којима се виде животињски унакажене српске цивилне жртве од стране комуниста и то са њиховим именима и презименима. На другој страни, зачуђујуће је да комунисти немају до сада објављену ни једну једину фотографију таквог калибра. Наиме, све комунистичке фотографије на којима су представљене жртве „великосрбско-четничке реакције“ су, наиме, неименоване!

Овом приликом бисмо указали на један од релевантних повесних извора из самога ратнога периода а који између осталих комунистичко-животињских зверстава говори и о масакрирању Веселина Петровића који је био председник општине Дивци, села близу Ваљева, а кога је живог обезглавио тестером комунистичко-партизански политички комесар Хинко Мајер (из имена и презимена овог револуционарног егзекутора је јасно о коме се ради у етничком смислу идентификације!). Тестерисање Србина Веселина Петровића од стране Хинка Мајера је описано у документу под насловом „*Крвава листа комунистичких злочина у Србији*“ а која је издата на основу сведочења очевидаца од стране власти генерала Милана Недића године 1942. У овом конкретном случају очевидац је Љубомир Рафаиловић из самог села Дивци. Ево шта између осталог стоји у овој листи комуниста поводом овог случаја:

„Последњих дана септембра комунистички зверови, под вођством Јеврејина Хинка Мајера, 'велетрговца' из Загреба, ухватили су Веселина Петровића, председника општине Дивци у срезу ваљевском, и уморили га најстрашнијим мукама. Прво су му секли део по део тела, онда су му тестером одсекли главу.

Ова иста банда Мајерова [овде се конкретно ради о комунистичком 'Колубарском Народно-ослободилачком партизанском' одреду] имала је свој штаб у септембру [1941. г.] у селу Дупљаји. Када су владини одреди очистили ово село и тај крај од комунистичких разбојника нашли су у дворишту те куће 35 гробова у којима су плитко били покопани сељаци из тог краја које је Хинко Мајер са својим целатима уморио најужаснијом смрћу, најчешће секући им комад по комад тела. Један од судија Мајеровог 'преког суда' имао је обичај да сељаку изведеном пред овај скуп црвених зверова забије две каме, по једну са сваке стране у врат и онда да кроз смех пита своје остале другове: 'Да ли да га ослободимо?'“ (странице 58–59) .

7. новембар 2010, Виљнус

13. Комунистичке црвене тројке или „Сачувај нас Боже, куге, глади, Броза и Енглеза“

За време званичне опште међунационалне „љубави“ свих југословенских народа и народности без обзира ко је клао а ко био жртва у апсолутним бројкама и процентима, када је постојао закон о заштити лика и (не)д(ј)ела нашег „највећег југословенског сина свих наших и народа и народности“ (иначе по наобразби машин-бравара и бившег војника-каплара Аустро-угарске Монархије који је касније као руски заробљеник одбио да ступи у добровољачку свејугословенску војну формацију и који је још касније у жеку грађанског рата, који је иначе сам иницирао, сам себи пришио на Другом зас(и)једању тзв. АВНОЈ-а чин маршала што ни његов идеолошко-политичко-финансијски отац Стаљин сам себи није никада урадио иако је са својом војском ушао у Берлин за разлику од „највећег сина“ који је тада ушао само у Јајце и то уз допуштење усташа у оквиру постигнутог договора о сарадњи са Загребом.

Након рата и преотимања власти оружаним (бандитским) путем, „црне четничке кољачке тројке“ су биле синоним за најмрачнији вид „империјалистичке одбрамбене политике српске буржоазије“ која је оваквим начином тактичке борбе покушавала да се врати на своје хегемонистичке позиције које је изгубила за време Априлског рата 1941. г. и „народне социјалистичке револуције“ 1941. г.-1945. г. месијански предвођене „маршалом“

и КПЈ.

Агитпропски стереотип оваквих четничких „црних кољачких тројки“ бившег аустро-угарског каплара а потоњег несврстаног „маршала“ се сводио на две фазне акције у техничком смислу:

- прво се шаље намераченој (антифашистичкој) жртви писмо са словом „З“ (што обавезно подразумева само реч „заклати“ али никако „заплашити“) и
- уколико се дотична особа не уразуми ступање у конкретну кољачку акцију и то по могућности „на кварно“, тј. слеђа. Сви грађани самоуправне Липе Његове од Вардара па до Триглава су тако, нпр. могли у серијалу „Повратка отписаних“ (са Прлетом, Тихијем и Вујкетом – зашто је изостављен Бата Живојиновић познати као „Валтер брани Сарајево“ остаје још увек непознато нарочито за Валтерове милионске обожаваоце у Кини) да и конкретно доживе „кољачку акцију“ великосрпских црнокошуљаша и то у првој епизоди серијала по свим стереотипним стандардима Ђиласовског АГИТПРОП-а (о Ђиласовим „дијевим скетањима“ у Црној Гори на прелазу из 1941. г. на 1942. г., а нарочито о тзв. „пасјим гробљима“ као продукту скретања неком другом приликом).

„На жалост“, и самопрокламовани „маршали“ и „највећи синови“ имају биолошки век трајања (о политичком року употребе бар на територији скраћене „Петооктобарске Србије“ се треба обратити тзв. „Државној комисији Републике Србије за проналажење гроба Драгољуба Драже Михаиловића“ која уместо дотичног гроба „игром случаја“ проналази Калабићева „издајничка“ писма са верификованим аутентичним рукописима, итд.) а са тим биолошким веком трајања постепено али сигурно постаје „out of order“ и „Закон о заштити лика и дела“ божијих синова (којима се и за живота а и након физичке смрти, по свим горама и морима носе за рођендан штафете верности, бескрајне љубави и оданости – што нису себи допуштали поред Стаљина ни Мусолини и Хитлер) чијим престанком важења ступа на снагу и правна могућност објављивања докумената и о оним другим тројкама за ликвидацију. Тако, овом приликом прилажемо јавности свих наших народа и народности документ о комунистичким црвеним тројкама за ликвидацију а који конкретно гласи:

„Стално и успешно напредовање Црвене армије даје нам снаге да наставимо започету борбу и да је са успехом приведемо крају“.

Да би постигле сигуран успјех потребно је са успјехом ликвидирати четничку организацију, претставити се Савезницима као једина борбена група у Југославији.

Из досадашњих борби повукли смо закључак да је немогуће уништити целу снагу четника и четничке организације услијед њиховог доброг вођства. Као најбољи начин, који се до сада показао, јесте обезглављивање четничких јединица ухођењем вођства како вишег тако и нижег. У вези са тим наставићете рад на својој територији повећањем броја тројки за ликвидирање. Тројкама ставите у дужност првенствено ликвидирање четничких команданата корпуса, бригада и њихових присталица како по селима тако и по градовима.

Материјална средства за извршавање ових задатака немојте жалити...

Да би се колико је год могуће сумња отклонила одмах ћете пропагандом приказати сваку овакву ликвидацију као резултат међусобних свађа четничких вођа. Овим ће се извршити раздор у четничким јединицама.⁶⁴

Аматерском методолошком упоредном анализом садржаја овог документа (стручно-професионалну анализу остављамо већ споменутој Комисији која ће вероватно успети ускоро да докаже да је фотографија Хитлера са Павелићем из 1941. г. чист фалсификат обзиром да се ту ради о аутентичној фотографији Хитлера са Дражом) један овоземаљски смртник било ког нашег народа и народности може да закључи следеће:

1. да би се започета борба (освајања власти у читавој Југославији, распарчавања Србије и верификације злочина геноцидног карактера над Србима од стране Брозових римокатоличких Хрвата и њиховог „хрватског цвијећа“) успешно привела крају неопходно је ликвидирати само водеће припаднике четничке организације Драже Михаиловића али никако врховништво хрватско-бошњачких усташа или шиптарских балиста или немачких окупатора. Зашто не треба ликвидирати усташко врховништво системом комунистичких тројки (или четворки, петорки, шесторки... није ни битно) остаје за сада непознато, бар док Комисија не утврди прави разлог, али бисмо Комисији скренули у том контексту пажњу да су Немци 1941. г. буквално

⁶⁴ Архив Војноисторијског института, Београд, Штаб Врховне команде, Четничка архива, К-12, 30/12, Из наређења комунистичког Врховног штаба НОВ и ПОЈ, строго поверљиво 785 од дана 25. јула године 1943. Документ је објављен у књизи групе аутора: *Равногорска омладина у рату 1941–1945*, Удружење припадника ЈВУО 1941–1945, Београд, 2008. г. на страници 336.

предали град Ужице са све читаве војне фабрике војним формацијама „нашег највећег сина“ док је исти тај син имао два неометана заседања АВНОЈ-а (у новембру 1942. г. и новембру 1943. г.) на територији под контролом јаким усташких снага.

2. материјална средства армаде „нашег највећег сина“ не треба жалити за ликвидацију четничког вођства, али се та иста средства требају рационализовати по питању ослобађања фабрике смрти у Јасеновцу, престонице НДХ Загреб или пак по питању ликвидације хрватско-бошњачког усташког врховништва.
3. читаву акцију треба Савезницима лажно представити из чега произилази аматерски закључак (стручно мишљење чекамо од стране Комисије) да је и читава тзв. „народноослободилачка борба“ КПЈ и њене тзв. „НОВЈ и ПОЈ“ била чиста лаж и фалсификат чији су техничко-пропагандни филтери били „Радио Слободна Југославија“ под окриљем Коминтерне као и „Радио Лондон“ са својим прокомунистичким кртицама које су четничке диверзантске акције против Немаца, њихових гарнизона као и саобраћајница под немачком контролом пласирали као успехе постројби „највећег сина“.

Прекрајање истине о стварној ситуацији на југословенском ратишту од стране прокомунистички настројених британских информативних и војно-политичких кртица у разним британским институционалним структурама, али поготово на „Радио Лондону“, у другој половини и фактички одлучујућој фази рата је можда чак одиграло и пресудну улогу по сам исход (грађанског) рата у Југославији. Ово стога јер су те британске кртице једноставно прекрајале истину са самог ратишта пласирајући неистине о диверзантским акцијама и успесима Брозових партизана против војне технике, људства и логистике Сила осовине а у стварности се радило једноставно о акцијама и успесима Михаиловићевих четника, тј. званичне државне војске Краљевине Југославије – Југословенске војске у Отаџбини. Ипак, на основу оваквих лажних извештаја и информација британски војни и политички врх је могао да стекне погрешан утисак ко се стварно бори против Осовине у Југославији и да тој активно борбеној страни пружи сву помоћ за наставак те борбе а исту ту помоћ ускрати оној страни која је према овим извештајима и информацијама била или наводно пасивна или је ступила у отворену колаборацију са окупатором. На жалост, тако је и било уз опаску да је америчка информативна служба (ОСС/ЦИА) тачно знала ко је ко у Југославији а нарочито ко се бори против кога и зашта али се у британску

политику према зараћеним странама у Југославији није мешала обзиром да је Југославија препуштена британској зони утицаја како за време тако и након рата што је био случај и са Грчком.

Антисрпска политика британске владе се од почетка самога рата па до његовог коначног завршетка јасно уочава у неколико сегмената али је онај прохрватски био пресуђујући. Лондон је, наиме, директно и индиректно стао на страну оба хрватска војнополитичка покрета – усташа Анте Павелића и комуниста/партизана Јосипа Броза Тита. Колатерална штета су наравно били равногорци Драже Михаиловића, Србија и Срби уопште са обе стране Дрине. Ова антисрпска и крајње прохрватска политика Лондона се јасно уочава по питању хрватског и бошњачког геноцида над Србима у оквирима усташке НДХ. Верификација овог геноцида од стране Лондона се може пратити најкасније од 26. септембра 1941. г. (дакле након више од пет месеци од почетка затирања Српства лево од реке Дрине) када је југословенски посланик у Цариграду/Истамбулу, Јован Ћоновић, послао телеграм о усташким (хрватско/бошњачким) покољима српских цивила у НДХ председнику југословенске владе у избеглиштву генералу Душану Симовићу. У телеграму се Ћоновић залагао да се мора под хитно нешто урадити да се спречи:

*„...ово истребљење српског народа – ја видим као озбиљну могућност само бомбардовање Загреба, па онда других градова Хрватске, са обавештењем да ће се бомбардовање наставити, ако не престану свирепи уништења Срба“.*⁶⁵

Овај предлог је био рационалан, моралан и једино изводљив са техничке стране. Наиме, није било тада ни једне друге војне силе која је могла да заустави хрватско-бошњачки садистички пир према Србима у НДХ а до тада је побијено на најмонструознији начин неколико стотина хиљада Срба и за ове покоље је знао и Вашингтон и Лондон. Хрватска се, дакле, тада није могла уразумити нити зауставити било каквом копненом инвазијом већ само директним ваздушним ударима споља а за овакве операције су једино били технички опремљени Британци, тј. Британско краљевско ваздухопловство које је имало своје базе на Медитерану, превасходно на Малти, из којих је могло веома ефикасно да делује. Предлог је био заснован на претпоставци да ће се Хрвати уразумити након првог или другог озбиљнијег бомбардовања њиховог главног града па стога наредна бомбардовања не би ни била потребна. У сваком случају, Хрватима се пружала шанса да избегну веће жртве својих цивила и

⁶⁵ Документ (телеграм) је наведен према: Васа Казимировић, *Србија и Југославија 1914–1945*, књига III, Крагујевац, 1995, стр. 833–834.

већа разарања својих градова. Жртве би уосталом биле далеко мање од до тада покланих Срба од стране хрватског и бошњачког ножа. Да се потсетимо да су овај систем веома успешно применили Американци августа 1945. г. над Јапаном. Након другог бомбардовања Јапан је престао са ратом.

Руководећи се овом рационалном и хуманитарном логиком генерал Симовић је почетком месеца октобра 1941. г. коначно и званично затражио од стране британског Министарства спољних послова (Foreign Office) да изда потребне директиве својој војној команди (тј. Краљевском ратном ваздухопловству) да се изврши, за почетак уразумљавања Хрвата, бомбардовање Загреба. Ентони Идн, министар спољних послова Велике Британије, у принципу овај предлог није одбио, али је са формалне тачке гледишта изнео мишљење да је план тешко изводљив. У исто време, његови најближи сарадници, тј. саветници, су се жестоко супротставили овом предлогу уз следећа два објашњења:

- у случају бомбардовања хрватских градова Хрватска би се чвршће везала за Немачку и Италију (тј. Силе Осовине), и
- бомбардовање главног града Хрватске би сигурно однело многе животе цивилног пучанства укључујући и оне који су прозападно настројени.

Стога је Министарство спољних послова Велике Британије издало наређење свим британским мас-медијима (тј. јавном медијском информативном сервису) да се у извештајима о покољима Срба на простору НДХ не употребљава термин „Хрвати“ (у смислу кољача, тј. оних који врше злочине) већ искључиво термин „усташе“ и „франковци“.⁶⁶ И овде долазимо до кључа за разумевање британске политике према НДХ: Орме Сарцент, стални подсекретар у Форин Офису и први заменик Ентони Идна (дакле други човек британске спољне политике) изражава сумњу у тачност информација да те масовне злочине геноцида над Србима чине баш Хрвати већ је вероватно да их чине окупатори Немци и Италијани. Стога је недопустиво да се Хрвати кажњавају масовним бомбардовањем њихових градова за нешто што чине страни окупатори. Главни адут Сарцента је била чињеница да те информације о масовним покољима Срба од стране Хрвата и „хрватског цвијећа“ – херцегбосанских муслимана долазе са српске стране.⁶⁷

⁶⁶ Архив Војноисторијског института, Београд, Ф.О., Збирка Ј. Марјановића, 1-1-5.

⁶⁷ Васа Казимиrowић, *Србија и Југославија 1914–1945*, књига III, Крагујевац, 1995, стр. 835.

Уколико проанализирамо горе наведене ставове британске дипломатије о страдањима Срба у НДХ долазимо до следећих закључака:

- главни разлог зашто се Хрватска несме бомбардовати је бојазан да ће се у том случају чвршће везати за Силе Осовине што ће бити на штету савезника из табора антифашистичке коалиције. Ова примедба је изречена почетком октобра 1941. г. Међутим, као што је познато, и без тог бомбардовања НДХ је како је време пролазило постајала све чвршће и чвршће везана за пре свега Берлин до самог краја рата да би рат завршила буквално као највернији немачки сателит који је ратовао читаву седмицу након немачке капитулације. Другим речима, како су се низале победе Савезника на Афричком, Источном и Западном фронту тако је НДХ постајала све више и више верна Берлину и без икаквог савезничког бомбардовања хрватских градова. Британци, међутим никада до краја рата нису променили свој став о могућности евентуалног бомбардовања Хрватске иако су знали да је Хрватска верни сателит Берлина, да се покољи над Србима настављају и да те покоље чине баш Хрвати и муслимани а не Немци и Италијани. Чак шта више, на Титову иницијативу, а на основу споразума са Черчиллом, у пролеће, лето и јесен 1944. г. се од стране британског ваздухопловства врши систематско бомбардовање и разарање српских градова са обе стране Дрине: Бања Луке, Книна, Београда, Лесковца, Ниша, Крагујевца... Једини „хрватски“ град који је бомбардован био је Задар, тј. италијанска *Zadra*. Овај севернодалматински град је од стране савезничке авијације (примарно британске) тешко бомбардован неколико пута а бомбардовање града је отпочело крајем 1943. г. Пре Другог светског рата се Задар налазио у државном саставу Краљевине Италије да би га НДХ анектирала у септембру 1943. г. након италијанске капитулације. Град је све до средине 1945. г. био насељен јасно претежном италијанском већином а и историјски је припадао Италији, тј. Републици Венецији. У војном смислу Задар је био крајње безначајан тако да су једини циљеви британског разарања града били не војне већ политичке природе: уништити италијански карактер града како би се након рата Задар могао припојити Брозовој Хрватској као „етнохрватски“ град. У случају бомбардовања градова у Србији 1944. г. („Ratweek”/“Недеља пацова“, 1.–7. септембар 1944. г.) циљ је био такође искључиво политичке природе: олакшати Брозовим

партизанима окупацију четничке и патриотске Србије у јеку прекодринске комунистичке агресије на домаћинску, антикомунистичку и либерално-демократску Србију.

- као разлог зашто не треба бомбардовати Загреб, као и неки други град са етничким хрватским становништвом, наводи се повесно позната британска „брига“ за евентуалне људске жртве као и бојазан да ће се и оно мало прозападних Хрвата престројити на страну Сила Осовине. Међутим, у случају бомбардовања Задра није се водила никаква брига о италијанским цивилним жртвама а град је скоро срањен са земљом доживевши каснију судбину немачког Дрездена, нити је уопште узиман у обзир моменат да би се због бомбардовања прозападно оријентисани Италијани могли изгубити за савезничку ствар. Исти резони нису важали ни у случају разарања српских градова 1944. г. али очито јесу у случају могућности бомбардовања етнички хрватских урбаних насеља.
- ако октобра месеца 1941. г. неке у британском Форин Офису можда и није било сасвим јасно ко то чини масовне покоље над Србима у НДХ (Немци, Италијани, усташе или Хрвати/Бошњаци), у шта чисто сумњамо, до краја рата је тај исти Форин Офис имао апсолутно довољно времена и тачних информација ко то стварно етнички затире Српство с леве стране реке Дрине и коначно у крајњем случају ко су и шта су те усташе. У случају Задра или Дрездена (у Дрездену је побијено фебруара 1945. г. у два дана бомбардовања више од 100.000 цивила) се из неког разлога није узимало у обзир да Италијани или Немци нису синоним за италијанске фашисте или немачке нацисте па су стога сви стављени у исти кош. То исто важи и за Јапанце из Хирошима и Нагасакија међутим, у случају НДХ правила се дебела разлика између Хрвата/Бошњака и усташа а британска хуманитарна логика се у овом случају сводила на аксиому да је праведније пустити да се од усташке каме покоље још неколико стотина хиљада невиних Срба него случајно грешком убити из ваздуха једног јединог недужног Хрвата. Да се потсетимо и на то да су се англоамеричке ваздушне базе како је рат одмицао све више и више приближавале Балкану па је тако и у техничком смислу било лакше, јефтиније и ефикасније бомбардовати Хрватску из јужне Италије него нпр. са Малте. Али, уместо да бомбардују градове у Хрватској са етничким хрватским становништвом са истих тих база у јужној Италији су узлетали британски бомбардери да бомбардују српски Книн, српску Бању Луку, италијански Задар и градове у Србији. Хитлер је бомбардовао

Београд само једанпут а Британци пет пута 1944. г. убивши дупло више грађана србијанске престонице него Луфтвафе 1941. г.

- за поједине високе функционере британског Форин Офиса је очито било довољно да не поверују у масовне покоље Срба од стране Хрвата или хрватских усташа само то јер су те информације долазиле са српске стране али су итекако веровали у Брозове приче о колаборационистичкој Србији и фашистичким четницима а које су очито долазиле са хрватске титоистичке стране. Невероватно је и то, да је неко у Лондону можда очекивао да им се шаљу редовни извештаји о хрватским покољима Срба директно из Главног усташког стана у Загребу или од Јуре Францетића, команданта усташке „Црне легије“, и то директно са терена.
- на крају не треба заборавити и то да је НДХ била и стварно независна држава у смислу вођења своје сопствене унутрашње политике (покоља Срба) а не окупирана територија како је то тенденциозно представљао део Форин Офиса очито за своје политичке потребе како за време тако и након рата па стога етничкохрватски делови НДХ и нису никада бомбардовани од стране британског Краљевског ваздухопловства зарад наставка покоља над Србима.

Британска администрација се, такође, такорећи од самог почетка грађанског рата у Србији и остатку Југославије који су покренули Брозови партизани прво 7. јула 1941. г. и затим директним ударима на самом крају окробра месеца 1941. г. на једино легалне и легитимне војне формације Краљевине Југославије – Југословенску војску у Отаџбини а која је још увек била у легитимној борби против Сила Осовине обзиром да капитулација Краљевине није никада потписана, понела неодговорно и злонамерно према свом савезнику кога је жртвовала 27. марта 1941. г. за своје национално-парцијалне војно-политичке интересе и циљеве. Тако је командант ЈВуО Дража Михаиловић одмах након комунистичког удара на војне формације Краљевине слао радиограмске извештаје свом претседнику владе у избеглиштву у Лондону Душану Симовићу о јасној потреби да се ЈВуО редовно снабдева оружјем, муницијом, санитарским материјалом и другим војним потрепштинама од стране британске владе како би могла колико-толико да парира добро наоружаним и опремљеним комунистичким револуционарним бандама које очигледно преко грађанског рата и социјалистичке револуције покушавају да се домогну власти уз свестрану помоћ њиховог спонзора СССР-а. Један од ових Михаиловићевих радиograma гласи овако:

„Вођа комуниста у Србији, под лажним именом Тито, не може се сматрати као вођа отпора. Борба комуниста против Немаца је привидна. Буду ли помогнути од Енглеске, ја помоћ одбијам. Партизани су отимали оружје од народа. Ја тим путем нисам могао ићи. Имају фабрику оружја у Ужицу одакле ми нису дали ништа. Још треба да им Ви добавите енглеско оружје, па смо готови заувек“⁶⁸

Међутим, британска влада овај Михаиловићев извештај није прихватила или као веродостојан и релевантан или као користан по британске политичке планове након рата. Стога је Форин Офис заузео став да Михаиловићевим четницима, тј. легитимној војсци Краљевине Југославије, не треба слати оружје, муницију и војну опрему јер ће их Михаиловић засигурно употребити у грађанском рату против комуниста. Стога су четници од тада па све до 1944. г. добијали знатно мању помоћ од Британије у односу на Брозове партизане да би се у последњих годину и по дана рата Лондон дефинитивно определио само за Броза тако да су прекодрински партизани у јесен 1944. г. освојили Србију знатним делом користећи британско оружје и то поготову минобацаче који су им све до краја рата давали круцијалну борбену предност у односу на четнике.⁶⁹

Велики проблем одржавања директне радиограмске везе на релацији Михаиловић-југословенска влада у Лондону без посредника је непосредно утицао и на информације које је југословенска влада добијала из Југославије али и на пре свега британске протитоистичке притиске на југословенску владу у Лондону. У пролеће 1942. г. се дефинитивно испоставило да британска влада у потпуности контролише везу Михаиловић-Слободан Јовановић, тј. југословенску војску са својом сопственом владом. Наиме, 30. марта 1942. г. је југословенски мајор (касније потпуковник) Живан Кнежевић, шеф војног кабинета председника југословенске владе Слободана Јовановића, на билатералној конференцији са британским властима добио од британске стране већи број телеграма које је Михаиловић слао у Лондон на француском и српском језику. Ови телеграми нису

⁶⁸ Архив Војноисторијског института, Београд, Емигрантска влада, телеграм Драже Михаиловића Душану Симовићу од 5. новембра 1941. г., 302-1/19-2

⁶⁹ Прва британска помоћ четницима је стигла тек у ноћи 8./9. новембра 1941. г., дакле, тек након пуна четири месеца од почетка комунистичког револуционарног преузимања власти (7. јули 1941. г.) и то само 20 аутоматских пушака са 10.000 метака, 600 ручних бомби, 4,456 америчких долара и 181 фунта (Vojimir Kljavić, „Velika Britanija, Sovjetski Savez i ustanak u Jugoslaviji 1941, Vojnoistorijski glasnik, br. 2, 1970, str. 83.“). Као што је већ познато, титоисти су у то време имали на располагању читаву једну војну фабрику у Ужицу за производњу оружја, муниције као и ремонтни завод за поправку оружја а које су им Немци поклонили. Из ове фабрике четници нису добили никад ништа иако су по договору са Титом партизани били дужни да половину производње испоруче четницима.

никада били прослеђени југословенској влади којој су били и адресирани. Међутим, овде је битно напоменути да су пољске и чешке власти у Лондону имале директну, тј. без британског посредништва, везу са својим снагама у својим земљама.⁷⁰ На овој конференцији, и сутрадан, се коначно испоставило да Михаиловић није добио многе телеграме које му је председник владе Слободан Јовановић слао али преко Британаца. Да ствар буде још гора, испоставило се и да су сами Британци послали Михаиловићу у Југославију 71 телеграм у име југословенске владе и то без њеног знања! Поводом овог скандала сам Кнежевић је записао да:

*„Енглези неискрено и нелојално сарађују са нама, јер нас толико обмањују, да чак и депеше контролишу, само да нам не би показали шта су стварно наредили. Ова неискреност ствара у највећој мери неповерење и не служи интересима, ни заједничким, ни посебним“.*⁷¹

Да је оваква политика потпуног надзора југословенске владе у Лондону од стране британских власти за Велику Британију итекако било од користи испоставило се у другој половини рата као и након њега када су Британци једноставно предали власт Јосипу Брозу Титу - њиховом политичком фавориту још од самог почетка рата оставивши Михаиловића, Србе и Србију на милост и немилост овом аустро-угарском каплару.

Још један врло битан детаљ указује на протитоистичку политику британског министарства спољних послова, владе и њене информативне службе. Наиме, до 18. септембра 1942. г. званични државни „Радио Лондон“, тј. „ББЦ“ је објављивао особе које је Михаиловић стављао под слово „З“, тј. имена оних личности за које се знало да су до тада сарађивали са непријатељима државе а које су се на овакав цивилизован и пре свега људски начин само упозоравале да легалне и легитимне власти Југославије знају за дела њихове велеиздаје. Оваквим се особама једноставно давла јавна опомена (стављани су на „З“ спискове што је значило да их треба прво „з“аплашити и одвратити од даље велеиздаје) да се преваспитавају или ће бити адекватно кажњени за чин државне велеиздаје а то значи у свим цивилизованим земљама да им се пресуђује смртном казном.

⁷⁰ Архив Војноисторијског института, Београд, Емигрантска влада, 165А-2/6-2, 170-1-515, 165-1/1-26.

⁷¹ Архив Војноисторијског института, Београд, Емигрантска влада, 165-1/1-26.

Наравно да су и поједини титоисти као илегални бандити и доказане убице антикомунистичких цивила а који су оружјем и уз помоћ сарадње са окупатором и усташама упорно покушавали да сруше читав друштвено-политички и економски систем а на основу лажне „ослободилачке“ борбе након од њих самих и Немаца самопрокламоване „капитулације“ Краљевине Југославије. Њихова превратничка логика је била у томе да уколико је држава капитулирала (као што није) онда сам народ има право да се бори за слободу против окупатора а они су наравно сами себе прогласили за „народно-ослободилачку војску“ како би легализовали свој револуционарни бандитизам.

Југословенски комунисти су, наиме, једноставно усвојили немачко званично саопштење да је Краљевина Југославија капитулирала пред Рајхом и да је акт о наводној капитулацији потписан од стране званичних војних представника обе стране – Рајха и Југославије. На основу тога, земља се ставља под легалну окупацију Сила Осовине а све евентуалне оружане формације се имају третирали као банде које нелегално поседују оружје. Међутим, познато је да су и краљ и влада Краљевине Југославије сазнавши за ову немачку објаву о потписаној капитулацији одмах и званично изјавили да Југославија не прекида рат са Силама Осовине и да никакав званични представник војске или владе Југославије није могао да потпише акт капитулације јер за тај потпис једноставно није имао овлашћења јер му их нико од стране званичних југословенских власти није ни дао. Оно што јесте потписао Калафатовић, и за шта је и био овлашћен, било је само војно примирје али никако и капитулација. Стога су припадници ЈВуО под командом министра војске ђенерала Драгољуба Драже Михаиловића били једина легална и легитимна војна формација на простору читаве Југославије која се борила против окупатора за ослобођење земље. За разлику од Михаиловићевих „четника“, Брозови партизани (тзв. НОВ и ПОЈ) су били пета колона а са законске тачке гледишта – бандити.

Међутим, већ горе споменутог 18. септембра 1942. г. ББЦ је први пут одбио да се на његовим радио таласима прочита нови списак бандита и петоколонаша стављених под слово „З“ („з“аплаши) уз следеће званично образложење Ралфа Мареја (Ralph Murray, шеф балканског огранка британског Одељења за психолошки рат – Psychological War Executive):

„Чини ми се да би добро било да ми у садашњем тренутку, када се о целом питању воде преговори између Владе Његовог Величанства, па и Краљевске југословенске владе и Совјетске владе, замолимо Југословенску владу да ограничи број

денунцијација на апсолутни минимум. Ми би хтели да предложимо да се никакве денунцијације не врше преко радија, изузев случајева о којима постоје најпотпунија обавештења, како би се избегло да се услед неспоразума који од комунистичких вођа укључи у денунцијације“.⁷²

Исти овај Мареј је само седмицу касније, 25. септембра 1942. г., у писму Хрвату Већеславу Вилдеру – директору Дирекције за информације при Југословенској влади у Лондону, а који је у свему повладавао Мареју, поновио још једном да британски Форин Офис остаје при свом ставу од 18. септембра у вези са нечитањем Михаиловићевих спискова колаборациониста и квислинга нагласивши да:

„Важни политички разлози налажу велику опрезност (нарочито сада) у обради интерних проблема. Ти политички обзири интересују Владу Његовог Величанства и у томе мање важном питању денунцирања, ми осећамо потребу за великом опрезношћу.“⁷³

Након ишчитавања овог саопштења из два дела долазимо и до неких битних закључака поготово у светлости даљег тока самога рата:

- британска влада, војни кругови или круна нису никада у току рата предлагали или захтевали од комунистичке стране, било Броза или Стаљина, да престану са политичким денунцијацијама четничке стране, тј. ЈВуО, или бар да их ограниче само на оне сигурно доказане како се то у овом саопштењу захтевало од Југословенске владе у Лондону када се радило о Брозовим комунистима и/или партизанима зарад свршавања послова око преговора о садејству против заједничког непријатеља,
- јасно је да је и фактор Совјетског Савеза играо битну улогу у горе наведеном Марејевом објашњењу и захтеву обзиром да је британска влада услед инфериорније позиције у односу на Москву морала да попусти Коминтерни и Стаљину а Москва је већ одавно одлучила ко је патриота а ко колаборациониста у југословенском грађанском рату,
- Марејева најважнија брига је била да се случајно не објави преко британског радија права истина о самом комунистичком и партизанском руководству које је било колаборационистичко и антисавезничко а наводни разлози за јавну неденунцијацију

⁷² Архив Југославије, Емигрантска влада, 103-167-593/52.

⁷³ Архив Југославије, Емигрантска влада, 103-167-593/54.

врхушке око Броза укључујући и њега самог - успех у преговорима са Москвом и Брозом су само били фасада за нешто много крупније

- круцијални разлог за британско прикривање суштине грађанског рата у Југославији је британска одлука вероватно још са самог почетка рата да Јосип Броз Тито и његова послератна комунистичка Југославија одиграју улогу Тројанског коња у Совјетском блоку. Британски премијер Винстон Черчил је био, наиме, одлично познат у светским дипломатским круговима а и у широј јавности као загрижени русофоб који је нпр. 1915. г. послао британске војнике у сигурну смрт на Галипоље само да Босфор не би заузели Руси. Један је и од оних западноевропских политичара који су у Хитлеру гледали све до 23. августа 1939. г. европског крсташа против бољшевичке Русије. Черчил је одлично знао да је Броз Стаљинов пулен и да ће у случају Брозове победе над Михаиловићем на источнојадранској обали имати Стаљинову Црвену Армију. Међутим, у томе и јесте читава поента Черчиловог и Форин Офисовог играња на карту звану „маршал“ Тито: ако није Стаљин знао на чијој ће страни Броз бити након рата, јесте знао Черчил. Британија је стога још за време рата и то на његовом самом крају даривала Брозу Истру и северну Далмацију као свом клијенту. Стаљин се освестио у вези са Брозом тек 1948. г. када је аустро-угарском каплару, дволичном фолиранту и пре свега политичко-моралној загорској фукари коначно рекао „НЕ!“ протеравши га на Бријуне где је Броз био у највећој приправности да емигрира код својих британских газда у Италију. Ипак, Британци су Брозу након уступања „Зоне Б“ приуштили и највећу сласт вероватно у читавом капларевом политичком животу: иживљавање над Дражом Михаиловићем и силовање Србије.

Овде треба обратити изузетну пажњу на чињеницу да је један Хрват (Већеслав Вилдер) постављен за директора Дирекције за информације при влади Краљевине Југославије!!! Стога је, као и из других разлога, крајем 1942. г. британски мајор Питер Бој који је био директно задужен за слање војне, санитарске и материјалне помоћи Дражи Михаиловићу могао да прогласи за сумњиве, неистините и исфабриковано лажне све, и баш све, Михаиловићеве радиограме о четничким диверзијама, саботажама и отвореној борби ЈВуО против сила Осовине. По њему су стога све те акције извођене од стране Брозових партизана а Михаиловићеви четници су проглашени за

квислинге и колаборационисте окупатора! Дакле, истина потпуно изокренута наопачке.

Ево шта је конкретно мајор П. Бој у разговору са Ж. Кнежевићем изговорио поводом ситуације на војишту у Југославији на крају 1942. г. и то након друге битке код Ел Аламеина (23. октобар–4. новембар 1942. г.):

„Михаиловићу се не може слати наоружање за борбу против партизана који се сада једини туку против Осовине. Слање хране зависи од Министарства блокаде, а стање у Југославији, посебно у италијанској окупационој зони, није тешко. Михаиловић отворено сарађује са Италијанима и његови одреди, потпуно наоружани, пребацују се на италијанским камионима у западну Босну за борбу против партизана. Михаиловић је квислинг исто као и Недић. Његови одреди уопште не воде борбу, а нама Енглезима потребно је баш сада да ступе у борбу, а не кроз два или четири месеца. Када се савезничке трупе буду искрцале на Балкану, онда је нама свеједно да ли ће нам прићи Недић, Антонеску или генерал Михаиловић. Онда ће све бити доцкан.“⁷⁴

Ова изјава мајора Боја је један од камена темељаца за разумевање и анализу британске превртљиве и на крају издајничке политике према Михаиловићу, Србима и Србији и стога заслужује и неопходне анализе и коментаре које дајемо у следећим тачкама:

- британска дипломатија је на самом крају 1942. г. одлучила да се Михаиловићу више не може слати помоћ јер се његове трупе боре против партизана који се наводно уопште и једини боре против Осовине у Југославији. Овде није јасно какав је однос ЈВуО по Британцима требала да има према Брозовим партизанима? Вероватно да се ставе под команду аустро-угарског каплара и његових комуниста који су све до 22. јуна 1941. г. имали преко Москве потписан уговор о сарадњи и пријатељству са Хитлером. Британци су у исто време одлично знали какву судбину Србији и Србима спрема Броз у случају освајања власти у Југославији што су и сви Срби и Србија болно искусили од 1945. г. до каплареве смрти 1980. г. па и касније. Међутим, поента ове тачке јесте у томе да британски Форин Офис није никада донео одлуку о престанку слања помоћи Брозу а која се пре свега користила за освајање власти у Југославији, тј. за борбу против регуларне и једино легитимне

⁷⁴ Bogdan Krizman (redaktor), *Jugoslavenske vlade u izbeglištvu 1941–1943. Dokumenti*, Zagreb, 1981. g.

војске Краљевине Југославије – ЈВуО. На овај начин се Велика Британија директно и отворено ставила на страну Брозових тоталитаристичких комуниста против демократско-либералних четника. Ако се на југословенском ратишту неко није борио против Осовине сем у случају да је директно од ње и нападнут то су пре свега били Брозови партизани,

- северноафричка кампања Савезника против Ромела и Вермахта се у историографији назива „Битка за снабдевање“. Снабдевање немачких трупа у северној Африци се одвијало углавном преко „Јужне пруге“ у Србији, Македонији и Грчкој тако да је од диверзантских акција на ову јужну линију умногоме зависио и исход кампање у северној Африци. Постоји чак и оправдано мишљење да су у ствари Ромела у северној Африци победили Михаиловићеви четници а не Савезници обзиром да су немачким трупама у Либији и Египту ефикасним диверзантско-саботерским акцијама у источним деловима Југославије на потезу Београд-Ћевђелија онемогућили круцијални доток материјала, оружја, муниције и људства тако да је „пустињски генерал“ на крају морао да се повуче са афричког ратишта. Познато је да у Србији и осталом делу источне Југославије, тј. источно од реке Дрине, партизанских формација Јосипа Броза фактички није ни било тако да није са његове стране ни имао ко да врши саботаже на „Јужној прузи“. Другим речима, садржај титоистичког играног филма „Двобој за Јужну пругу“ спада у домен научне фантастике али никако и знанствене повеснографије. Тим више што се зна да су Титоисти избачени из Србије у децембру 1941. г. и да их тамо нема све до октобра 1944. г. када су прешли Дрину и уз помоћ Енглеза и Совјета окупирали Београд и Србију а то је било две године након Ел Аламеина,
- чињенице и документа, наиме, говоре да су сами Британци, упознати са реалном ситуацијом на југословенском ратишту, захтевали управо од Михаиловића а не од Броза да врши саботажне акције на пругама кроз Србију које повезују централну Европу са Грчком. То се јасно види из следеће депеше коју је председник Југословенске владе у избеглиштву Слободан Јовановић упутио Дражи Михаиловићу 24. септембра 1942. г. непосредно пре британске политичке одлуке да окрену ћурак наопако:

„Британска влада известила ме је да је њен врховни командант на Средњем истоку генерал Александер послао Вама лично телеграм у коме је тражио да нападнете колико

Вам буде могућно непријатељске комуникационе линије. Ја сам уверен да су непријатељске линије у овој критичној ситуацији јако оптерећене, и да бисте сталним нападима могли учинити нову услугу савезничкој ствари. Предузмите саботажу највећег могућег обима у циљу да се што више омете дотур материјала ка Солуну. Ово је од нарочите важности за општу савезничку ствар.“

Дража Михаиловић је свом премијеру четири дана касније одговорио следећом депешом:

„Примио сам поруку генерала Александера којом се моли да наставим нападе на саобраћај у Југославији. И пре него што сам примио поруку, предузео сам све врсте саботаже. Досад су резултати врло добри и саобраћај много страда. Наставићу да чиним све што је у мојој моћи да помогнем у савлађивању заједничког непријатеља и да га казним како заслужије. Молим да се ништа не објављује преко радија о нашој саботажу.“⁷⁵

- мајор П. Бој је у праву када износи фактографско стање ствари да четници Драже Михаиловића сарађују са Италијанима на простору италијанске окупационе зоне и да тамо ситуација и није тако тешка. Међутим, исти овај мајор апсолутно није у праву када каже да сам Дража Михаиловић сарађује са тим истим Италијанима и да је квислинг као и Недић. Наиме, оно што британска и титоистичка историографија и политика ни до дан данас не желе да признају је чињеница да Дража Михаиловић никада у току читавог рата није имао не само потпуну већ ни битнију контролу над четницима преко Дрине а нарочито над Ђујићевом Динарском четничком дивизијом за разлику од Брозових партизана који су више него потпуно били контролисани и управљани од стране Брозовог Врховног штаба као тоталитарно руководећег центра социјалистичке револуције. Познато је да је Дража издавао из морално-политичких разлога као врховни командант ЈВуО сијасет конкретних наредби четничким јединицама да не ступају ни у какав савез, тј. колаборацију, са силама Осовине и њиховим нацистичким квислинзима али да су локални прекодрински

⁷⁵ Оба наведена архивска документа су цитирана према: Милослав Самарџић, *Фалсификати комунистичке историје*, UNA Press, Београд, 2010, стр. 109. Последња Дражина примедба да се вести о четничким саботажама на пругама против сила Осовине не објављују јавно је срачуната на одвраћање од немачких одмазди према српским цивилима у ратној зони.

четнички команданти вођени пре свега хуманитарном потребом заштите српских цивила од хрватско-муслиманске каме склапали споразуме са Италијанима (али не и са Немцима) о заштити српског народа па чак и са локалним домобранима и усташама о прекиду покоља Срба. Италијани су са своје стране били згрожени хрватским и бошњачким (не)културолошким садистичким варваризмом испољеним према српским цивилима на простору НДХ а успут су имали и великих проблема са традиционалним великохрватским националистичким и шовинистичким територијалним претензијама на читаву источнојадранску обалу што је логично и довело до реализације италијанске хуманитарне политике заштите српских цивила од потпуног физичког уништења од стране Хрвата и Бошњака. Овај вид хуманитарне и заштитничке помоћи се огледао пре свега у стварању италијанске Антикомунистичке добровољачке милиције („Militia Volontare Anticomunisti“ - MVAC) у коју су улазили пре свега преживели Срби и четници а чији је једини задатак био заштита Срба од даљег геноцида и борба против хрватских шовиниста – усташа и титоиста. Дакле, сваки конкретан договор са Италијанима или споразум са домобранима па чак и са усташама за четнике и српски народ је значио на десетине хиљада преживелих Срба. Споразуми са Италијанима су локалним четницима пружали и могућност оправдане и легитимне крвне освете за масовне покоље Срба. Треба се потсетити и на чињеницу да управо Италијани нису дозволили да се Јасеновац подигне у доњем току Неретве према оригиналном усташком пројекту већ су усташе морале да овај логор за индустријску производњу смрти и садистичког иживљавања прво тајно подигну у Јадовну и на крају изграде на Сави, тј. на територији у оквиру немачке окупационе зоне. Међутим, за Енглезе је очито било све једно и где и колико ће се оваквих фабрика смрти изградити јер се у њима не убијају њихови грађани већ балкански Срби.

- коначно, енглеска дипломатија је овим документом открила и свој прави однос према Југославији и „Југословенима“: *„а нама Енглезима потребно је баш сада да ступе у борбу, а не кроз два или четири месеца“*. Дакле, њима Енглезима је потребно да неко други лије крв за њих као што им је било потребно и 27. марта 1941. г. да увуку Југославију у рат против сила Осовине. Зашто тим истим Енглезима није било потребно да Холанђани, Белгијанци, Норвежани или Французи ступе у отворену самоубилачку борбу против Вермахта на

основу Хитлерове аритметике 100:1 за сада остаје нејасно али је јасно да ни Холанђани, ни Белгијанци, ни Норвежани ни Французи нису у својим земљама имали убаченог интернационалног револуционара типа Јосипа Броза који би Енглезима одрадио посао.

Из свега горе наведеног, изнесеног и анализираног долазимо до општег закључка у форми наравоученија за прошле, садашње и будуће српске генерације: „Сачувај нас Боже куге, глади Броза и Енглеза!“

12. децембар 2011. г., Виљнус

Машин-бравар и абација након успешно изведене британске социјалистичке
револуције у Југославији

14. Где су похвалнице и ордени за Тита?

У недељу 20. јуна 2010. г. на сајту *Нове српске политичке мисли* се појавио чланак извесног Милорада Зарубице (на ијекавици) у облику рецензије на новопечену књигу проф. Стевана К. Павловића

највећа
од
100.000
РАЈХСМАРАКА У ЗЛАТУ!

100.000 РАЈХСМАРАКА У ЗЛАТУ ДОБИЋЕ ОНАЈ КОЈИ
ДОВЕДЕ ЖИВА ИЛИ МРТВА ВОЂУ БАНДИ
ДРАЖУ МИХАЈЛОВИЋА

Овај злочинац бацно је земљу у највећу несрећу. Ступивши од развратног живота, уобразио је он да је позван да „ослободи“ народ. Наво енглески плаћеник, овај смешни хвалисалац није ништа друго радио већ утирао пут болшевизму и тиме помогао да се униште сва национална добра која су народу од најкада била висека и света. Он је тиме пореметио мир селака и грађанина, упропастио имање, добре па и живот хиљадама људи, а земљу бацно у неписану беду и невољу.

СТОГА ЈЕ ОВАЈ ОПАСНИ БАНДИТ У ЗЕМЉИ УЦЕЊЕН СА 100.000 РАЈХСМАРАКА У ЗЛАТУ

Онај који докаже да је овог злочинца учинио безопасним или га преда најближој немачкој власти не само што ће добити награду од 100.000 Рајхсмарака у злату, него ће тиме извршити и једно национално дело, јер ће ослободити народ и отаџбину од бича нечовечног крвавог терора.

Врховни заповедник
немачких трупа у Србији

(Хитлеров нови антипоредак – Други светски рат у Југославији) под насловом „Где су четничке битке против окупатора?“⁷⁶ Након коначног читања ове подуже рецензије г. Зарубице (из трећег покушаја обзиром да смо при првом покушају баталили даље читање већ након прве трећине текста а у другом смо успели да стигнемо чак до половине истог) особни општи утисак би се могао свести на једну констатацију: рецензија је написана још пре објављивања саме књиге а извучена је из фиоке илити ладице радног стола неког Титовог функционера који ју је прочитао још пре неких

четрдесетак ако не и дуже година поводом Дана борца (4. јули), прославе Дана републике (29. новембра) или највероватније поводом Дана ЈНА (22. децембар). Тај функционер би највероватније могао бити и сам рецензент или неко из његовог најближег братственичког окружења.

С обзиром да нам је свима познат “партизански менталитет” Титових знанственика-повесничара приликом започињања било које научне

⁷⁶ <http://www.nspm.rs/istina-i-pomirenje-na-ex-yu-prostorima/gde-su-cetnicke-bitke-protiv-okupatora-g.html>

расправе о “партизанштини”, тј. о улози КПЈ и Титових бојовних формација на просторима Југославије у Другом светском рату, а нарочито о карактеру тзв. НОБ-е, овом приликом ћемо документовано и конкретно презентовати само нека од многобројних савезничких признања која је добио лично Драгољуб Дража Михаиловић као командант ЈВуО у току самог рата као и непосредно након њега за антифашистичку борбу његових “четника” и сарадњу са Савезницима:

- слово британског министра иностраних послова, Антони Идна од 24. септембра 1942. г. (*Службене новине*, бр. 10, 24. новембар 1942. г., Лондон):

“Мислим да ће ми сваки мој сународник казати данас, да је Југославија већ осветлила образ у овом рату...”

Добро уређене југословенске војске воде борбу против непријатеља на сопственом тлу, под необично храбрим вођством ђенерала Михаиловића. То је једна важна војничка чињеница.

У овом часу непријатељске дивизије које су преко потребне на руском војишту, или потребне на египатском војишту, задржане су борбом у Југославији...”

- телеграм генералу Михаиловићу кад је француски генерал Анри Жиро примио команду над француским трупима у Северној Африци, 11. новембар 1942. г. од генерала Анри Жироа, Команданта француских снага у Северној Африци:

“Поново сам ступио у борбу против наших заједничких непријатеља.

Вама лично и херојској војсци желим у овом тренутку да изразим и подвучем традиционално братство по оружју које влада између француске војске и ваше војске.

Изражавам вам своје најдубље дивљење.

Ваш херојски отпор, и ваши успеси, пробудили су и покренули националну свест свих оних који се боре против нападача.

Ваш отпор и ваш пример воде ка победи, која почиње да се рађа.”

- телеграм генералу Михаиловићу од Алана Брука, Начелника британског генералштаба од 1. децембра 1942. г:

“У име царског генералштаба не могу да пропустим 24. годишњицу од уједињења Срба, Хрвата и Словенаца, а да не изразим честитање за дивне потхвате југословенске војске на Средњем Истоку у овом победоносном часу, него и на ваше непобедиве четнике, под вашом командом, који се боре дан и ноћ под најтежим ратним околностима.

Уверен сам Господине Министре, да ће ускоро доћи дан када ће и све ваше снаге моћи да буду уједињене у једној слободној и победничкој Југославији; дан када ће непријатељ, против кога се заједнички боримо раме уз раме, бити сатрвен заувек”.

- телеграм генералу Михаиловићу од Самнера Велса, Државног подсекретара САД-а од 4. јануара 1943. г:

“Влада САД-а има потпуно поверење у патриотизам генерала Михаиловића и велико дивљење за вештину, истрајност и храброст са којом он, и југословенски патриоти око њега, настављају борбу за ослобођење своје земље.

Ми сматрамо да војна акција, на коју се позивате, представља чињеницу у оријентисању вођства рата од стране Уједињених народа против Осовине”.

- телеграм генералу Михаиловићу од генерала Двајта Д. Ајзенхауера, Команданта англо-америчке војске у Северној Африци од 13. јануара 1943. г:

“Америчке оружане снаге у Европи и Африци, поздрављају своју браћу по оружју, одличне и храбре војне јединице под вашом одлучном командом.

Ти јуначки људи, који су приступили вашим редовима, у свом завичају, да би непријатеље изгнали из Отаџбине, боре се с пуном оданошћу и самопрегором за заједничку ствар Уједињених народа.

Нека би им та борба донела потпун успех”.

- похвална наредба за све француске сувоземне, поморске и ваздухопловне јединице, на дан 2. фебруара 1943. г. од стране генерала Шарла Дегола, Председника слободне Француске:

“Легендарни јунак, симбол најчистијега родољубља и највиших југословенских војничких врлина, тај генерал [Дража Михаиловић] није престао водити борбу на окупираном националном тлу. Уз помоћ родољуба, он без сустајања не да мира окупаторској војсци,

тако припремајући онај коначни јуриш који ће довести до ослобођења његове Отаџбине и целог света, раме уз раме с онима који никад нису сматрали да се једна велика земља може да покори суровом завојевачу”.

- телеграм за генерала Михаиловића од 5. фебруара 1943. г. од Лорда Селборна, Британског министра блокаде (Министарство спољних послова, строго поверљиво бр. 37 од 9. фебруара 1943. г.):

“Бриљантно је оно што је генерал Михаиловић учинио и још увек чини. Имате разлога да будете горди на њега. Черчил је сад у Каиру начинио анкету код својих власти о акцији генерала Михаиловића, и извештаји које нам је о томе послао заиста су ласкави за генерала.

Ми ћемо да му дотуримо помоћ у оружју.”

- Похвална наредба уз Орден *Legion of Merit* 29. марта 1948. г. од Председника САД-а Хари Трумана:

“Генерал Драгољуб Михаиловић изванредно се истакао као Главни заповедник југословенских оружаних снага и доцније

као Министар војни организујући и водећи крупне снаге против непријатеља, који је окупирао Југославију, од децембра 1941. до децембра 1944. године.

Захваљујући неустрашивим напорима његових трупа, многи амерички авијатичари били су спашени и безбедно враћени на савезничку страну.

Генерал Михаиловић и његове снаге, упркос недовољном снабдевању и борећи се под изузетним тешкоћама, материјално су допринели савезничкој ствари и били судеоници у извојевању коначне савезничке победе.”

Прилажемо и два конкретна сведочења страних официра који су били на југословенском ратишту:

- Писмо наредника Мајка Кула (Жан Кристоф Буисон, *Херој кога су издали савезници*, Јагодина, 2006):

“Мој авион је оборен над Југославијом 4. јула 1944. г. Четници су нас спасили из немачких канџи. У знак одмазде Немци су из једног села стрељали десеторицу прочетнички опредељених сељака, који нису хтели да одају где смо се крили.

Да ли је могуће да су ти људи сарадници Немаца?

Са четницима сам у току 38 дана прешао 800 км. Успут су нам жене љубиле руке и плакале на грудима за синовима које су им Немци побили, или одвели у концентрационе логоре, а куће попалили.

Да ли је могуће да су ти људи сарадници Немаца?

Једног дана смо прошли кроз Горњи Милановац у коме је некада било 3.000 становника. Сем цркве, све је било у пламену јер су четници били напали Немце.

Да ли је могуће да су ти људи сарадници Немаца?

Захваљујући четницима евакуисан сам 10. августа 1944. г. заједно са 200 америчких авијатичара и осталих Енглеца, Француза, Руса и Италијана.

Да ли је могуће да су ти људи сарадници Немаца?”

- Извештај који је капетан Морис Џон Виту упутио Винстону Черчилу (Жан Кристоф Буисон, *Херој кога су издали савезници*, Јагодина, 2006):

“Колико је мени познато ја сам први савезнички официр који је за време Другог светског рата ступио у контакт са генералом Михаиловићем.

Ушао сам у Југославију 22. јула 1941. г., као одбегли ратни заробљеник. Са Михаиловићевим борцима провео сам скоро девет месеци, и то у Главном штабу генерала Михаиловића. Касније сам 10 месеци био затворен у Гестапоу са многим четницима. Веома

добро су ми познате бројне операције које су четници изводили против Немаца од средине 1941. г. до почетка 1942. г. Био сам у Чачку када су партизани напали снаге генерала Михаиловића и на тај начин омогућили Немцима да поврате град у своје руке.

Спреман сам да се закунем официрском чашићу да је у време када сам га ја познавао Михаиловић имао потпуно пробритански став и да су сви његови напори били усмерени на истеривање непријатеља из земље. Исто тако сам спреман да се закунем официрском чашићу да су га у томе ометали партизани својим нападима.

Генерал Михаиловић је био омиљен код народа исто онолико колико су партизани били омражени. Знам да су снаге Генерала размењивале италијанске заробљенике за оружје које су користили за борбу против Немаца.

Знам да је постојала још једна антикомунистичка организација на челу са Костом Пећанцем, која није имала никакве везе са Михаиловићем, али се звала четничка. Они су сарађивали са Немцима у борби против партизана. Чланови те организације су ме ухапсили и предали Немцима.”

Ево и мишљења једног савезничког повесничара:

- Британски повесничар Тревор Ропер о Михаиловићу:

“Поштујем успомену на генерала Михаиловића као првог вођу народног отпора нацистима у окупираној Европи. Својом храброшћу он је дао пример који је допринео крајњем поразу Немачке, а дао га је у најмрачнијим и најмучнијим временима. Његово погубљење после рата било је крупна и срамотна неправда.”

На крају да наведемо и признање из саме врхушке комунистичког табора какву су политику Титоисти водили према Дражи Михаиловићу и његовој ЈВуО:

- Пуковник Михаило Ђорђевић, председник Војног већа Врховног суда ФНРЈ (навод према књизи Мирослава Тодоровића *Судија смрти*):

“У часовима обрачуна самог са собом, знојна чела сам се присећао својих пропуста везаних за суђење предводнику четника Драже Михаиловића, кобних за нашу свеукупну судијску професију. Ни сада, у овом самртном часу, не опраштам себи потпис који сам ставио на налог за извршење те судбинске пресуде, и то само неколико сати после њеног објављивања...”

Умирем грешан, био сам обичан судија смрти...

Уместо закључка ево и неколико конкретних питања “друговима” и “другарицама”:

1. да ли се сећате да је Јосип Броз Тито добио икада сличне похвалнице из Лондона или Вашингтона за борбу против фашизма?
2. да ли сте видели на Титовој сахрани иједан једини орден који је овај самопроглашени маршал добио од било ког савезничког председника или команданта као што је то био случај са Дражом Михаиловићем?
3. да ли сте пронашли иједан једини број било којих савезничких великотиражних или неких других недељника или месечника посвећених Јосипу Брозу Титу са његовим ликом на насловници за време самога рата а пре склапања “deal”-а са Черчилом 1944. г. као што је то био нпр. случај са њујоршким *Тајмс*-ом који је читав један број из 1942. г. посветио Дражи Михаиловићу са његовим ликом на насловној страни? Броз се такође једанпут појавио у *Тајмс*-у за време рата али тек 9. октобра 1944. г. када је било јасно на чијој се страни бори као и пред коначну окупацију Србије.
4. да ли сте чули да је ико од Савезника за време самога рата снимео било документарни или играни филм о Титу и његовим партизанима који се приказивао у биоскопима за време самога рата као што је то био случај са Дражом Михаиловићем и његовим четницима о којима су Американци направили бар један документарни и један играни филм (можда их има и више али аутор овог текста није упознат са том чињеницом) са њиховим јавним приказивањима док је рат још трајао (нпр., септембра месеца 1944. г. чланови Мекдаулове мисије при Дражином штабу су снимили документарни филм о Дражи о чему постоје и фотографије начињене при снимању филма)?
5. да ли сте чули или видели на фотографијама или документарним филмовима да је и један једини савезнички војник који се у току рата из неког разлога затекао на територији Југославије манифестовао улицама Велике Британије или САД-а 1948. г. у знак подршке Ј. Б. Титу против Стаљина као што су то урадили спашени амерички пилоти од стране Дражиних четника 1944. г. када су за време судског процеса против Драже Михаиловића 1946. г. носили транспаренте са натписом „Он је нама спасао животе помозимо

ми њему сада“ испред југословенске амбасаде и конзулата у САД-у?

- б. да ли сте икада видели немачку потерницу за Титом издату након оне заједничке са Михаиловићем из јесени 1941. г. као што је издата потерница са наградом од 100.000 рајхсмарака за Дражом Михаиловићем средином 1943. г?

Нијесте, а Бог ме и нијећете.

12. децембар 2011. г., Виљнус

Дражини четници заједно са англо-америчком мисијом у Херцеговини 1944. г.

15. Квислинг Јосип Броз Тито

У земљи Србији Титовог Београдског пашалука СУБНОР-овци и даље главно коло воде иако је прошло читавих тридесет година од смрти њиховог идеолошког и политичког вожда који је српски народ и земљу Србију више упропастио него Турци Османлије за читава четири столећа своје оријенталне владавине. Да је године 1389. кнез Лазар морао да бира између само две опције – Турци или Титоисти уверени смо да би лично пољубио скуте султану Мурату да брани Србију и српски народ од аустро-угарског каплара.

Један од најновијих али децидних постпетооктобарских „излета“ СУБНОР-а у мас медије европске Србије догодио се средином августа

2010. г. у дневном листу *Danas*-у (увек и само „европском“ латиницом) од неког њиховог председника под фирмом „антифашистичког удружења бораца Србије“. Име и презиме дотичног „антифашистичког“ председника нису ни битни али је битно оно што је

председник одвалио у новинама а то је класично понављање титоистичке схеме у вези са тзв. „Мартовским преговорима“ у Горњем Вакуфу 1943. г. између представника Титових партизана и немачког Вермахта. Класична схема је већ педесет година једнолично понављана до утвљивања у мозгове грађана до четвртог долазећег колена: наиме, наводно се радило о тренутној тактици а не о ратној стратегији јер су Титоисти тобоже нацистима нудили само тренутно примирје ради размене заробљеника док су, по истом клишеу поновљеном и од стране дотичног „антифашистичког“ председника четници Драже Михаиловића током читавог рата стратешки

сарађивали са нацистичким окупатором а као доказ се наводи тзв. „споразум у селу Дивци“ из новембра 1941. г.

Овде бисмо се усредсредили искључиво на постојећа аутентична документа, тј. архивску грађу у вези са тзв. „Мартовским преговорима“ уз круцијалну опаску да је Дража Михаиловић у Дивцима 1941. децидно одбио сваку сарадњу са Немцима у било ком облику и са било којим циљем што га је по нашем мишљењу на крају коштало главе а Србију и Србе националног бића и сопствене државе. Дакле, о Дивцима се не може говорити као о нуђењу „споразума“ већ само као о „преговорима“ (боље речено о саслушавању предлога једне стране) док је, међутим, у случају Горњег Вакуфа из 1943. г. ситуација потпуно обрнута. Другим речима, класична понуда за стварање типичног политичко-војног споразума о директној сарадњи (тј. „колаборацији“) са нацистима која је дошла од стране самога Јосипа Броза Тита марта месеца 1943. г. је ништа друго већ део Титовог главног ратног плана и његовог циља да се пошто-пото докопа власти над читавом Југославијом након рата (која нација ће извући дебљи крај након Титовог устоличења у Београду знамо). С тога преговори Титових овлашћених војних и грађанских депутата са немачким Вермахтом на основама Титове отворене понуде о стратешкој билатералној сарадњи на релацији партизани-Немци или ти комунисти-нацисти нису ни зачуђујући нити неочекивани обзиром да су Титови партизани са тим истим Немцима већ сарађивали у Србији у касно лето и јесен 1941. г. о чему постоје и фотографије уз чињеницу да су Немци буквално поклонили Титу град Ужице са читавом радећом фабриком муниције што је Титоистима давало огромну војну предност у грађанском рату који су започели против четника Драже Михаиловића. Наравно, није тешко закључити да је и Титова понуда о „стратешком партнерству“ Немцима две године касније била такође уперена само и искључиво само против истих тих Дражиних четника као јединим непријатељима на капларевом путу окупације Србије и уништавања српског националног бића након освајања Београда.

У марту месецу 1943. г. када су и Берлин и Титов Врховни штаб били убеђени да у предстојећим месецима следи савезничко (англо-америчко) искрцавање на Јадранској обали у циљу отварања Другог фронта Тито је локалним Немцима у Југославији (дакле не и Берлину) понудио отворени споразум о стратешкој сарадњи против заједничких непријатеља, тј. Англо-Американаца и Дражиних четника као њихових савезника. Тада су Титови партизани и срочили крилатицу коју су јавно певали: „Партизани спремите митраљезе да

пуцамо на краља и Енглезе“. Наравно, искрцавање западних савезника на Јадранску обалу би круцијално ојачало позиције њиховог експонента у Југославији Драже Михаиловића што би значило и пораз војске нешто касније самозваног маршала. Тим поводом издато је од стране Титовог Врховног штаба и следеће саопштење немачкој страни преко својих депутата:

„Команда Народноослободилачке војске Југославије (НОВЈ) сматра:

а) да у датој ситуацији не постоји никакав разлог да немачки Вермахт води ратна дејства против НОВЈ с обзиром на ситуацију, противника и интересе једне и друге стране. Према томе, било би у обостраном интересу ако би непријатељства била обустављена. У вези са тим немачка команда и ова делегација морали би да прецизирају своје предлоге о евентуалној зони и правце економских и других интереса.

б) НОВЈ сматра четнике главним непријатељима.

*У току трајања преговора по свим овим тачкама, предлагемо престанак ратних дејстава између немачких трупа и НОВЈ“.*⁷⁷

Међутим, ови на изглед релативно “меки“ предлози немачкој страни су уз лично Титово усмено допуштење од стране његових депутата на преговорима са Немцима у Горњем Вакуфу прекорачени у жељеном правцу тако да су Милован Ђилас, члан најужег Брозовог политичког руководства, Константин (Коча) Поповић, командант Брозове елитне борбене формације и Владимир Велебит, високи Брозов обавештајац и етно-сународник, отворено изјавили Немцима да се Титова војска:

*“ни у ком случају не бори против Немаца, већ искључиво против четника” и да је Броз “спреман да са оружјем у руци иступи против сваког непријатеља на којег Немци укажу, па и против Енглеза приликом искрцавања”.*⁷⁸

Дакле, у овом случају се радило о понуди класичне колаборације или савезништва између Брозових партизана и немачких Вермахт-нациста и то од стране самог “Врховног команданта”. За разлику од Броза, овакве или сличне стратешке или било какве друге колаборационистичке понуде окупаторима врховни командант ЈВуО Дража Михаиловић није никада нити нудио нити чак и помишљао да нуди па стога и не зачуђује да је у селу Дивци код Ваљева 11.

⁷⁷ Војни архив, Београд. Документ је без сигнатурне ознаке.

⁷⁸ Војни архив, Београд, МФ НАВ-Н-Т-501, ролна бр. 267, снимци 528 и 529.

новембра 1941. г. након предлога од стране немачког капетана о немачко-четничкој сарадњи једноставно изашао напоље а овога оставио да буљи у кафански плафон.

Двадесет дана касније Брозови предлози о стратешком партнерству са нацистима су након Горњег Вакуфа стигли и у “непокорени град” (али само у партизанским серијалима) – Загреб. Тако Броз у усташком Загребу (одакле је пре две године са легално издатом легитимацијом дошао у Србију да је устанише) саопштава Немцима следеће:

“Под таквим околностима [тј. услед могућег англо-америчког искрцавања на јадранској обали, примедба В. Б. С.] ми немамо више никаквог повода да се боримо против немачке војске, нити да наносимо штете немачким интересима у целој земљи, били они војне или привредне природе, а такође и интересима саобраћаја [тј. железничких пруга кроз Славонију преко којих се Ромел снабдевао у Африци као и немачка војска у Грчкој, примедба В. Б. С.]. Ми не тражимо никакву противуслугу. Треба нам само дати прилику да се боримо против четника да би их уништили”.

Нешто касније Броз саопштава Немцима и истом контексту:

*“Ми смо заробљене Немце већ предали и спремни смо – без противуслуга – да обуставимо непријатељства у Славонији и Источној Босни”.*⁷⁹

Из наведеног документа се јасно види да је Броз у пролеће 1943. г. био смртно уплашен од свог јединог политичког непријатеља – четника – и њихових до тада савезника Енглеза (и Американаца). Да би њих потукао давао је нацистичким окупаторима све а од њих у датом моменту није тражио баш ништа како би након рата узео све. Дакле, јасно је да Брозов предлог о стратешкој сарадњи са Немцима није био базиран на било каквом партнерству или реципроцитету већ на класичном слугерањству феудалног типа на линији феудални господар – кмет. Да би испунио своје обећање феудалне лојалности, иако до тада није имао никакав одговор са немачке стране, Тито је одмах наредио свом партијском опуномоћенику за Босну и Херцеговину да партизани у Источној Босни почну да “чисте терен од четника”, и да се ни у ком случају “не сукобљавају са Немцима” као и да против Вермахта “не предузимају ма какве акције”.⁸⁰ Локална

⁷⁹ Војни архив, Београд, МФ НАВ-Н-Т-315, ролна бр. 2271, снимци 1475-1479.

⁸⁰ Архив Југославије, Београд, 507, ЦК КПЈ, 1943/718.

немачка команда у Загребу је у принципу прихватила Брозове предлоге о стратешком партнерству са југословенским партизанима али се наравно морало чекати на званично одобрење Главног стана у Берлину. Међутим, немачки фирер је и у овом случају као и до тада био принципијелно децидно против било какве сарадње са било којим табором југословенских “бандита” било четника било партизана. Свој став по том питању је јасно пренео преко министра спољних послова Трећег рајха Јоакима фон Рибентропа немачком посланику у Загребу Зигфриду Кашеу да се:

*”убудуће уздржи од сваког директног или индиректног контакта или преговора са Титом“.*⁸¹

Овде је битно истаћи да је Тито свој предлог о сарадњи са Немцима крајње својевољно упутио у Загреб, тј. без Стаљиновог одобрења нити чак консултација са Јосипом Висарионовичем Џугашвилијем. Стаљин је тим поводом био крајње непријатно изненађен да му партијски чиновник кога је он лично послао из Москве у Југославију 1937. г. отказује лојалност што се види из следећег документа:

*“У чему је ствар? ... Води се жестоки рат са окупатором и наједном долази до односа између Вас и Немаца. Није ли све то повезано са политиком Немаца да искористе Ваше људе ради распиривања међусобне борбе међу самим Југословенима”.*⁸²

Дакле, ни сам Стаљин није био свестан да у ствари Тито хоће да искористи Немце ради остваривања својих политичких циљева мимо званичне политике Москве па се стога да закључити да корени разлаза на релацији Тито-Стаљин не воде тек од почетка Тршћанске кризе маја 1945. г. већ од преговора у Горњем Вакуфу марта 1943. г. Да је Стаљин био до краја рата несвестан да гаји у недрима гују која ће га на крају ујести говори и податак да је на Титов захтев у јесен 1944. г. послао на Србију више совјетских војника него што је Броз имао своје партизанске војске. Стаљин се освестио тек средином 1948. г. прекасно схвативши да иза Тита стоји нико други него Черчил са којим је тзв. маршал склопио споразум у Напуљу јуна 1944. г. Черчилов “Тројански коњ” у послератном комунистичком табору под вођством Стаљиновог СССР-а је из истог избачен јуна 1948. г.

⁸¹ Војни архив, Београд, МФ Лондон, 12, X 305280.

⁸² Архив Југославије, 791, ЦК КПЈ-КИ, 1943/73.

Међутим, избачен је само из совјетског блока док је на жалост све до данашњих дана остао у Србији да је јаше горе од Турака.

13. децембар 2011. г., Виљнус

TRAŽI SE !!!

JOSIP BROZ TITO

TRGO OSMOVANE ŠEMKJE DA JE PROČINO ČESORČA "KRIVIČNA DELA"

što nije dovelo:

DA SE PROČIJE NAŠE FERBERE, ŽEMLE, DA RAZDIE FONIVO
ČIJEI ČAZOMA, DA OČIE ČIČIE DA OČIČIE

što je stvario pravo:

DA NA OSMOVU NAŠA OČIČIE ČIČIE ČIČIE ČIČIE
ČIČIE ČIČIE ČIČIE ČIČIE ČIČIE ČIČIE

što je tvima pružio pravo na:

ČIČIE, ČIČIE ČIČIE ČIČIE, ČIČIE ČIČIE ČIČIE ČIČIE

što nas nije prodao:

ČIČIE ČIČIE, ČIČIE ČIČIE, ČIČIE ČIČIE ČIČIE
ČIČIE ČIČIE ČIČIE ČIČIE

Intimidirajući Josipa Broza imajo se koristiti opravim
jer su nasruženi ARGUMENTIMA !!!

16. Како је Краљевина Југославија увучена у рат: 27. март 1941. г. или „Мајчино те отровало млеко кад имао вере у Енглезе!“

На још једну годишњицу бомбардовања Београда како из 1941./1944. г. тако и из 1999. г. поставља се питање да ли се могло избећи оно што је задесило Србе за време Другог светског рата и након тога. Стога бисмо у наредном тексту изнели нека наша запажања у циљу разбијања предрасуда и стереотипа који су створени углавном комбинацијом српске емигрантске и антисрпске југословенске титографске повести. Ови погрешни стереотипи се могу класификовати у три групе дезинформација:

1. приступ Краљевине Југославије Тројном пакту 25. марта 1941. г. је самосталан чин саме владе а пре свега главног намесника кнеза Павла Карађорђевића који је Југославију увео у савез са Немачком, Италијом и Јапаном услед свог германофилства,
2. пуч од 27. марта 1941. г. у Београду, тј. државни удар војске под руководством генерала Боривоја Мирковића и Душана Симовића је патриотско-слободарски чин часног дела југословенских официра који је спонтано изведен и политички је био независтан од било ког спољног фактора, и
3. масовне народне демонстрације против приступања Југославије Тројном пакту које су пратиле пуч од 27. марта 1941. г. су организационо извели југословенски комунисти, тј. тадашња илегална КПЈ.⁸³

У наредним редовима бисмо желели да укажемо на праву суштину позадине феномена званог „25./27. март 1941. г.“ ради освешћивања

⁸³ Нпр., види: Branko Petranović, *Srbija u Drugom svetskom ratu 1939–1945*, Beograd, 1992, str. 63–97.

од укореењених заблуда које су српском народу и јавности деценијама након мартовских догађаја из 1941. г. наметали србофоби како са „либерално-демократског“ запада тако и југословенски комунисти.

Након брзе капитулације Француске јуна 1940. г. у рату против аустријског каплара остала је још само Велика Британија са, бар тада како је изгледало, малим шансама да га добије а много већим да склопи понижавајући мир. Стога није ни чудо што су британски политичари и дипломате покушавали да свим средствима, укључујући и војне ударе, увуку било коју неутралну земљу у рат на своју страну без обзира коју је цену та жртвована земља морала да плати за евентуалну победу Гордог Албиона.

Тако се на удару британске прљаве дипломатије у пролеће 1941. г.

нашла и Краљевина Југославија којом је привремено (од убиства краља Александра па до скорашњег пунолетства краљевића Петра Другог) управљао регент кнез Павле Карађорђевић. Колико је уопште историјски била непоштена британска политика одевена у крајње перфидну и прљаву дипломатију можда најбоље

говори британска изрека из Првог светског рата да ће се „британски војници борити на Западном фронту све до последње капи француске крви!“ Након немачког аншлуса Аустрије 1938. г., италијанске окупације Албаније априла 1939. г., приступања Румуније и Бугарске Тројном пакту у коме је већ била и Мађарска (1940./1941. г.) Краљевина Југославија није имала заједничку границу са Силама Осовине још једино на потезу са Краљевином Грчком. Узимајући у обзир поред овог спољнополитичког фактора и традиционални хрватски сепаратизам, слугерањство и издајство са једне стране и српски патриотизам и слободарство с друге, кнез Павле се марта месеца 1941. г. нашао у великој психолошко-политичко-патриотској дилеми како одолети Хитлеровим дипломатским притисцима али и поштеним конкретним политичким понудама за потписивање приступа Југославије Тројном пакту. Хитлеру се итекако журило због реализације плана „Барбаросе“ тако да југословенска страна није могла да развлачи време у недоглед а хрватско издајство и забијање

ножа у леђа у случају Хитлерове инвазије на Краљевину је Берлину био и главни адут у преговорима са Београдом.

Сам кнез Павле, као и политички естаблишмент Краљевине, се тог пролећа могао једино ослонити на евентуалну конкретну и брзу помоћ Велике Британије која јесте у том тренутку губила рат али га није још увек изгубила а у односу на Трећи Рајх је имала далеко веће економске и људске ресурсе узимајући у обзир британско прекоморско колонијално царство. Треба узети у обзир и фактор САД-а које су као јеврејска држава лебделе као Дамоклов мач изнад Хитлеровог врата. Међутим, Краљевини је била потребна конкретна и брза војна помоћ како би одбијањем потписивања савезништва са фирером евентуално одвратила аустријског каплара од напада на Југославију. Кнез Павле је иначе био задрти англофил и по образовању и по манирима. Стицао се утисак да би кнез пре абдицирао него окренуо Британији леђа а и сам Хитлер га је држао за британску марионету на Балкану. Британски Краљ Џорџ Шести му је био рођак што је наравно учвршћивало савезништво са Гордим Албионом. Ипак, баш у то критично време за опстанак Југославије Албион је морао да коначно открије своје право лице и показао Србима да није уопште Горд већ пре свега Перфидан што је на крају и једног британског трабанта кнеза Павла отерало у Хитлерово наручје.

Поред фактора издаје (тј. крајње подмуклог забијања ножа у леђа) Хрвата морало се у случају Хитлеровог напада на Југославију (тј. непотписивања приступа Тројном пакту) озбиљно водити рачуна и о комунистичкој петој колони у земљи обзиром да су нацисти и комунисти од 23. августа 1939. г. (када је потписан Рибентроп-Молотовљев споразум) били не само пријатељи већ и директни савезници. С тога је у децембру 1940. г. генерал Милан Недић, министар војни, припремио наредбу о отварању шест концентрационих логора за комунисте на разним местима у Србији у случају потребе како би се бар један петоколонашки нож отупео уколико Краљевина реши да се супротстави Хитлеру. У том контексту је и Недићев предлог да град и луку Солун заузме војска Краљевине Југославије пре него што у њега уђу италијански војници након Мусолинијеве агресије на Грчку новембра 1940. г. Уколико се изгуби Солун евентуална британска војна помоћ Југославији пред Хитлерову инвазију би била немогућа. Испоставило се да ова предострожност није била потребна јер су Грци успешно ратовали против Италијана (чак су ушли и у Албанију из које је италијанска инвазија на Грчку и почела) али је са друге стране и било каква помоћ Британаца

Југославији изостала. Што се тиче Недићевог плана о концлагерима за комунисте, он је убрзо био откривен од стране комунистичке кртице у редовима владе. Радило се о младом официру Живадину Симићу који је службовао у Министарству рата. Он је предао препис овог документа на две странице једном њему непознатом „врло важном другу“ за кога је тек касније установио да је био загорски металац. Препис документа је убрзо од стране комуниста умножен и раздељен по Београду од куће до куће тако да се план о резерватизацији црвене пете колоне није могао спровести. Катастрофалне последице Симићевог кртичарења и издајства су Срби у националном смислу убрзо осетили на својој кожи како за време тако и након рата. Тако је поред Винстона Черчила и Живорада Симић постао српски гробар а ово издајство није могао да исправи ни Дража Михаиловић.

За Хитлера је било од круцијалне важности да пре напада на СССР реши питање Југославије и Грчке верујући да Велика Британија која му је објавила рат неће склопити мир све док постоји Совјетски Савез у Хитлеровој залеђини без обзира на споразум између Москве и Берлина за који је Лондон држао да је неискрен, ровит и изнуђен силом спољнополитичких (не)прилика. Међутим, за „Барбаросу“ је Рајху било потребно да има пацификован Балкан а једине још непоуздане државе на Балкану су биле Југославија са Србима као традиционалним немачким непријатељима и Грчка у коју се Мусолини самоиницијативно неспретно упетљао као освету за Хитлеров аншлус Аустрије за који није био обавештен од Берлина. Убрзо се испоставило да се Дуче не може сам извући из грчке салате. Британска војска је у континенталној Европи успешно још увек ратовала само у Грчкој тако да би војно-политичка елиминација Грчке и Југославије, као потенцијалног британског савезника, крајње дестимулативно деловала на Лондон. Стога је Хитлер пребацио у Бугарску седам својих дивизија а од кнеза Павла је тражио да му дозволи прелаз шест дивизија преко Југославије на грчки фронт. До коначног „очи у очи“ расплета ситуације са Југославијом је дошло 1. марта 1941. г. када је кнез Павле био принуђен да лично посети фирера у његовом омиљеном летовалишту Берхтесгардену. Том приликом у крајње неугодном разговору за кнеза било му је речено да ће, након избацивања британских снага из Грчке, Немачка на лето напасти СССР и уништити бољшевизам. Оно што је до сада југословенска (и комунистичка и емигрантска) историографија углавном прећуткивала свесно или не је Хитлерова принципијелна

понуда кнезу Павлу да неко из куће Карађорђевића након слома бољшевизма постане руски цар.⁸⁴

Наравно да је немачки диктатор циљао управо на кнеза Павла коме је мандат регента истицао 6. септембра те 1941. г. (јер је тада краљевић Петар Други пунио 18 година, тј. постајао пунолетан и пуноправан Краљ Југославије).

Међутим, да се не би стекао погрешан утисак мора се напоменути да ова Хитлерова „царска“ понуда није круцијално утицала на одлуку кнеза Павла и регентске владе Краљевине Југославије да приступи Тројном пакту 25. марта 1941. г. јер је то питање већ било решено од стране Перфидног Албиона. Поред чињенице да је сама понуда била више имагинарна него реална и то од човека који још рат на Истоку није ни започео и то без претходног завршетка рата на Западу, седење на руском царском престолу уз наци-немачки патронат и не би било баш неко уживање а о моралној страни овог чина и да не говоримо. Оно што је коначно преломило кнеза Павла се звало „realpolitik“. Наиме, кнез као ревносни британски клијент у Југославији се прво обратио својим менторима, тј. британским дипломатским круговима у Београду и Лондону апелујући на помоћ и заштиту. Оно што су Британци тада понудили Југославији, фактички Србима, се може написати само једном речју – ШИПАК! (и то велики) уз дипломатско продавање „муда за бубреге“. Наиме, нису нудили ама баш никакву војну помоћ, нити у људству нити у техници и материјалу (за разлику од грчког случаја) а тражили су од Југославије све – да се војно максимално ангажује у директном рату против Трећег Рајха (од кога су и сами Британци губили рат) уз „обећање лудом радовање“ да ће Југословени након евентуалне победе Перфидног Албиона бити и адекватно награђени. Дакле, требало је искрварити за Албион „до последње капи српске крви“ (јер се од Бечких коњушара и Пештанских кочијаша могао за време рата очекивати само нож у леђа тако да се реално могло рачунати само на „радо иде Србин у војнике“) а некаква награда би дошла након потенцијалне победе и то нејасно каква и да ли уопште адекватна. Како је Албион започео рат видело се добро на пољском примеру: уочи напада Немачке на Пољску британски војни стручњаци су обилазили пољске одбрамбене ровове са питањем „а где вам је артиљерија?“ Пољаци су одговарали „ми то вас питамо“.

Уз историјско, не тако давно, искуство из Првог светског рата како су Британци као формални „савезници“ помагали, тј. одмагали, Србију и

⁸⁴ Vladimir Dedijer, *Tito Speaks*, str. 130.

српску војску, а имајући од Хитлера конкретну понуду услова под којима Краљевина приступа Тројном пакту неодлазак у Беч 25. марта би значило национално и државно самоубиство. Сам кнез Павле се уочи преговора са Хитлером плашио да ће Лондон арогантно захтевати од Југославије и формалну јавну декларацију о пријатељству са Британијом што би сигурно додатно иритирало фирера а Краљевини не би донело ништа доброга. Поред тога, конкретна британска помоћ није била чак ни на хоризонту а са Немачком је Југославија имала заједничку границу након аншлуса. Како ће се Хрвати и комунисти борити против Немачке било је свима јасно уз опаску да је и по питању наоружања и по питању опреме Југославија била апсолутно неспремна за рат и против далеко слабијег противника а не Немачке која је пре мање од годину дана прегазила Француску (мај-јуни 1940. г.). Дакле, Британци су гурајући Југославију у рат рачунали искључиво и само на српског војника који је на фронту против немачке Луфтвафе и панцер дивизија Вермахта (које су парадирале Шанзелизеом и испод Тријумфалне капије у Паризу) морао да издржи што дуже и то све до коначне погибије. Винстон Черчил је 12. јануара 1941. г. то јасно ставио до знања кнезу Павлу преко британског посланика у Београду који је регента известио да за Лондон југословенска неутралност више није довољна. Разлика између Хитлерових и Черчилових захтева Југославији је сходно томе била огромна: каплар је тражио само неутралност и споразум о ненападању док је томпус-центмен захтевао крв. Какве су биле шансе Југославије у рату са Немачком изложио је јасно и гласно нови министар војни генерал Пешић (антинемачки настројен чији су избор поздравили Британци) на седници Крунског савета (извршни комитет владе) 6. марта 1941. г. Том приликом је генерал рекао да ће у случају рата Немци брзо заузети читав север земље са Београдом, Загребом и Љубљаном па би се у том случају војска Краљевине морала повући у херцегбосанске планине где би могла да издржи без довољног оружја, муниције и хране до шест недеља пре коначне капитулације. Сходно оваквом стању ствари, сутрадан 7. марта је премијер Драгиша Цветковић немачком посланику у Београду уручио следеће захтеве Југославије (верујући да су југословенски захтеви ишли даље од онога што је Хитлер био спреман у том тренутку да прихвати) пре потписивања приступа Тројном пакту (исте оне које је и кнез Павле тражио од фирера 1. марта):

- поштоваће се политички суверенитет и територијални интегритет Краљевине,
- од Југославије се неће тражити војна помоћ нити пролаз или транспорт трупа кроз земљу за време трајања рата, и

- интерес Југославије за слободан излаз на Егејско море ће се узети у обзир приликом политичке реорганизације Европе након рата.

Оно што су потписали Рибентроп и Цветковић у хотелу Белведер у Бечу 25. марта 1941. г. се може сматрати максималним дипломатским успехом фактички српске дипломатије у вртлогу Другог светског рата. Оно што је немачка страна потписала (а принео на потпис Иво Андрић) било је управо оно што су кнез и премијер и тражили од Берлина надајући се да такве захтеве Хитлер неће прихватити па би се тако преговарачки процес и даље продужавао како би се добило време:

- *„Поводом данашњег приступања Југославије Тројном пакту немачка влада потврђује своју одлуку да поштује суверенитет и територијални интегритет Југославије без икаквог временског ограничења“*,
- *„...владе Сила Осовине неће током овог рата од Југославије тражити да дозволи транспорт трупа преко југословенске државе или кроз њену територију“*, и
- *„Италија и Немачка уверавају владу Југославије да у вези са војном ситуацијом оне не желе да упућују било какве захтеве за војну помоћ“*.

Немци, међутим, нису испунили само један захтев Београда: ставка друга (о транзиту) је морала да остане тајном па је југословенске новине нису ни објавиле. Берлин је тражио тајност ове ставке да не би разбеснео Софију, Букурешт и Будимпешту јер Бугарска, Румунија и Мађарска овако велику привилегију као Југославија нису имале. Једини који нису били задовољни оваквим развојем ситуације су били Британци јер су једино они били реални губитници. Стога се по већ унапред разрађеним резервним плановима Перфидног Албиона приступило реализацији варијанте државног удара, тј. војног пуча, у Београду како би се на власт довели крајње послушни британски трабанти слично као што су Немци урадили са Лењином 1917. г. кога су послали из Швајцарске за Петроград да преузме власт и збаци превратничку владу Керенског која није хтела да потпише сепаратни мир са Другим Рајхом. Главни британски марионета који је организовао пуч у ноћи 26./27. марта је био бригадни генерал југословенског ратног ваздухопловства Боривоје Мирковић. Демонстрације од 27. марта су биле апсолутно спонтане јер је народ мислио да се стварно ради о издаји (обзиром да нису све тачке споразума објављене јавности и обзиром да се неосновано надао британској помоћи) тако да о послератној титиостичкој пропаганди

да су демонстрације организовали комунисти нема ни говора из два разлога:

- снага, утицај и број комуниста су били мали да би анимирали велику масу, и
- Стаљинова директива свим КП у Европи након споразума са Хитлером 1939. г. је била јасна и обавезујућа: стриктно се прекидају све антинемачке активности.

Није тешко закључити и да је паљење немачке заставе на згради Туристичког уреда Немачке у Београду била добро смишљена провокација неког Мирковићевог бритиш-трабанта како би се дао јасан изговор Хитлеру да нападне Југославију.

Шта ће бити након напада на Југославију и пораза краљевске војске добро су знали сви водећи српски политичари – комадање земље са стварањем велике геноцидне хрватске државе у којој ће се Срби убијати са слашћу и машћу разним „србосјецима“,

маљевима и камама а Перфидни Албион ће и даље слати „обећања лудом радовања“ уз осционе захтеве да се издржи до последње капи (туђе) крви. Сву

перфидност Гордог Албиона ће за време рата 1941.–1945. г. у свом пуном смислу осетити управо Срби и њихов једини национални заштитник Равногорски покрет а Београђани (и још неки други) ће морати и 1944. г. да беже у бежанију али овог пута од англоамеричких штука.

„Мајчино те отровало млеко кад имао вере у Енглеze!“

20. децембар 2011. г., Виљнус

17. И после Монструма – Монструм!

У којој држави живи један просечан Србин, која би требало да му буде тзв. Отаџбина, односно национална држава, уверили смо се сви у прве две седмице маја месеца 2010. г., тј. у последњој години 21. столећа. За разлику од свих бивших источноевропских нација и земаља које су или већ изашле из транзиционог периода или су у најгорем случају почеле да се мрдају у том смеру, Србија још увек живи у времену битака на Неретви и Сутјесци а њоме влада један од највећих монструма у европској повести и то веровали или не – право из гроба. У многим, ако не и свим, другим сличним случајевима би се

лешина овог психопатолошког (србомрзачко-србождерског) Монструма одавно нашла у градској канализацији или на првој оближњој ђубришној депонији. Једино је још у Србији могуће да такве монструозне типове још увек, и то након пуне три деценије од цркавања, сви Београдски режими држе у маузолеју као

звезду водиљу с чијег пута се не сме скренути – „Друже Монструме ми ти се кунемо да са твог крвавог србождерског пута ни случајно не скренемо!“

Тако смо у прве две седмице маја месеца 2010. г. могли да гледамо први „Гранд При Србија“ Формуле 1 који се састојао у срчаном утркивању режимских пост-петооктобарских медија ко ће објавити обимнији и дубљи дупелизачки чланак са што већим постером овог Монструма и ратном фотографијом на насловној страни недељника под заједничком утркивачко-чмаристичком паролем „И после Монструма - Монструм“! Тешко је на крају ове утрке поделити „Штафете младости“ за прво, друго и треће чмаристичко место обзиром да су сви носиоци штафета били више него бриљантни у свом полтронском чмароувлачењу. Ипак, по нашем скромном мишљењу у најужи избор бисмо могли да издвојимо да стоје на

победничком постољу следећа три утркача и носача штафете по шумама и горама наше земље поносне:

1. београдски Еуро-недељник „Vreme“ (увек и само латиницом) великог борца за денацификацију Срба (и пре и након Светог Саве) Милоша Васића, који је објавио подужи ударни чмаролизачки чланак са све огромног постера Друга Монструма,

2. државну пост-петооктобарску телевизијску кућу Радио Телевизију Србије (наследницу Радио Телевизије Београд из Монструмових дана „братства и јединства“) која је као у златно монструистичко доба седамдесетих прошлога столећа пуштала нацији у свом ударном термину филм Вељка Булајића „Битку на Неретви“ како би се и генерацијама које нису имале среће да се лично упознају са Другом Монструмом на његовим братство-јединственичким пропутовањима од Вардара па до Триглава (уз константно прескакање Јасеновца, Пребиловца, Градишке Старе, Глине...) лик и (не)дело истога могли бар постхумно дочарати и уткати у хардвер меморију пост Четвртомајских Еуро-Сораба, и

3. о трећем утркачу посебан брифинг обзиром да се ради о дупелизачком тексту објављеном у „најстаријем дневном листу на Балкану – ‘Политици’“ (први број изашао 25. јануара 1904. г.), тј. много пре оснивања и РТБ/РТС-а а и сперматозоидног зачинућа Милоша Васића. Овај лист је наиме објављивањем овог апологетског текста још једном потврдио да је био и остао класичан полтронско-режимски гласноговорник свих тоталитаристичких режима и режимлија који су се смењивали у Београду а долазили из разноразних југословенских (претежно динарских) вукојебина.

Овде се конкретно ради о колумни камарада Слободана Кљакића „Дан победе над фашизмом, 9. мај“ од 9. маја 2010. г. Циљ колумне је да се титоистички партизани још једном фалсификовано представе као део светске тзв. „антифашистичке коалиције“ са јединим циљем борбе од 1941. г. до 1945. г. да се „фашисти“ избаце из земље а Југославија тако ослободи од окупатора. Дакле, стандардни „братство-јединственачки“ клише а ла „Неретва“ и „Сутјеска“ Вељка Булајића. Чак и сам наслов ове бедне колумне понавља стари и застарели стереотип, по којем се Други светски рат у Југославији

водио против фашизма, заједно са чувеном „антифашистичком коалицијом“. Данашња повесна наука зна добро да је Монструму и његовом режиму круцијално било важно да се представи као „идеолошки партнер“, западним демократијама, али зашто се то још увек у земљи Србији провлачи кроз све осврте на рат који бар у Југославији није био базиран на идеолошким основама већ на психопатолошкој србофобији није јасно, осим ако се не закључи (с правом) да се и сви потоњи београдски режими након Монструмовог одапињања још увек чврсто држе паролу „И после Тита – Тито“ као пијан плота.

Разлог за овај феномен је, међутим, сасвим провидан и јасно видљив у свакодневном животу грађана Србије и уједно лако објашњив: читавих тридесет година након 4. маја 1980. г. на власти на Дедињу су још увек Монструмови дијадоси и епигони, дакле друга и трећа генерација једне те исте србождерско-великохрватске прекодринске партизанштине која је окупирала домаћинску Србију у јесен 1944. г. прогласивши је за „непријатељску и окупирану земљу“ која се као таква третира и дан данас! Не скретање са монструмовог пута је и вид захвалности великом вођи за учешће у власти које им је он омогућио након силаска са и изласка из својих горштакких вукојебина и доласка у питому Шумадију и Панонску низију.

Што се тиче самог рата 1939. г. – 1945. г. он је вођен зато што је Хитлерова Немачка напала друге земље. Идеологија Хитлерова, тзв нацизам, била је национал-социјализам, дакле социјалистичка, која је била далеко ближа политичком центру од, на пр. совјетског комунизма, у сваком погледу. Фашизам, као ни свака друга идеологија, није обавезно агресиван (према споља), као што пример Франкове Шпаније показује. Совјетском Савезу није никаква идеологија сметала да склопи пакт са Хитлером 23. августа 1939. г., као што се СССР показао и неупоредиво агресивнијим од Франкове Шпаније. Тим пре, што су и нацизам и фашизам и комунизам три лица једне те исте идеологије – идеологије тоталитарног друштва и укидања демократије (Ана Харент). С тога и не чуди да су и са ове идеолошке тачке гледишта Титови партизани здушно сарађивали са немачким нацистима и хрватским усташама за време читавог рата а и имали су јединствен разлог за то обзиром да су имали и заједничког непријатеља којег је требало докусурити тамо где се стало у јесен 1918. г. – Србе слободољубиве домаћине. Наравно у дотичној „Политикиној“ колумни нећете наћи ни један једини спомен о доприносу Југословенске Војске у Отаџбини у савезничкој борби „против фашизма“. Аутор очито да није ни чуо ни видео државно

ордење највишег ранга које су генералу Драгољубу Дражи Михаиловићу тим поводом доделили амерички председник Хари Труман и француски председник Шарл де Гол. О таквим ордењима за „антифашистичку борбу и сарадњу са савезницима“ аустро-угарски каплар није могао чак ни да сања а наводно је толико допринео победи антифашистичке коалиције. На његову жалост, сигнал Титовизије није допирао до Париза и Вашингтона а „Политику“ нисте могли да купите у Паризу (бар не на француском језику) и Вашингтону.

25. децембар 2011, Виљнус

Жарко, Пелагија и Броз

18. Почетак титоистичког забагривања Србије и Српства

И данас (7. јула 2011. г.) у Еуропејској Србији „чувари истине о Народно-ослободилачкој борби“ (свих наших народа и народности) под руководством непогрешивог (самозваног) „маршала“ (и бившег аустро-угарског каплара) нису могли да одоле искушењу и пропусте још једну прилику да се огласе у електронским и папирнатим масмедијима како би нас још једном потсетили на своје заслуге што смо више од пола века провели у комунистичкој антисрпској диктатури загорског машин-бравара. Данас смо, тако, могли да се још једном начитамо комунистичке фалсификаторске повеснице о наводном „устанку“ у Србији под руководством свевишње КПЈ исто као и претходних дана у вези са тзв. „Даном борца“ (4. јули).

У намери да се држимо доброг укуса и повесне истине нећемо на овом месту препричавати комунистичке баљезгарије о „4., 7., 13... јулу“ већ ћемо само изнети чињенично стање ствари у вези са „устанком“.

Први масовни устанци одиграли су се спотано у Павелићевој НДХ и то искључиво од стране српских цивила и то још почетком јуна месеца 1941. г., не као део неке планиране (комунистичке) стратегије,

већ као пука реакција на почетак хрватског етноцида над српским народом. Први у низу тих устанака био је у Херцеговини, у ноћи између 6. и 7. јуна када су се на „куку и мотику“ дигли српски сељаци из села Казанци близу Гацка, који су напали усташку постају у селу,

да би избегли масакр који је већ био почињен у оближњем месту Корита.

Након Херцеговине устанак је избио у Црној Гори и као и овај претходни херцеговачки ни овај црногорски није имао никакве везе са комунистима, тј. партизанима Јозефа Броза који тада нису ни постојали. Разлог устанка у Црној Гори било је формално проглашење „неовисне“ Краљевине Црне Горе од стране Италијана и црногорских „зеленаша“ који су покушали да у ову сепаратистичку и надасве антисрпску акцију увуку и унука краља Николе Михаила, који је ово резигнирано одбио. У ноћи између 12. и 13. јула 1941. г. народ Црне

Горе је позван на устанак од стране официра војске Краљевине Југославије који се нису предали и који су успели да избегну заробљавање и тако је почело стварање народне војске по срезovima и општинама. Истакнути челници устанка били су официри Краљевине Југославије пуковник Бајо Станишић, капетан Павле Ђуришић, мајор Ђорђе Лашић и др. После преговора са Италијанима оружана акција је заустављена, а заузврат одустало се од стварања квислиншке државе. Комунистичка историографија је

наравно након успостављања своје послератне диктатуре и овај устанак, као и нпр. масовне грађанске протесте од 26. и 27. марта 1941. г., присвојила без икаквих моралних скрупула.

Крајишки Срби су се дигли на оружје 26. јула, 1941. г. ликвидирањем усташког мајора Конрада Фердинанда и његове пратње у селу Пасјаку код Дрвара. Истакнути вођа овог устанка био је свештеник војвода Момчило Ђујућ и каснији ратни командант Динарске четничке дивизије (који је пре него што је узео оружје у руке скинуо мантију). У отсудној бици код Кулен Вакуфа, 19. августа 1941. г. устаници су до ногу потукли усташку дивизију, док су четници имали само три погинула. У Источној Босни акције против окупатора почеле су још у мају, али до већих окршаја долази тек у јулу. Августа месеца Дража Михаиловић поставља за команднта источне Босне мајора Јездимира Дангића. Дакле од комуниста и њихових партизана ни трага ни гласа!

Случај (комунистичког) „устанка“ у Србији је за Титоисте био од круцијалног значаја након рата јер је требало што више историографски и ментално изблатити и поплувати Србију као матичну српску земљу а на тај начин и све Србе и тако се увући што дубље у Брозов србофобичан анални отвор. Класично продавање „муда за бубреге“ је за титоистичку историографију у случају „устанка“ у Србији имало и елементе садомазохистичког задовољавања хрватско-словеначке комунистичке врхушке. Што се тиче самог чињеничног стања „на терену“ у Србији тих летњих и јесењих дана 1941. г. познато је да су Немци у „Србији“ (тј. у њеним остацима које су окупирали) завели беспримеран терор над цивилним становништвом још пре Хитлеровог доношења Lex Specialis-а, тј. ратног закона – „100/50 за једног“. Пуковник Михаиловић, као командант војске Краљевине Југославије која се није предала, је пред рат разрадио концепт герилске борбе на тлу Југославије у случају њене окупације. Међутим, у том пројекту из разумљивих војно-тактичко-политичких разлога није било предвиђено дизање никаквог општемасовног устанка све док се Савезници не појаве на границама Југославије. Разлог овакве Михаиловићеве герилске стратегије је лежао у чињеници да се морала по сваку цену избећи катастрофа Топличког устанка из 1916. г., који је коштао Србију 20.000 погинулих и многобројних спаљених села, као одмазде бугарских окупатора.

Дакле, Михаиловић је управо хтео да избегне оно на чему се читава србофобична ратна стратегија Јозефа Броза Тита и заснивала! Комунистичка послератна историографија никада није напомињала и чињеницу да су и све друге владе у избеглиштву као и патриотски покрети на окупираним територијама у Европи у својим конкретним случајевима заступале управо Михаиловићеву стратегију против превремених оружаних масовних дејстава и масакра цивилног становништва након тога. Мора се напоменути и то да су четници Драже Михаиловића били углавном са села и да су фактички представљали територијалну одбрану, до пред крај рата у Србији када се прешло на стратегију масовне мобилизације и фронталне борбе против титоистичко-комунистичке најезде из иностранства у циљу уништавања Србије. Четници су и држали под контролом сеоске

области, док су варошице контролисали Недићевци и Љотићеве снаге, а велике урбане целине, тј. градове, окупациони Вермахт.

Ратна логика аустро-угарског каплара била је радикално другачија од Михаиловићеве. После Хитлеровог напада на СССР, 22. јуна 1941. г., када је опште мишљење, укључујући и САД и Велику Британију, било да је тиме Хитлер (по чину исто као и Јозеф Броз - каплар и исто као и Тито каплар у бившој аустро-угарској војсци) извршио самоубиство и да ће моћна Црвена Армија, иза које су стајали непресушни ресурси, да смрви Вермахт за неколико недеља, Тито се одлучује по директиви Коминтерне на општи устанак у Србији, где је ситуација била мирна као и у окупираној Белгији, Норвешкој или Холандији, али не и у НДХ где је српска крв лила у потоцима и рекама. Разлог је био недвосмислен: требало је бити спреман у војном погледу да се преузме власт када се Црвена Армија појави на границама Југославије. Сценарио је требало да буде сличан ономе из Првог светског рата и тзв. „Октобарске револуције“, када је Лењин искористио рат да се докопа власти и заведе „Црвени терор“ уништавајући све што је руско пред собом.

Иначе, сам чувени комунистички „Устанак“ од 7. јула 1941. г. у Србији био би пре свега једна комична верзија „историјског цинизма“ да није имао катастрофалне и далекосежне последице по Србију и њене житеље српске националности. На овом месту ћемо навести историјски извор о почетку тог „устанка“, тј. како га је описао очевидац догађаја – Сретен Ђорђевић из Лешнице код Лознице:

„Дана 7. јула био сам на вашару у Белој Цркви код Крупња. Видео сам како је Жикица Јовановић Шпанац убио жандарма Богдана Лончара. Жандарм Лончар био је послат од својих претпостављених да нареди окупљеном народу да се разиђе, јер наилази велика немачка патрола. Могло је да дође до инцидента са Немцима. Лончар је у Белу Цркву дошао сам, док су други жандами били отишли у друга места. Са удаљености од десетак метара слушао сам како ово Лончар прича окупљеном свету. Тада сам видео Жикицу Јовановића како са леђа прилази Лончару. Жикица је држао руку у задњем џепу панталона. Када је пришао Лончару, који га због гужве није чуо, извадио је пиштољ из џепа и пуцао му у потиљак. Другог жандарма, Бранковића, Жикица је убио непосредно потом у Завлаци“.⁸⁵

⁸⁵ "Српски погледи", 1. септембар 1999. г.

Дакле, крајње кукавички и фукарски. И такав „устаник“, Жикица Јовановић „Шпанац“, усмртивши с леђа српског жандарма и још једног убивши из заседе је од стране Титоиста након рата јавно слављен као покретач „устанка“ у Србији! Али, за Титоисте је управо у томе и била поента, тј. сласт и маст којом се облизивао Загорски металац: Срби су силовани више од пола века да славе проливање своје сопствене крви и то као национални празник! Зашто металац док је био у Загребу није исто тако с леђа упуцао првог усташу на загребачкој калдрми и тако започео устанак у Хрватској?

Да се овде осврнемо и на малобројне партизанске снаге у Србији 1941 (јули–децембар) које су се састојале од:

- избеглица из НДХ, првенствено из Источне Босне. Тако се нпр. партизански херој, Стеван Филиповић, звао уствари Стјепо, али је прекрштен за комунистичку историографију у србијанску форму Стеван. Дакле, странац, који непозван долази тамо где му није место да ради нешто зашта нема никакве акредитиве од стране домаћег становништва,
- припадници „Интернационалних бригада“, углавном тзв. „Шпански борци“, тј. припадници тзв. „Црвене Легије“. Недићеве власти су у јесен 1941. г. издале читав списак од преко стотину ових комунистичких професионалних „паса рата“, како се назива овај сој људи на свим меридијанима. То су, иначе, припадници са дна друштвене лествице, криминалне прошлости и још криминалније будућности, којима је домаћа или интернационална хајдучија (под моралном фирмом „револуције“) била основни извор прихода али и туристичких атракција, и
- омладина градског пролетеријата, која је одласком у шуму решавала егзистенцијално питање у ратној оскудици (асфалт не може да се једе). Овде треба обавезно споменути и одбегле, или пуштене са робије од стране усташа или Немаца, робијаше, који нису били бројно значајни, али су били добра индикација карактера тзв. „Народно-ослободилачког покрета“.

На крају, када је Вермахт кренуо да Србију очисти од „бандита“, како су звали и четнике и партизане (тзв. „Прва офанзива“) у касну јесен 1941. г., партизани су се повукли одакле су и дошли - у Босну (тј.

вратили се кући), осим србијанског дела, који је остао на Кадињачи да се жртвује за хрватско руководство НОП-а. У исто то време, Дража је распустио своје одреде док офанзива не прође, да би потом реорганизовао своје снаге како би спроводио стратегију и тактику како ју је био осмислио пре „устанка“ у Западној Србији. Његово придруживање партизанском устанку било је изнуђено потребом да се националном противнику не дозволи иницијатива и омогући извођење „социјалистичке револуције“ под маском патриотизма. Злочиначка и подмукла убиства представника државне власти (државе као цивилизацијске установе) 7. јула 1941. г., као и животињско иживљавање над цивилима у оквиру тзв. „Ужичке републике“, најбоље илуструју и карактер и мотиве „народног устанка“ и беду комунистичке „историографије“. Да багра ипак остаје до краја само багра показали су и доказали сами комунисти након освајања власти. На жалост, њихово забаривање Србије и Српства јасно базди и дан данас.

27. децембар 2011. г.

„Штафете младости“ – израз феудалног вазалства свом сениору

19. Истина о четницима: Зашто је спаљена варошица Страгаре 1943. г?

Да победник пише званичну повест добро је позната чињеница као и да се баш таква званична повест учи у оквирима званичног државно-политичког система. Познато је такође и да у многим друштвено-политичким системима, без обзира колико су они (не)демократски, критика званичне историографије не само да није пожељна него је и експлицитно забрањена конкретним законодавством, нпр. законима „о заштити лика и дела“ одређених другова. Да су у Другом светском рату победили нпр. нацисти данас би читава Европа обележавала почетак тог рата не 1. септембра већ 3. септембра (1939. г.), тј. не када је Хитлер напао Пољску (што и није почетак никаквог ни европског а камоли светског рата) већ када су Француска и Британија објавиле рат Немачкој због немачког напада на Пољску (зашто та иста Француска и Британија нису објавиле рат из истог разлога и СССР-у након 17. септембра остаје необјашњено од стране победничке историографије). Исто тако, уколико би у будућности дошло до захлађења пољско-литванских односа у школским

уџбеницима у Пољској бисмо вероватно читали да су тог септембра 1939. г. три а не две државе извршиле агресију и окупацију Пољске: Немачка, СССР и Литванија (ова последња је наиме без објаве рата Пољској, исто као и претходне две, умарширала у град Виљнус и анектирала га као што је Хитлер извршио аншлус Аустрије 1938. г.).

Познато је исто тако да у многим случајевима победник пише повест користећи методологију „позитивне селекције“ архивске грађе и других повесних извора, тј. бирајући само она документа која „терају воду на његову воденицу“. Ипак, далеко су

ређи случајеви, бар у цивилизованијим деловима света, да се не само пише режимска повест већ и заговарају и званична идеологија и политика на основу веома аматерски произведених компромитујућих докумената за поражену страну – тј. докумената која није ни потребно по други пут читати да бисте схватили да се ради о обичном подметнутом архивском материјалу у виду памфлета без обзира што памфлет са материјално-техничке тачке гледишта изгледа као аутентичан. Још су ређи случајеви да се управо на тако подметнутим фалсификованим документима, које ни обичан аматер не би узео као било какав релевантан доказ, гради негативна митологија о противничкој страни која је рат изгубила. Међутим, има једна земља на брдовитом Балкану у којој су сви феномени могући. Поготово ако је режим довољно дрзак а дрскост обично произилази из моћи.

У тој „феноменалној“ земљи се пола столећа учило на свим нивоима образовног система (од првог разреда осмољетке у оквиру предмета „Познавање природе и друштва“ па до универзитета у оквиру испитног предмета „ОНО и ДСЗ I и II“) ко се у горе већ споменутом Другом светском рату борио против окупатора а ко је био окупаторов слуга, тј. тзв. „квислиншки колаборациониста“. Ко год се аргументовано упуштао у критику овако скројене „црно-беле“ слике најновије националне повеснице бивао је окарактерисан као „контрареволуционарни елемент“ са свим друштвено-политичким последицама које оваква квалификација повлачи са собом. До које је мере фалсификовање повеснице ишло у овој земљи феномена приказаћемо документовано на једном конкретном примеру: паљењу варошице Страгара августа 1943. г. Ова варошица (која је добила тај статус 1922. г.) се налази у срцу Шумадије подно планине Рудника (1132 м. н. в.) између Крагујевца (тридесетак километара северозападно од града Крагујевца) и Тополе а у повесном смислу је остала позната из четири разлога:

- Изнад варошице је Карађорђе подигао прву барутану у Србији која и дан данас постоји и припада Војсци Србије (мештани иначе тврде да се почетком 2000.-тих у овој барутани, тј. војном комплексу који је окружује, крио и ђенерал Ратко Младић),
- У овој варошици (тада селу) је рођен Танаско Рајић 1754. г., знаменити учесник у оба српска устанка против Турака као и учесник збора у Орашцу 1804. г. који је херојском смрћу погинуо на брду Љубићу код Чачка 1815. г. (Рајићу је тек недавно подигнут споменик у центру варошице),

- Недалеко од варошице је у манастиру Вољавчи одржано прво заседање Карађорђевог *Правитељствујушчег совјета* 1805. г. – тј. прве владе слободне Србије, и
- Варошица је спаљена до темеља 23. августа 1943. г. – догађај о коме се није смело много причати од стране мештана након 1945. г. из једноставног разлога јер се разлози паљења варошице нису уклапали у режимски мозаик званичне догађајнице Другог светског рата на овим просторима.

За нас су овде у вези са паљењем варошице Страгара 1943. г. битне две ствари: 1) ко је запалио варошицу?; и 2) зашто је варошица запаљена? На оба ова питања очевици овог немилостивог догађаја имају јасне одговоре који су у потпуној корелацији са постојећим валидно-релевантним архивским повесним изворима: варошицу су запалили Немци-есесовци заједно са љотићевцима а варошица је запаљена због претходног четничког напада на тамошњу посаду и убиства немачких војника. Мора се нагласити да се сведочанства избеглих мештана који су гледали са околних брда како им куће горе тог врелог августовског дана 1943. г. по питању узрока паљевине као и самих егзекутора апсолутно подударују како са домаћим тако и са званичним немачким документима – тј. са дневним извештајем немачке команде Србије од 24. августа 1943. г. Међутим, за победничку страну у рату је након рата искрсао проблем у вези са овим догађајем не стога што су варошицу спалили Немци и љотићевци (Немцима то није био ни први ни последњи пут) већ стога што су то урадили као одмазду за четнички напад на немачку посаду у центру варошице. Дакле, чињеница која се апсолутно не уклапа у режимски „црно-бели“ мозаик званичне ратне догађајнице и што је најбитније чињеница због које, уколико угледа светлост дана, читав мозаик мора да се ређа из почетка. У овом случају није могла да помогне ни тактика замене учесника у догађајима као што се то радило у многим другим случајевима када су и у току рата а нарочито након њега успешно изведене четничке саботаже дрско присвајане од стране партизана, тј. њихових послератних повесничара, из простог разлога што је за време читавог рата а и дан данас читав тај крај био и остао искључиво четнички. Другим речима, оперативних партизанских формација у околини једноставно није било а постојао је и велики број живих сведока шта се стварно догодило. А догодило се укратко, на основу реконструкције повесних извора, следеће.

Равногорска Горска краљева гарда (под врховном командом Николе Калабића), тј. конкретно њена Опленачка бригада, је разоружала 21. августа 1943. г. посаду Недићеве Српске државне страже (СДС) у

Страгарима и том приликом запленила ратни плен од 25 пушака и два пушкомитраљеза.⁸⁶ Са методолошко-научне тачке гледишта, ради се о конкретном извештају начелника СДС у Крагујевцу, потпуковника Мирка Станковића, који је послао депешу следеће текстуалне садржине Београду 23. августа 1943. г:

„21. овог месеца око 16 часова група око 400 илегалних четника под вођством Жике Павловића и неког потпоручника Бајића упала је у Страгаре и блокирала станицу пољске страже тако да је сваки отпор био узалудан те су без борбе стражаре разоружали и однели 25 пушака са по 60 метака и два холандска митраљеза са по 5 оквира. Пет стражара прикључило се бандитима а 20 са потпоручником Кордићем вратило се са 1 пушком“.

Наредног дана немачка команда из Крагујевца у Страгаре шаље нову и јачу посаду од 35 судетских Немаца, Шиптара и Турака у немачким униформама, 10 припадника СДС и нешто мало припадника Љотићевог Српског добровољачког корпуса (СДК). Међутим, исте те вечери (22. августа) знатно бројнија четничка формација (Опленачка бригада и Пратећи батаљон) Горске краљеве гарде од 400 војника (исти број као и претходног дана) предвођених самим Калабићем напада и савладава и ову посаду која је била забаракадирана у зградама варошке кафане и поште. Како стоји у истом горе наведеном документу, тј. извештају крагујевачке команде СДС, овом приликом су погинули један немачки подофицир и два Шиптара са КосМета у немачким униформама, 24 немачка војника и 7 припадника СДС је заробљено док је број умаклих према овом извештају 11:

„22. овог месеца око 21 час група ДМ од 400 под командом Калабића Николе и Жике Павловића напали одељење за обезбеђење вршаја у Страгарима. После краће борбе 1 немачки подофицир и 2 немачка војника Албанца погинули. 24 Немаца и 7 стражара СДС са потпоручником Николићем Миливојем одведени везани у правцу Рудника док су 8 Немаца и 3 стражара успели да се извуку“.⁸⁷

У кратком „Прегледу догађаја у земљи“, потписаног од стране Недићевог шефа СДС, овај догађај од 22. августа је описан нешто другачије што за нас у овом тексту у суштини није ни битно:

⁸⁶ Архив Народног музеја у Крагујевцу, Недићева архива, КО-IV-1651.

⁸⁷ Архив Народног музеја у Крагујевцу, Недићева архива, КО-IV-1650.

„После краће борбе одметници су заклали немачког подофицира и 2 немачка војника албанске народности а 21 Немца и 7 стражара заробили и везане одвели у правцу планине Рудник...”⁸⁸

Можемо претпоставити са великом вероватноћом да је у случају од 21. августа фактички дошло до предаје припадника СДС без борбе поготово ако је у њеном саставу био и одређени број „легалizованих четника“ али је сасвим извесно да је наредног дана (22. августа) вођена жешћа борба собзиром да су четници сада имали пред собом немачке војнике па су стога краљеви горски гардисти након овог окршаја имали мртва четири војника као и једног подофицира. Овај подофицир је био митраљезац („збројовка“) наредник Аксентије Јеринић, звани Луне, командир штабне чете, о чијој погибији постоји записано сведочанство самог Николе Калабића као очевидца у књизи „Последњи рапорт“ капетана Боривоја Тодоровића.

С обзиром да је након напада на Немце од 22. августа и погибије немачког подофицира и два Шиптара у немачким униформама (дакле формално гледано три „Немца“) као и заробљавања по бројности два одељења немачких војника „враг однео шалу“, командант Гарде Никола Калабић је послао у Крагујевац личну поруку упозорења Немцима да ће у случају слања казнене експедиције на варошицу Страгаре, тј. њеног паљења и ликвидације месног становништва, сви заробљени немачки војници (дакле њих 24) бити стрељани као одмазда на немачку одмазду. Ипак, без обзира на ово упозорење једног „бандита“ (како се и четници и партизани називају у немачким документима) есесовска немачка казнена експедиција из Крагујевца праћена припадницима СДК 23. августа до темеља пали варошицу и ликвидира све оне који нису успели да се склоне на време. Последња кућа која је спаљена на правцу према манастиру Благовештење се налазила изнад чесме са изворском водом под багретом која и данас постоји. Мора се напоменути да су Калабићеви четници, за разлику од партизана који су били у сличним ситуацијама, видевши да је немачка казнена експедиција на путу ка Страгарима, ишли по варошици од куће до куће и позивали народ да се склони у околна брда. У тренутку паљења варошице у њој су остали само старци који нису хтели да се одвоје од кућног прага а чији животи нису спашени упркос молбама љотићеваца Немцима да се затечено становништво не стреља. По овом питању британски извештај је експлицитан:

⁸⁸ Архив Народног музеја у Крагујевцу, Недићева архива, КО-IV-1655.

„За одмазду Немци запалили село Страгаре 27 километара од Крагујевца, 420 кућа и побили сва мушка лица која нису била побегла“.⁸⁹

О овим догађајима у и око варошице Страгара постоји и већ споменути дневни извештај немачке команде Србије од 24. августа 1943. г. у коме стоји следеће:

„Препад четника (500 људи) на немачку команду. Након четворочасовне размене ватре пет мртвих полицајаца, 15 муслимана, нестало 15 есесоваца. После се четници повукли у планине, становништво се због страха иселило, потера за четницима у току, спаљено село Страгари“.⁹⁰

Калабићеви гардисти су приликом немачке потере изгубили два своја борца а како је један од њих погинуо – Предраг Суботић – сведочи наредник Света Филиповић. Као четничку одмазду за ову немачку акцију поклани су или стрељани сви заробљеници чији се број разликује у односу на постојеће изворе.

Из горе наведеног је јасно да се извештаји Недићеве СДС команде у Крагујевцу разликују од немачког извештаја по питању броја погинулих и заробљених четничких противника што за нас у овом случају није ни битно. Оно што нас овде интересује и у чему се слажу и недићевски и немачки извештаји као и сведочења четника и мештана јесте да су варошицу спалили баш немачки есесовци и то као одмазду за баш четнички напад на баш немачку постају у самом центру варошице. Дакле, прво четници Драже Михаиловића (и то елитна јединица Горске краљеве гарде) напада Немце а затим Немци врше потеру за четницима уз одмазду над цивилима због четничке герилске акције. Другим речима, за режимску партизанску послератну историографску пропаганду би било све у реду поводом овог догађаја под условом да су на терену били партизани уместо четника. С обзиром да није било тако и с обзиром да се ова „флека“ некако морала официјелно отстранити на сцену ступа фалсификаторско-„феноменолошка“ методологија победничке стране.

⁸⁹ WO 202/140, 12. октобар 1943. г. у „Родољуб или издајник: случај ђенерала Михаиловића“, Хуверова архивска документација са уводним есејом Дејвида Мартина, фототипско издање, ИП „Чича“, Београд, 1990.

⁹⁰ Архив Војноисторијског института у Београду, немачка документа из фајлова Националног архива у Вашингтону (NAW) са америчким регистарским ознакама, сигнатура 2, 11/2, број листа 2.

Наиме, у намери да дођу до конкретне архивске документације поједини Страгарци су обилазили све крагујевачке архиве у којима су им тврдили да грађа о паљењу Страгара не постоји. Другим речима, варошица Страгаре није никада запаљена у току Другог светског рата (што није тачно из горе наведених докумената који постоје у крагујевачким архивима). У недостатку крагујевачке архивске грађе, пронађен је ипак један архивски документ у вези са паљењем Страгара и то у *Војно-историјском институту ЈНА* у Београду. Документ *дословце* гласи као што га наводимо у доњем тексту са свим архивским регистарским ознакама овако:⁹¹

S-W-263

„Драги много поштовани Чика Дражо,

Пре свега извините што Вам морам овако да пишем, али као Србин и национални борац од првих дана са Вама за спас српског народа, морам и сматрам за дужност да Вам ово напишем. Реч је о Горској Гарди, и Г. Калабићу.

1.- Вар. Стагаре упалили су зато што су од првог до последњег били сви пијани. То је било прво дело Калабића, чим је ступио на тло своје територије. А сад због њихова пијанчења, и лудих глава испашта јадан напаћени српски народ. Сваки дан кулуче обадва среза, и ништа не могу да учине опет. Што је за најгоре исекоше сву државну и Манастирску, и општинску шуму Рудника. Народ кука и плаче, вапије за помоћ.

2. - Од целокупног бр. стања које су поклали 50 % су невинне жртве. Знам да се подносе извештаји да су поклани као кривци.

3. - Народ када чује да четници долазе у село више се плаше него када долазе Немци, Бугари, Арнаути; и свака друга вера. Јер Они сви кад долазе ако треба неко да се тера или убије они отерају или убију, али ови пребију да после три дана мора дотична особа да умре. Навешћу Вам само један случај, а таквих случајева има доста. Калабић лично пребио је у селу Љубичеву, три човека и једну девојку

⁹¹Скениран оригинал документа се може наћи на овом линку: <http://i916.photobucket.com/albums/ad1/vsotirovic/Srbija/PamfletVIM-1.jpg>

који су после четири дана помрли. Нису били у ствари криви ништа. Знам да ће Вам поднети извештај да су у ствари криви. Даклем то историја човечанства није запамтила. Народ се чуди чија је то војска и за кога Калабић ради, кад су ти људи од памтивека националисти.

4. - Од свих официра, подофициа, каплара и редова, незна се који је већи бекрија наравно да Итедант Буца предњачи, А од блуднира Медић, Ера и Ника Павловић, само што Ера вата ларму и он то из анулира кад је у питању Он. Наиме, готово сваки официр Горске Гарде довео је по једну швалерку на свој реон и каже да му је вереница. На све ово можете да појмите шта каже народ.

5. - Калабић ни један оброк не једе без печења.

6. - Воде борбу са партизанима они им се увек извуку, они после зађу по селима и покољу онај невини народ, и поднесу извештај како су у борби нанели губитке партизанима. Стварно да северни део орашачког среза имају доста присталица за партизанае, али грешни народ зашто су наши нису хтели да раде. Ево јужни део орашачког среза где је радио онај поднаредник Пећанчев војвода, савршени су људи. Они га запалише, тако да сад све навија за партизанае спорад овакве тактике рада.

7. – Могу вам само рећи то да народ псује мајку Краљу, Вама-Дражи и свима редом, кад је оваква Гарда каква је та друга војска. И подвлачим да је народ јако огорчен и немам израза како да се изразим колико народ вапије за помоћ.

7. – О томе свему требао бих да Вас пуковник Симић извести, али о њему се имало писати доста.

8. – Кажем Вам да је ово цела истина и да није лаж и интригирање. Ја сам официр у Калабића штабу, мени је врло добро али не могу да гледам да се пати грешни српски народ. У осталом питајте све Калабићеве суседне команданте корпуса, исто ће Вам рећи. Ја Вас драги чича Дражо разумем где сте и у каквој ситуацији налазите, али ипак предузмите било какве мере, јер овакава рад Калабића, већа је пропаганда за партизанае него што је и они сами имају. Треба да ме разумете,

3. новембра 1943 год, положај

До гроба Вам одан, Ваш,

(потпис)

[печат латиницом: *Војно-историјски институт Југословенске народне армије, Архива непријатељских јединица, Бр. рег. 471, к. 118*]

За све оне који су већ из неког разлога „раскрстили“ са питањем ко је био ко у Другом светском рату, бар на простору овоземаљске Србије, наведен документ који се уредно чува у једном од државних архива представља апсолутно „аутентичну“ архивску грађу којом се „доказује“ сва морално-професионално-патриотска изопаченост „алкохолисаних и од печења набреклих Михаиловићевих четника“. Дакле, након читања овог „документа“ свима би требало да буде коначно појашњено зашто „Србин радо иде у партизане“ а не у четнике. Ипак, из горе наведеног преписа „документа“ се јасно види, и поред свих уредно прикачених архивско-регистрационих ознака, да се ради о чистом фалсификату јер једноставно не постоји на документу име и презиме пошиљаоца да не говоримо о формалним пропустима типа „Чика“ Дражо уместо „Чича“ Дражо, итд. Аутентичност овог невалидног и нерелевантног „документа“ се једноставно мора одбацити из најмање три разлога:

- Са техничке стране је апсолутно неприхватљив као аутентично-истинит обзиром да име пошиљаоца не постоји док се „пошиљаочев“ потпис може свести на шкрабописне хијероглифе из којих је потпуно нејасно име или/и презиме онога ко „шаље“ документ у виду писма,
- Сви други горе наведени документи који говоре о потпуно другачијем развоју догађаја су потпуно валидно-релевантни са техничке тачке гледишта јер садрже потписе, имена и печате особа и институција који су их издале, и
- Сведочења самих Страгараца поводом овог немилог догађаја су у потпуној опречности са наведеним садржајем „документа“.

Дакле, ради се о класичној форми потуреног „документа“ у фајлове „непријатељске“ стране након рата којима се требало формално „доказати“ ко је био ко у току рата. Ову врсту „докумената“ су очито могли да добију редовним поступком сви „овоземаљски смртници“ од стране званичних државних органа. За она друга права документа ипак је требало имати петљу доћи до њих.

На крају, што се тиче правог разлога четничког напада на варошицу Страгаре постоји валидан извештај Николе Калабића послат капетану Тодоровићу а то су биле жалбе локалних сељака на немачке пљачке и реквизиције пшенице која се транспортовала у Немачку.⁹²

31. децембар 2011. г., Виљнус

Никола Калабић

⁹² Б. Тодоровић, *Последњи рапорт*, стр. 350–351.

S-W 263
S-W-263

Драги и много поштовани Чика Дражо,

Пре свега извини те ме што Вам морам овако да пишем, али као Србин и национални борац од првих дана са Вама за спас српског народа, морам и сматрам за дужност да Вам ово напишем. Реч је о Горској Гарди, и Г. Калабићу.

1.- Вар. Страгаре упалили су зато што су од првог до последњег били сви пијани. То је било прво дело Калабића, чим је ступио на тло своје територије. А сад због вихова пијанчења, и лудих глава испашта један напаћени српски народ. У сваки дан кулуче обадва среза, и ништа немогу да учине опет. Што је за најгоре исекоше сву државну, Манастирску, и општинску шуму Рудника. Народ кука и плаче, валије за помоћ.

2.- Од целокупног бр. стања које су поклали 50% су невине жртве. Знам да да подносе извештај да су поклали као кривци.

3.- Народ када чује да четници долазе у село, више се плаше него када долазе Немци, Бугари, Арнаути и свака друга вера. Јер Они сви кад долазе ако треба немо да се тера или убије они отерају или убију, али ови пребију да после три дана мора дотична особа да умре. Навешћу Вам само један случај, а таквих случајева има доста. Калабић лично пребио је у б. Љубичеву, три човека и једну девојку који су после четири дана помрли. Нису били у ствари криви ништа. Знам да ће Вам поднети извештај да су у ствари криви. Јаклем то историја човечанства није занатила. Народ се не чуђи чија је то војска и за кога Калабић ради, кад су Ти људи од памтивека националисти.

4.- Од свих официра, подофицира, каплара, и редова незна се које вића бекрја, наравно да Итедант Буца предваци. А од блуднира Медич, Ера, и Љика Павловић. Са то што Ера вата на дарму и он то не анулира кад је у питању Он. Наиме сватовој свки официр Горске Гарде довео је по једну швалерку на свој реон и каже да му је ерентца. Сад на све ово можете да појмите шта каже народ.

5.- Калабић, лично ниједан оброк не једе без печења. 2018.10.09. 20.09.2021

6.- Воде борбу са партизанима они им се увек извуку, они после зађу по елима и покољу онај невини народ, и подносе извештај како су у борби нанели губитке партизанима. Стварно да северни део орашачког среза имају доста присталица за партизана, али грешни народ није крив што наши нису хтели да раде. Ево јужни део брашачког среза где је радио онај поднаредник Пећанчев војвода, завршени у људи. То је околина Страгара, и они га запалише тако да сад и ово све навија а партизана, според овакве тактике рада.

7.- Могу само Вам рећи то да народ псује мајку Краљу, Вама-Дражи и свима редом, кажу кад је овака Гарда каква је та друга војска. И подвлачим Вам да је народ јак огорчен, и немам израза како да се изразим колико народ валије за помоћ.

7.- О томе свему требао бих да Вас пуковник Симић извести, али о Ђему бих се имало писати доста.

8.- Кажем Вам да је ово све цела истина, и да није лаж и интригирање. Ја сам официр у Калабића штабу мени је врло добро, али немогу да гледам да се пише грешни српски народ. У осталом питај те све Калабићеве суседне Команданте Корпуса, исто ће Вам ово рећи. Ја Вас драги Чика Дражо разумем где се и у каквој ситуацији налазите, али ипак предузмите какве било мере. Јер овака рад Калабића, већа је пропаганда за партизана, нешто што је и они сами имају траба да ме разумете,

До гроба Вам одан Ђаш
Ваш,

VOJNO-HISTORISKI INSTITUT IMA
ARHIVA REPUBLIKE SRBIJE
Бр. 1004
118

3 Новембра 1943 год.
П о о ж а ј.

Поговор

Поштовани читаоци,

након ишчитавања свих деветнаест овде штампаних чланака о тематици повест „наших народа и народности“ у Другом светском рату са предратним уводом о карактеру КПЈ надамо се да вам је постало јасније ко је и зашто завио Србију и Србе у Југославији у црно да се та црнина ни дан данас не да скинути иако је прошло читаве три деценије од смрти аустро-угарског каплара који је као самозвани „маршал“ умарширао у освојени Београд са својим прекодринским земљацима које је перфидно искористио за своје анти-српске и великохрватске националне, националистичке и политичке циљеве.

Здушна сарадња и пре и за време рата Павелићевих усташа и Брозових партизана је дошла као природна реализација национално-политичких програмских циљева оба ова покрета којима је основни задатак био да корпус српског национа лево од Дрине избришу или сведу на ниво безначајне националне мањине а десно од Дрине сведу у границе отоманског Београдског пашалука. У другој деценији 21.-ог столећа смо на жалост управо у фази коначне реализације овог Павелић-Брозовог плана собзиром да се партијски и политички епигони и дијадоси ова два монструма не скидају са власти како источно тако и западно од Дрине још од краја Другог светског рата.

Победничким титоистичким фалангама и њиховим послератним политкомесарским хисторичарима је након 1945. г. био једини политички циљ да „знанствено“ дезавуишу равногорски покрет Драже Михаиловића као „квислиншки“ а „знанствено“ испирање мозга је било најслађе управо међ Србима и у Србији јер се патолошки захтевало да баш Срби и Србија највише јавно мрзе свог јединог стварног и једино легитимног заштитника а до небеса уздижу другог Анту Павелића носећи му чак на ноге и штафете полтронства. Није ни чудо што је и сама идеја о штафетном полтронисању читаве једне нације морала да потекне баш из срца саме Србије и Шумадије – Крагујевца.

Ипак, титографска титологија није успела да коначно уништи праву истину нити о себи нити о другима а као један од конкретних доказа је надамо се управо ова књига коју сте прочитали.

На овом месту нам је дужност, и пре свега морална обавеза, да се захвалимо проф. Петру В. Грујићу из Земуна и госп. Чаславу М. Дамјановићу из С.А.Д.-а на њиховом великом доприносу да ова

збирка чланака буде написана и коначно објављена.

Проф. Петру В. Грујићу се захваљујемо на књизи *Boromejski čvor. Ko je bio patriota u Srbiji 1941-1945?*, Beograd: ATC Avangarda, 2006, str. 143, ISBN 86-85117-15-1 која нас је инспирисала и мотивисала да са наше стране допринесемо слагању коцкица истине о Другом светском рату на простору Србије и Југославије збирком чланака које сте управо прочитали. Неки од ових чланака су оригинално били и написани од стране проф. Петра В.

Грујића а које смо ми додатно дорадили и коначно знатно проширили пре свега критичким научним апаратом али и нашим запажањима, знањима и илустрацијама.

Госп. Чаславу М. Дамјановићу се неизмерно захваљујемо на обимној монографији *Запис из ћедове колибе*, Крагујевац: Погледи, 2007, стр. 409, ISBN 86-82235-53-6 која нас је надахњивала и подстрекивала да ову нашу збирку чланака окончачмо и публикујемо верујући да борба за истину није коначно изгубљена. Такође се госп. Дамјановићу захваљујемо и на неизмерно корисним саветима, коментарима, чланцима и материјалу послатим преко електронских медија и личне преписке.

Ауторов животопис

Владислав Б. Сотировић, рођен је 1./14. јануара 1967. г. у Крагујевцу где је завршио основну и средњу школу (Крагујевачку гимназију).

Дипломирао је на Филозофском факултету Универзитета у Београду на групи за историју јуна 1991. г. са темом: “Фортификације и урбана топографија Београда крајем средњег века (1404.–1521. г.)”.

У 1991.–1992. г. ради на научно-истраживачком пројекту: “Сто година градског саобраћаја у Београду”.

Од 1992. г. до 1995. г. ради као просветни радник (професор историје) у Београду.

Од 1995. до 1997. г. похађа постдипломске студије на Централноевропском универзитету у Будимпешти где брани два магистарска рада (“Стварање Југославије 1914.–1918. г.” и “Односи између Југословенског комитета у Лондону, Националног одбора у Загребу и Краљевке Владе Србије за време процеса стварања Југославије”) на групи за историју и групи за студије Југоисточне Европе.

Две године (1996.–1997.) ради као научни истраживач на међународном пројекту Универзитета у Мелбурну чији су резултати штампани у виду књиге: “Посткомунистичка демократизација” у издању Универзитета у Кембриџу.

У 1998. г. ради као предавач и научни истраживач на Катедри за словенску филологију Филолошког факултета Универзитета у Виљнусу (Литванија) где предаје историју југословенских народа.

У 1999. г. и 2000. г. ради у Архиву за отворено друштво Централноевропског универзитета у Будимпешти, а од септембра 2000. г. као предавач и научни истраживач на Катедри за словенску филологију Филолошког факултета (до 2007. г.) и Катедри за историју теорија и култура Историјског факултета Универзитета у Виљнусу (до 2006. г.) где предаје предмете из области јужнословенске социолингвистике, српске филологије и језика и југословенске, балканске и централноевропске историје.

Јуна 2002. г. је докторирао на Филолошком факултету Универзитета у Виљнусу са дисертацијом: “Лингвистички модел дефинисања српске

нације Вука Стефановића Караџића и пројекат Илије Гарашанина о стварању лингвистички одређене државе Срба”. На истом факултету је доцент од 2005. г. У 2007. г. предаје на Катедри за славистику на Филолошком факултету Универзитета у Виљнусу.

Од 2007. г. предаје на Катедри политичких наука на Миколо Ромеро универзитету у Виљнусу предмете из области политологије и историје.

До сада је објавио више од двадесет научних чланака из области српске, југословенске и балканске филологије, социолингвистике, етнологије, национализма и историје као и пет научних књига.

Учесник је више међународних конференција посвећених југословенској историји, социолингвистици и национализму, а нарочито распаду бивше Југославије.

Од 2001. г. активно је укључен у међународни универзитетски Еразмус/Сократес програм.

Оснивач је и уредник:

- (април 2009. г.) онлајн магазина „Serbian Patriotic Front” (<http://srbskipatriotiskifront.webs.com>) и
- информативно-политичког портала (фебруар 2011. г.) „Распето Косово и Метохија“ (<http://www.crucified-kosovo.eu>)

Владислав Б. Сотировић

Више информација:

<http://ovsiste.webs.com>

<http://vsotirovic.home.mruni.eu>

<http://srpski-komonvelt.webs.com>

<http://www.novinar.de/author/vbsotirovic>

<http://byzantine-empire.webs.com>

<http://yugoslavia-sociolingvistika.webs.com>

<http://yugoslavia1914-1918.webs.com>

<http://anti-titologija.webs.com>

<http://chetniks-ravna-gora.webs.com>

<http://balcanica.webs.com>

Summary

This is a book composed by nineteen chosen articles written during the last three years and published at several internet pages. Some of them are sent to be published at scientific journals while the others are waiting to be firstly “scientifically arranged” and to be sent to the scientific journals for publishing as well. In this collection of the articles you will find at the end of each of them the date when the last version of the text was prepared for printing in this book.

A thematic issue of this collection of the articles is a Communist overtaking a power in ex-Yugoslavia and establishing of the Communist dictatorship that was above all anti-Serbian and pro-Croat with a final aim on one hand to destroy Serbia and Serbian nation and on the other to satisfy all non-Serbian ethnic groups’ nationalistic claims. The Yugoslav Communists, led by non-Serb party leadership, have been fixed destruction of Serbia and the Serbdom as a party and national goal even before the WWII. They succeeded to occupy Serbia and Yugoslavia at the end of the WWII with a great help by redressed Croat Nazi ustashi and Serbian peasant who both of them joined Communist partisan movement led by half Croat and half Slovenian Roman Catholic, a former Austro-Hungarian soldier and sub-officer – Josip Broz Tito. In Titoist Yugoslavia, or better to say Croatoslavia, the Serbs and Serbia became the only losers.

Post-war Titoistic raping of Serbia was systematically organized within a framework of falsification of both the WWII history and the history of the Communist Party of Yugoslavia that was based on notorious lies and fabrication of the documents as well as on constant process of ideologically-politically based washing brains of all Yugoslav citizens but primarily of the Serbs from Serbia. On this way it was established a quasi-scientific historiography – **Titography**, which had as a main political goal to legalize its own historiography fabrications for the purpose to impose them to the rest of society as a universal ideological dogma that we can call as **Titology**.

The aim of this collection of the articles is to beat a nationalistic great Croatian Titographic Titology by using the relevant archival sources and logical conclusions for the sake to finally bury the Communist lies forever.

